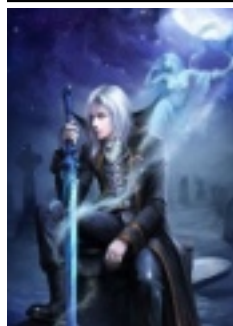

Hoàn Kiếm Kỳ Tình Lục

Contents

Hoàn Kiếm Kỳ Tình Lục	1
1. Chương 1: Kiếm Ảnh Ca Thanh	1
2. Chương 2: Khinh Liên Mật Ái	7
3. Chương 3: Hoang Sơn Kiếm Khí	22
4. Chương 4: Mai Hoa Thâm Viện	27
5. Chương 5: Long Tranh Hồ Đấu	34
6. Chương 6: Phụng Bạc Uyên Phiêu	39
7. Chương 7: Ngũ Lão Hưng Sư	45
8. Chương 8: Song Hùng Vạn Chương	53
9. Chương 9: Huyết Thù Tri Kỹ	61
10. Chương 10: Tình Phó Uyển Mạc	75
11. Chương 11: Sĩ Nam Oán Nữ	88
12. Chương 12: Phục Hồ Hàng Long	97
13. Chương 13: Trọng Trọng Oan Nghiệt	104
14. Chương 14: Thương Tâm Vạn Kiếp	109

Hoàn Kiếm Kỳ Tình Lục

Giới thiệu

Ráng chiều lan dần, gió muộn đưa lại khúc ca nhẹ nhàng, như trách móc như quyến luyến, như khóc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-kiem-ky-tinh-luc>

1. Chương 1: Kiếm Ảnh Ca Thanh

Ráng chiều lan dần, gió muộn đưa lại khúc ca nhẹ nhàng, như trách móc như quyến luyến, như khóc như than, cứ quanh quẩn trong rừng. Lời ca hết sức réo rắt, giữa sơn cốc bỗng xuất hiện một con tuần mã.

Kị khách là một bạch y thiếu niên giục ngựa băng băng nhằm hướng tiếng ca ban nãy, hình như hẳn quyết tâm đuổi theo thiếu nữ vừa hát khúc ca ấy. Nhưng chỉ thấy trời non tịch mịch, sương chiều âm u, thở dài ngâm rã:

- “Dịch thủy tiêu tiêu tây phong lãnh Tráng sĩ nhất khứ bất phục hoàn Bính tử dân bằng tam xích kiếm Thâm tình duy hữu phụ hồng nhan” (Dịch nghĩa:

- Sông Dịch gió tây thổi vù vù lạnh Tráng sĩ một đi không trở về Liền thân chỉ bằng ba thước kiếm Thâm tình chỉ phụ một hồng nhan) Ngâm rồi giục ngựa quay đầu, sau lưng không một bóng người, con ngựa này là một con tuần mã, phi nước đại nhanh như chớp giạt, thoáng chốc thiếu nữ đã cách xa muôn trùng.

Gã thiếu niên tên là Trần Huyền Cơ, nhận mệnh sư phụ, đi giết một tuyệt đại ca thủ mai danh ẩn tích tại Hạ Lan sơn, tuy nói y đối với thiếu nữ kia vô tâm, dù sau có tình ý đi nữa thì ngay lúc này y cũng quyết không để tiếng ca này cản trở.

Song tiếng ca đã khuấy động tâm hồn y, đáng tiếc thiếu nữ kia bị núi cao ngăn cách, không nghe được một tiếng thở dài, nhìn lại thì khóe mắt y đã lấp lánh hai giọt nước.

Gió chiều lành lạnh, cảnh sắc hoàng hôn càng lúc càng ảm đạm. Trần Huyền Cơ ngẩng đầu, trông xa thấy Hạ Lan sơn nơi cao nhân kia phong kiếm quy ẩn, trong lòng khẩn trương, lập tức quay đầu ngựa, nhằm hướng tây thẳng tiến.

Ra khỏi cửa cốc, là một sơn đạo gập ghềnh, Trần Huyền Cơ tâm lý trù trừ, tuy đang cưỡi tuần mã, nhưng đêm hôm ở nơi sơn lộ hiểm trở này, cường địch lại cận kề, xét cho cùng không thể không đề phòng. Chính lúc không có chủ ý, bỗng nghe khoái mã hí gấp, đột nhiên thấy hai con ngựa tới gần, phía trước là một kị khách, xoay người một cái, đã nhảy xuống ngựa, quả là thân thủ nhất lưu.

Trần Huyền Cơ ghìm ngựa, nghe tiếng ngựa hí dài, trước vó ngựa đã có một người đứng. Trong nháy mắt, Trần Huyền Cơ nhảy xuống, coi lại thì trước đầu ngựa là một thiếu niên mày rậm mắt to thần tình thô hào, khuôn mặt lạnh lẽo không chút biểu tình, dưới cảnh sắc hoàng hôn, càng thêm âm trầm khủng bố.

Trần Huyền Cơ khẽ rùng mình, cung tay nói:

- “Thượng Quan huynh, hạnh hội hạnh hội”.

Thiếu niên thô hào ấy “hừ” một tiếng, nói:

- ” Là người, đích thị là hạnh hội. Vận Lan đâu?” Trần Huyền Cơ nói:

- ” Nàng ở phía sau, huynh xuyên qua sơn cốc này, may ra có thể gặp được nàng ta.” Thiếu niên dương đôi mày kiếm, sắc mặt càng âm trầm, nói:

- “Như vậy là nàng đuổi theo người tới đây?” Trần Huyền Cơ mặt đỏ lên, nói:

- “Thượng Quan huynh chớ nên giễu cợt như thế” Thiếu niên ấy đột nhiên động nộ, quát lên:

- “Ai đùa gì với người, ta chỉ hỏi người, người có yêu nàng hay không?” Trần Huyền Cơ kêu lên:

- “Thượng Quan huynh, những lời này sao có thể nói ra được? Ta đối với Vận Lan tỉ mỉ trước nay chưa hề có dị tâm.” Thiếu niên ấy nói:

- “Nói như thế, người đối với nàng chỉ là đùa cợt, dẫn dụ nàng thôi, bây giờ lại vứt bỏ nàng?” Trần Huyền Cơ biến sắc, cao giọng:

- “Thượng Quan huynh xem tiểu đệ là hạng người nào? Ta đối với Vận Lan đích thực chỉ có tình tỉ đệ, nói gì là hí lộng, dẫn dụ?” Thiếu niên ấy cười lạnh:

- “Nói như người thì Vận Lan dẫn dụ nhà người?” Trần Huyền Cơ nhíu mày, Tiêu Vận Lan xác thực có vướng mắc với y, nhưng nếu nói thật, há chẳng phải làm tổn thương đến danh dự nàng ta hay sao?

Thiếu niên thô hào ấy họ Thượng Quan, song danh Thiên Dã, trầm giọng nói:

- “Trần Huyền Cơ, ta muốn người quay lại chỗ nàng!” Trần Huyền Cơ nói:

- “Ý huynh là thế nào?” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Là tại người không phải với Vận Lan. Ta bắt người phát thệ, từ nay về sau, vĩnh viễn không phụ nàng, người không được trái lời thề.” Lời nói chợt biến đổi thể lượng, hướng về Trần Huyền Cơ như cầu khẩn.

Trần Huyền Cơ lùi lại hai bước, hạ giọng:

- “Thượng Quan huynh, đệ đã minh bạch tâm ý của huynh, huynh yêu mến Vận Lan tử tử, hà cớ lại buồn khổ trong lòng?” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Phải, nguyên nhân khiến nàng vui vẻ chính là người, ta quyết không làm nàng thương tâm, quyết không để người bỏ rơi nàng.” Trần Huyền Cơ cười khổ nói:

- “Đệ nguyện làm mai nhân xe kim dẫn chỉ, không phải là Trương Quân Thụy gầy đàn trao thư. Đệ thành tâm chúc hai người nhân duyên mỹ mãn, Thượng Quan huynh, huynh hà tất phải nghi ngờ, khiến tiểu đệ khó xử.” Trần Huyền Cơ tự nghĩ lời nói của mình xuất phát từ tận đáy lòng, hướng chỉ khắp thiên hạ đứng là nam nhân chỉ yêu một chiều, dù đối phương là ai cũng xem như tiên nữ không thể làm hại.

Nhưng Thượng Quan Thiên Dã là loại người tâm cao khí ngạo, tuy Trần Huyền Cơ lời nói tỏ ra tôn kính y rất mực, lại cứ cho rằng chàng nhượng Vận Lan lại cho mình như một món hàng. Y trong lòng tức giận mà không thể phát tác, Trần Huyền Cơ nói chuyện thành khẩn, y lại cho rằng hắn tự nhận mình chiến thắng, cố ý trào lộng. Loại người này tâm tư bệnh hoạn, tâm lý lại biến đổi liên hồi, Trần Huyền Cơ làm sao hiểu được?

Chỉ thấy Thượng Quan Thiên Dã sắc mặt trầm lại, song mục mở to, quát lớn:

- “Trần Huyền Cơ, nói nhảm vô ích, người có chịu quay lại hay không?” Trần Huyền Cơ ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng cực kỳ phiền não, nói:

- “Nhân huynh không lượng thứ, vậy đệ cũng không nói nữa. Nhưng tiểu đệ thân mang trọng trách, thỉnh cầu huynh nhường lối.” Nói chưa dứt, chợt nghe “soẹt” một tiếng, Thượng Quan Thiên Dã đã rút ra một đôi hộ thủ câu, lớn tiếng nói:

- “Ta quyết không buông tha một kẻ vô tình vô nghĩa như ngươi.” Trần Huyền Cơ làm gì có tâm tình mà tranh cãi, trong lòng mắng thầm:

- “Ta vô tình hay không, can gì tới ngươi chứ?” Thượng Quan Thiên Dã song câu xoay một vòng, kim quang lấp lánh, đã điểm tới trước mặt, quát lên:

- ” Còn không rút kiếm ra ư?” Trần Huyền Cơ phi thân tránh qua, kêu lên:

- “Thượng Quan huynh, khoan đã, nghe đệ nói một câu!” Thượng Quan Thiên Dã cười lạnh:

- “Phé ngôn, ngươi đừng nhiều lời nữa.” Trần Huyền Cơ nói:

- “Huynh muốn chỉ giáo, đệ đương nhiên không dám từ chối. Chỉ là hôm nay quả thật có việc bên mình, hẹn huynh sau mười ngày, nếu tiểu đệ không tới, tức là đã bị người sát hại, huynh bắt tất phải nhọc lòng nhường nhịn đệ nữa.” Thượng Quan Thiên Dã nghe y nói không khỏi có chút kỳ quái, rung mình, lập tức quát lên:

- ” Ngươi một thân công phu, công phu của ta cũng ngang ngửa ngươi vậy? Mau động thủ đi, ta quyết phân thắng bại một lần, để Vận Lan khỏi phải thương tâm nữa.” Song câu chia ra, một chiêu “Điện dục ma vân” tả hữu vây công, Trần Huyền Cơ bất đắc dĩ bật kiếm đón đỡ, chỉ nghe đình đình hai tiếng, câu kiếm giao nhau, Trần Huyền Cơ xuất kiếm cơ hồ để cho đối phương đoạt lấy.

Thượng Quan Thiên Dã cười hô hô nói:

- “Vận Lan khen ngươi kiếm pháp đạt tới đỉnh cao, xem ra không đúng như thế!” Trần Huyền Cơ vừa tức giận vừa buồn cười, nghĩ thầm:

- “Người bắt quả chỉ muốn hơn thua với ta, ta lại nhường người sao?” Trường kiếm rung lên, trả lại một chiêu, tranh thủ thoát ra ngoài. Nhưng Thượng Quan Thiên Dã ngơ câu kiếm cả câu kiếm hết sức thành thạo, đã chiếm được thượng phong, chiêu thức liên miên bất đoạn, câu quang lấp lánh, chặn hết đường lui, Trần Huyền Cơ sao có thể dễ dàng thoát thân?

Mây muộn chậm chậm xuống chân trời, trời càng lúc càng tối. Đột nhiên phía sau có âm thanh nghe vắng vắng, Trần Huyền Cơ nghĩ thầm:

- “Lúc này không đi mau, Vận Lan mà đến, lại càng phiền toái!”

Tinh thần đột nhiên phấn chấn, trường kiếm hươ lên, thân theo kiếm thế, xoay tít một vòng, chỉ thấy bốn phương tám hướng, kiếm quang tung bay, Thượng Quan Thiên Dã kinh ngạc, nhủ thầm:

- “Chẳng trách Lan muội lại yêu thích xú tiểu tử này như vậy, công phu của y đúng là không tầm thường”, ý niệm tốc thẳng khởi lên, song câu lấp lóe, chiêu số ác liệt chưa từng có.

Tiếng vó ngựa từ xa tới gần, Trần Huyền Cơ đánh trả lại một kiếm, bức song câu của Thượng Quan Thiên Dã nghiêng qua, lùi lại một bước, khê quát:

- “Còn không mau nhường lối!” Trời đêm mờ mịt, một con ngựa xuất hiện ở sườn núi, thiếu nữ cưỡi ngựa dương thanh la lên:

- ” Huyền Cơ, ngươi động thủ với ai thế? A, cái gì? Là Thiên Dã ư? Các người còn không mau dừng tay cho ta!” Thượng Quan Thiên Dã kêu lên:

- “Tiểu tử này không chịu gặp nàng, là ta giữ hãm lại giúp nàng đó!” Trần Huyền Cơ kiếm bị song câu phong tỏa mọi bề, Thượng Quan Thiên Dã lại thủ hết sức kiên cố. Sơn lộ chật hẹp, nếu không hạ sát thủ thì không thể đánh bại hãm, thật sự khó mà cướp đường thoát đi được, chủ ý chưa quyết, đột nhiên nghe Thượng Quan Thiên Dã nói thế, chợt động tâm, nghĩ thầm:

- “Trước mặt Vận Lan nếu ta đánh ngã y thì mối nhân duyên của hai người họ vĩnh viễn không thể nào thành được!” Cao thủ tỉ võ, hơn thua chỉ trong nháy mắt, còn đang phân vân, thỉnh linh, câu quang lóe lên, Thượng Quan Thiên Dã hai thanh kim câu đã rời khỏi tay, một chưởng vỗ tới, nhằm vào giữa ngực Trần Huyền Cơ, chỉ nghe Trần Huyền Cơ kêu lên một tiếng, đã vắng ra xa tới một trượng.

Thượng Quan Thiên Dã một chiêu này vốn là cầu may. Y vứt song câu tập kích, phát chưởng đánh người, tuy nói thần diệu phi thường nhưng Trần Huyền Cơ võ công cao siêu trác tuyệt, ước chừng nhiều nhất cũng chỉ đẩy lùi được y, vẫn hồi thể diện, tuyệt không thể ngờ y lại không phòng bị, một chưởng này đã đánh trúng ngực y.

Trong sát na ấy, Thượng Quan Thiên Dã ngậy người ra. Chỉ nghe Tiêu Vận Lan run run nói:

- “Thiên Dã, Thiên Dã, ngươi làm gì thế? Sao ngươi lại ra tay nặng như vậy? Mau, mau, ngươi còn không đỡ y dậy?” Thượng Quan Thiên Dã định thần, vừa mới sải bước, bỗng nghe ngựa hí một tiếng, một bóng đen lẳng không vút lên. Thượng Quan Thiên Dã làm sao ngờ được Trần Huyền Cơ thân mang trọng thương, còn có thể phóng lên lưng ngựa, trở tay vỗ mõng ngựa một cái, khê hô một tiếng, thanh âm hết sức nặng nề, tựa như sau khi thụ thương bị ứ huyết ở yết hầu.

Thượng Quan Thiên Dã vội vàng phi thân chộp lại, trảo này không dụng lực, chỉ cách đuôi ngựa có ba tấc. Trần Huyền Cơ cả thân người phủ phục trên lưng ngựa, ghì chặt cổ ngựa. Con ngựa này đúng là chiến mã đã kinh qua huấn luyện, bị chủ nhân thúc giục, tung bốn vó nhanh nhẹn chạy đi, Thượng Quan Thiên Dã một trảo không trúng, con ngựa đã vượt qua khe núi.

Trong nháy mắt, nghe tiếng roi ngựa vút một tiếng, Tiêu Vận Lan phi ngựa đuổi theo đến nơi, một roi quát xuống, quát lên:

- ” Mau nhường lối!” Thượng Quan Thiên Dã máu nóng dồn lên, vừa hối hận vừa hổ thẹn, vừa đổ kị vừa giận dữ, đủ thứ cảm xúc rối rắm trong đầu, hãm làm thế là vì Tiêu Vận Lan, nàng lại dùng roi đánh hãm! Hãm muốn lôi Tiêu Vận Lan xuống ngựa, muốn tát nàng một cái, lại muốn ôm nàng khóc lóc, nhưng mà hãm lại nhường nhịn, Tiêu Vận Lan đã đi rồi. Thượng Quan Thiên Dã không làm chủ được đành giục ngựa đuổi theo Tiêu Vận Lan.

Màn đêm tối đen, sơn thạch trập trùng, Tiêu Vận Lan cứ giục ngựa chạy nhanh. Vừa qua khỏi khe núi, đột nhiên trước mặt hiện ra một khối sơn thạch, con ngựa nhảy vọt lên, hất Tiêu Vận Lan lên không. Thượng Quan Thiên Dã giật mình, vội vàng nhảy lên tiếp ứng.

Tiêu Vận Lan ở giữa không trung lộn người một cái, rơi xuống đất, vừa vặn đối mặt với Thượng Quan Thiên Dã, chỉ nghe Tiêu Vận Lan “hừ” một tiếng, nói:

- “Người hay lắm!” Một chưởng đã nhằm Thượng Quan Thiên Dã đánh tới, đến khi nhìn lại thì thấy chưởng tâm dính máu, nguyên lai Thượng Quan Thiên Dã đánh Trần Huyền Cơ một chưởng nhưng cũng bị kiếm khí của Trần Huyền Cơ làm cánh tay rách một đường. Tiêu Vận Lan ngậy người, ngẩng đầu nhìn thấy Thượng Quan Thiên Dã thất kinh hồn vía, ngồi dựa vào khối sơn thạch, nước mắt chảy dài trên má.

Tiêu Vận Lan thở dài, thanh âm đột nhiên trở nên ôn nhu, nói:

- “Người lớn như vậy còn khóc, không xấu hổ hay sao? Người đưa ta xem, vết thương của người còn đau không?” Nói rồi nhẹ nhàng xé vạt áo, giúp Thượng Quan Thiên Dã băng bó vết thương. Thượng Quan Thiên Dã đẩy tay ra, phát giác tay mình mềm nhũn không có khí lực, ngọc thủ Tiêu Vận Lan đã vuốt lên, y vô phương kháng cự, chỉ đành quay mặt đi, trong lòng không ngớt tự mắng mình.

Tiêu Vận Lan kêu “ôi” một tiếng, nói:

- “May mà không phạm vào xương cốt.” Thượng Quan Thiên Dã cười lạnh:

- “Ta có chết hay không cũng không can gì!” Tiêu Vận Lan nói:

- “Hà, các người tội gì phải vì ta mà liều mạng chứ?” Thượng Quan Thiên Dã chợt quay đầu lại, khê nói:

- “Lan muội, ta há không biết tâm ý thật của người ư? Ta là vì, là vì,... ôi, ta cũng vì muốn tốt cho hai người thôi! Một chưởng đó của ta tuy không nhẹ, nhưng y là người có võ công, thiết tưởng không đến nỗi mất mạng, chỉ cần người vui lòng, Thượng Quan Thiên Dã ta dù tan xương nát thịt cũng không oán giận.” Tiêu Vận Lan thở dài:

- “Bây giờ mà người còn nói những lời như vậy ư? Tuy người một chưởng không đánh chết y, nhưng y cũng đã thụ thương, sao tránh khỏi bị người ta giết chết chứ?” Thượng Quan Thiên Dã kêu lên:

- “Cái gì?” Tiêu Vận Lan nói:

- “Y nhận mệnh đi giết một người, người này đã tuyệt tích giang hồ trên hai mươi năm nay. Hai mươi năm trước y đã nổi danh là cao thủ nhất nhì, trải qua hai mươi năm, võ công của y lại càng thâm sâu khó lường!” Thượng Quan Thiên Dã rung mình, đột nhiên nhớ tới lời nói của Trần Huyền Cơ, nếu sau mười ngày không đến, tức là đã bị người giết chết, thất thanh hỏi:

- “Người đó là ai?” Tiêu Vận Lan nói:

- “Người có nghe qua cái tên Vân Vũ Dương chưa?” Thượng Quan Thiên Dã kêu lên:

- “Cái gì? Là Vân Vũ Dương à!” Thần sắc y biểu lộ có chút dị thường, Tiêu Vận Lan trong lòng phiền muộn, nói:

- “Người có biết y ? ” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Hai mươi năm trước, ta vẫn còn là một hài tử ba tuổi, sao có thể biết hắn ? Người nói xem, sao y lại đi giết Vân Vũ Dương ?” Tiêu Vận Lan nói :

- “Đó là một câu chuyện dài, người nói giờ là năm Hồng Vũ thứ bao nhiêu ? ” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Hiện tại là năm Hồng Vũ thứ ba mươi, chẳng lẽ người không biết ?” Tiêu Vận Lan nói:

- “Ta tự nhiên là biết, nhưng có một bọn cô thần nghiệt tử mãi đến bây giờ vẫn không dùng lịch Hồng Vũ.” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Ước chừng chỉ còn Trần Hữu Lượng và Trương Sĩ Thành mà thôi.” Tiêu Vận Lan nói:

- “Đúng thế. Chúng ta tuy xuất thế sau, nhưng cũng đã nghe trưởng bối nói qua. Năm đó cùng Hồng Vũ Gia tranh thiên hạ hết sức kịch liệt chỉ có hai người đó. Bọn họ từng kiến đô lập quốc, người xưng Đại Hán, kẻ xưng Đại Chu.” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Nhưng việc Trần Huyền Cơ đi giết Vân Vũ Dương và chuyện này có liên can gì ?” Tiêu Vận Lan nói:

- “Trương Sĩ Thành năm đó được không ít võ lâm kỳ sĩ vang danh thiên hạ giúp đỡ, người có biết không ?”
Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Đầu tiên là Bành hòa thượng, tục gia tên gọi Bành Oánh Ngọc, nghe nói người này nội công thâm sâu, thiên hạ không có đối thủ.” Tiêu Vận Lan nói:

- “Đúng, còn ai nữa ?” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Người thứ hai là Thạch Thiên Đặc, người này chỉ bằng một đôi thiết chưởng, đã đánh khắp Trung Nguyên.”
Tiêu Vận Lan nói:

- “Còn nữa không ?” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Cao thủ võ lâm đời trước, ta làm sao nhớ được nhiều vậy chứ ?” chớp mắt một cái, hình như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Tiêu Vận Lan nói:

- “Người thứ ba chính là Vân Vũ Dương !” ngó lại Thượng Quan Thiên Dã, chỉ thấy Thượng Quan Thiên Dã ngầy người không chút biểu tình. Xem tình hình, tựa hồ hắn đã biết từ lâu, nhưng lại muốn Tiêu Vận Lan nói ra trước.

Tiêu Vận Lan nói:

- “Trương Sĩ Thành hai mươi năm trước cùng Hồng Vũ Gia quyết chiến ở Trường Giang, thua trận bị bắt, lúc đó ông ta đã vùi thân ở Trường Giang. Thế nhưng thuộc hạ của ông ta trốn thoát cũng được một số, con trai ông ta nghe nói đã được Thạch Thiên Đặc cứu thoát. Bao nhiêu năm qua, thuộc hạ của Trương Sĩ Thành mai danh ẩn tích, mưu đồ tái khởi. Trần Huyền Cơ trước nay không hề kể thân thế y với ta, có điều ta biết tiền nhân của y cũng là thuộc hạ của Trương Sĩ Thành.” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Nói như thế, Trần Huyền Cơ còn phải gọi Vân Vũ Dương là thế bá, sao lại đi giết ông ta ?” Tiêu Vận Lan nói:

- “Nghe nói Vân Vũ Dương bán chủ cầu vinh, Trần Huyền Cơ nhận mệnh sư phụ, chỉ có thể giết không thể tha ! Tình hình cụ thể thế nào, ta cũng không biết.” Thượng Quan Thiên Dã cười ha ha, nói:

- “Vân Vũ Dương nếu đúng vì nguyên nhân này mà bị giết, thứ lỗi cho ta không phục.” Tiêu Vận Lan nói:

- “Là thế nào ?” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Thê tử thứ nhất của Vân Vũ Dương trong trận chiến ở Trường Giang đã bị giết, y há có thể đi phò trợ cho đương kim hoàng đế ư ?” Tiêu Vận Lan nói:

- “Làm sao người biết chuyện này ? ” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Thê tử thứ hai của Vân Vũ Dương chính là sư cô của ta.” Tiêu Vận Lan hết sức kinh ngạc, kêu lên:

- “Cái gì? Người hóa ra là môn hạ Vũ Dương? Sao chưa từng nghe người nhắc đến, cũng không thấy người hiển lộ Vũ Dương kiếm pháp?” Trời đêm mờ mịt nhưng Thượng Quan Thiên Dã song mục sáng ngời, môi mấp máy, nhưng không nói một lời.

Vân Vũ Dương đích thực đã tục huyền, nữ nhân đó là con gái của thiên hạ đệ nhất kiếm hồi ba mươi năm trước - chưởng môn phái Vũ Dương - Mưu Độc Dật. Thượng Quan Thiên Dã gọi bà ta là sư cô, lẽ dĩ nhiên Mưu Độc Dật là sư tổ của y. Tiêu Vận Lan quen biết Thượng Quan Thiên Dã đã nhiều năm, chưa từng thấy y để lộ Vũ Dương kiếm pháp, bây giờ đột nhiên nghe y nhắc đến, trong lòng nghi hoặc.

Thượng Quan Thiên Dã cười khổ nói:

- “Ta chỉ học được sơ sài một chút Vũ Dương kiếm pháp, sao dám khoe khoang trước mặt mọi người, chẳng phải là làm nhục đến sư môn sao?” Tiêu Vận Lan thông minh thế nào, chỉ nhìn thần thái giọng nói của y, đoán y nhất định có nỗi niềm khó nói, trong lòng thâm nghĩ:

- “Thượng Quan Thiên Dã xưa nay đối với ta không hề giấu diếm, hà có gì đối với việc này lại giấu ta?” Đoán chắc sự tình vượt ra ngoài lí lẽ thông thường, không sao nghĩ ra, tuy nhiên lại không khỏi nghi ngờ, nghi vấn trong lòng càng thêm trầm trọng.

Bóng đêm càng dày đặc, vầng trăng từ từ mọc trên đỉnh núi, Tiêu Vận Lan thở dài nói:

- “Huyền Cơ thọ thương, đêm hôm ở nơi hoang sơn vắng lặng này, lấy ai chăm sóc y đây?” Thượng Quan Thiên Dã sắc mặt trắng bệch, hai mắt mở to giương đầy những tia máu hồng, dường như bị xuất huyết. Tiêu Vận Lan trông thấy lạnh người, thấp giọng nói:

- “Ta không phải trách người, ta chính là đang lo cho Huyền Cơ.” Thượng Quan Thiên Dã chợt nói:

- “Người nói Huyền Cơ đi hành thích Vân Vũ Dương. Rốt lại Vân Vũ Dương ở chỗ nào?” Tiêu Vận Lan nói:

- “Nghe nói ở trên Hạ Lan sơn.” Những lời này vừa nói ra, Thượng Quan Thiên Dã nhảy vọt lên, nói to:

- “Lan muội yên tâm, nếu ta không tìm được Huyền Cơ cũng không quay lại ! ” trong nháy mắt đã biến mất vào rừng đêm, Tiêu Vận Lan dù muốn đuổi theo cũng không đuổi kịp.

Núi cao trăng lạnh, vắng vẻ tịch mịch. Tiêu Vận Lan bồi hồi nhìn lại bóng mình, trong lòng mờ mịt. Trần Huyền Cơ đã đi rồi, Thượng Quan Thiên Dã cũng đi mất. Trên núi chỉ còn lại bóng dáng của chính nàng, như là rơi vào ngõ cụt vậy.

Sơn cốc tĩnh lặng kinh người. Nhờ vào ánh trăng, nàng lơ mơ phân biệt được dấu vết phía trước. Đó là vết chân ngựa của Trần Huyền Cơ, Tiêu Vận Lan kêu to:

- “Huyền Cơ, Huyền Cơ, người ở chỗ nào? Đợi ta với ! ”, nàng biết con ngựa của Trần Huyền Cơ là một con tuần mã, lúc này chẳng biết đã chạy phương nào, nhưng nàng vẫn đuổi theo, mặc dù tuyệt không có chút hi vọng lần theo dấu vết.

Trần Huyền Cơ không lường trước được việc đi không đến nơi, lại bị Thượng Quan Thiên Dã đánh một chưởng đích thực không nhẹ. Đã thế lại gắng gượng lên ngựa chạy một quãng đường, lúc này cảm thấy ngực bị bế tắc, đầu nhức như búa bổ; dần dần thần trí hôn mê, trong đầu hiện ra rất nhiều ảo ảnh. Y nhớ đồng môn mở tiệc rượu tiễn hành, người nào áo mũ cũng trắng như tuyết; bên tai thoảng nghe tiếng ca thê thiết của Tiêu Vận Lan, tựa hồ như ở ngay sau lưng y.

Trong lòng y kêu lên:

- “Ta không thể chết, ta không thể chết được ! ” đột nhiên, nghe tiếng ngựa hí, cảm giác như xuyên qua một đám mây cao ngất, lại như rơi xuống vực sâu không đáy, cơ thể lạnh lẽo khác thường. Nguyên lai con ngựa trượt chân, ném y rớt vào giữa khe núi.

Trong cơn hôn mê, hình như có một bàn tay mềm mại xoa ngực cho y, lẽ nào là Tiêu Vận Lan ? Y cũng không biết. Y cố mở mắt, nhưng mà lực bất tòng tâm, chỉ thấy người lạnh buốt, trong lòng dâng lên một ý ảm áp, dễ chịu phi thường, mơ mơ hồ hồ chìm vào giấc ngủ.

2. Chương 2: Khinh Liên Mật Ái

Cũng không biết là bao lâu, Trần Huyền Cơ tựa như gặp ác mộng mà tỉnh lại. Y cưỡi ngựa ngàn dặm, đêm hôm giao đầu ở nơi hoang sơn, những việc đã qua đều rõ mồn một nhưng lúc này lại không để tâm lắm.

Trần Huyền Cơ chuyển mình, trong lòng cực kì lấy làm lạ:

- “Ồ, ta đang ở đâu thế này? Thượng Quan Thiên Dã đâu? Tiêu Vận Lan đâu? Còn ngựa ô truy của ta nữa? Đây là nơi nào?” Ánh triều dương chiếu qua rèm cửa lưu li làm y chói mắt, gió thổi nhẹ nhẹ, u hương không ngớt thấm vào lòng người.

Trần Huyền Cơ tinh thần sáng khoái, bỗng nhiên ngồi dậy, kêu thất thanh:

- “Ta về nhà lúc nào thế này?” Việc này quả thật lạ lùng! Y đưa tay dụi mắt, cắn cắn ngón tay, quả không phải là mơ!

Y rõ ràng đã một mình một ngựa đến Hạ Lan sơn, cách xa quê nhà vạn dặm, chẳng lẽ đã ngủ cả trăm đêm, được người đưa về nhà trong giấc mộng? Trên đời này quả thực có thần tiên, chỉ trong một đêm đã đưa y rời khỏi Hạ Lan sơn ngược Bắc trở về nhà? Khả năng này tuyệt đối không thể xảy ra, nhưng cũng không phải y đang nằm mơ. Ở hướng nam có một dãy cửa sổ, rèm cửa làm bằng lưu li, ngoài cửa sổ bóng mai nghiêng nghiêng, chính giữa phòng là tủ sách, rõ ràng là thư phòng của y.

Ngoài phòng có tiếng bước chân đưa lại, Trần Huyền Cơ gắng gượng bước xuống giường, lớn tiếng kêu:

- “Mẫu thân!” Đột nhiên nghe có tiếng cười khúc khích, một thiếu nữ vén rèm bước vào. Lông mày như trắng lưỡi liềm, miệng như anh đào, ánh mặt trời làm hai má ửng hồng, lộ ra vẻ xinh đẹp rạng ngời, lại có vài phần ngây thơ khả ái, khiến Trần Huyền Cơ nhìn đến ngây người.

Chỉ nghe thiếu nữ cười nói:

- “Tốt rồi, có thể ra khỏi giường được. Thế nào, tưởng đây là nhà của người sao?” Trần Huyền Cơ trong lòng kinh ngạc hết sức, nghĩ:

- “Ồ, đây đúng không phải là nhà mình!” Thiếu nữ thong thả bước tới, giọng nói như hoa lan, mỉm cười nói:

- “Người mang theo bảo kiếm, cười tuấn mã, xem ra đúng là đại hài tử, vừa tỉnh lại đã gọi mẹ!” Trần Huyền Cơ nói:

- “Cô nương quý tính là gì? Sao ta lại ở đây?” Thiếu nữ cười nói:

- “Ta chính là muốn hỏi người vấn đề này. Sao người lại bị người đả thương đến nông nỗi này? Nếu không phải nhà ta có một ít tiểu hoàn đan, người phải dưỡng thương chí ít là nửa năm.” Trần Huyền Cơ vội vàng nói:

- “Đa tạ cô nương ra ân cứu mạng, dám hỏi cô nương đây là địa phương nào?” Thiếu nữ cười khanh khách nói:

- “Đây là nhà ta. Người sợ nơi này không tốt ư?” Trần Huyền Cơ mở to mắt, xem lại lần nữa, trên vách tường treo một bức “Trường Giang thu dạ đồ”, mặt trăng treo cao, trên sông có năm ba tốp chiến thuyền, phía sau là một thành trì, khí thế rất lớn, mặt tranh đề một bài thơ:

- “Thùy bả Tô Hàng khúc tử âu Hà hoa thập lí quế tam thu Thùy tri hủy mộc vô tình vật Khiên động Trường Giang vạn cổ sầu” (Dịch nghĩa:

- Ai hát khúc Tô Hàng Hoa sen nở mười dặm, quế lộ ba mùa thu Ai biết hoa cỏ là vật vô tình Khiên cho Trường Giang vạn cổ sầu” Trên tường còn treo một cây bảo kiếm cổ xưa, đúng là có một không hai. Nhìn kỹ lại thì gian phòng này bài trí so với thư phòng của mình có chỗ bất đồng. Tuy nhiên rèm cửa lưu li, cành mai ngoài cửa thì lại giống biết bao.

Thiếu nữ thấy Trần Huyền Cơ ngẩn ra như người say, hé miệng cười nói:

- “Thế nào?” Trần Huyền Cơ nói:

- “Gian phòng này bài trí rất thanh nhã, nhưng sao lại làm một loạt cửa sổ như thế?” Nên biết thời xưa nhà cửa tuy lớn nhưng lại rất ít cửa sổ. Dù lưu li phi thủy của Bắc Kinh làm rèm cửa, ngoài vùng Giang Nam, những nơi khác rất hiếm thấy.

Thiếu nữ ấy thấy Trần Huyền Cơ vừa tỉnh đã quay qua hỏi chuyện này, có phần kì lạ, tủm tỉm cười, nói:

- “Căn phòng này là gia gia ta đích thân bài trí đó.” Trần Huyền Cơ vịn vào vách tường, chậm chậm tới gần cửa sổ, trong sân đúng là có cành mai vàng đang nở rộ, mùi hương thanh nhã, khiến người say mê. Trần Huyền Cơ trong lòng thanh thản, nhẹ nhàng ngâm:

- ”Song khai ngênh hữu nhật Liêm quyển áp thanh phân (nghĩa là:

- mở cửa đón mặt trời buổi sớm, rèm cửa giữ lại mùi hương thơm mát) Hoa mai đầy sân, tự nhiên là phải làm nhiều cửa sổ!” Thiếu nữ ngơ ngẩn một hồi mới thốt lên:

- “Ồ, ý nghĩ của người thật giống với gia gia ta. Gia gia ta cũng nói vậy, làm nhiều cửa sổ cho nắng chiếu vào, hương hoa đầy nhà làm cho tinh thần mọi người khoan khoái dễ chịu.” Trần Huyền Cơ trong lòng hết sức kì quái, nói:

- “Đây không phải là ý nghĩ của ta, cái này thật là khó nói.” Thiếu nữ hỏi:

- “Là thế nào?” Trần Huyền Cơ ngừng lại một chút, trong lòng có điều khó nghĩ, nói:

- “Thư phòng của ta và thư phòng của người gần giống nhau, là mẫu thân ta bài trí.” Thiếu nữ rất hâm mộ, nói:

- “Người có được mẫu thân tốt như vậy, đúng là phúc khí!” Trần Huyền Cơ từ nhỏ cùng với mẫu thân nương tựa lẫn nhau, nghe thiếu nữ ca tụng mẫu thân y như vậy, không khỏi cao hứng, vui vẻ:

- “Vô công của ta là do mẫu thân đích thân dạy dỗ!” Thiếu nữ nói:

- “Đáng tiếc mẫu thân ta nhiều năm nay luôn ở trong phòng, một năm có được mấy ngày thấy ánh dương quang.” Trần Huyền Cơ nói:

- “A! Nguyên là bá mẫu ở trong. Ta muốn vào bái kiến người.” Thiếu nữ nói:

- “Mẹ ta cơ thể không khỏe, cả năm dưỡng bệnh trong phòng, ngay cả cửa chính cũng không muốn ra, lại càng không nói đến việc tiếp khách.” Trần Huyền Cơ thấy nàng lông mày nhíu chặt, lấy làm ân hận. May mà thiếu nữ lại mở miệng cười, nói tiếp:

- “Ra là vô công của người do mẫu thân dạy, so với phụ thân người thì thế nào?” Trần Huyền Cơ u ám:

- “Phụ thân đã mất từ lúc ta sanh ra rồi!” Thiếu nữ “A” một tiếng, nhất thời không biết nói gì.

Trần Huyền Cơ càng nghĩ càng cảm thấy nơi này cổ quái, không nhận được bèn hỏi:

- “Ta là Trần Huyền Cơ, dám hỏi phương danh của cô nương, lệnh tôn có ở nhà không?” Thiếu nữ lại cười khúc khích:

- “Ta không cần người báo đáp, người hà tất lải nhải không ngừng vấn đề này chứ?” Trần Huyền Cơ sắc mặt ứng hồng. Phải biết giang hồ vốn có nhiều điều kiêng kị, huống chi đây là một thiếu nữ, mới gặp lần đầu đã gặng hỏi danh tính. Quả là việc hi hữu chưa từng có, tuy là hiếu kì vẫn không được phép, trừ phi xác định không phải nội gian.

Thiếu nữ ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời:

- “Người đã ngủ mê một một ngày đêm rồi, bụng lúc này có lẽ đã đói, người tạm chờ một lát.” Cười rồi vén rèm bước ra, đến cửa đột nhiên quay đầu lại, khẽ nói:

- “Nói cho người biết vậy, ta họ Vân!” Trần Huyền Cơ trong lòng chợt lạnh, thiếu nữ kia họ Vân! Lẽ nào, lẽ nào... nghĩ rồi lại tự mình giải đáp:

- “Trong thiên hạ họ Vân không hiếm, có đâu lại gặp sự trùng hợp như thế?” Tuy rằng tự trả lời, nhưng trong lòng vẫn còn phiền muộn bất an. Y cố gắng khoa tay múa chân, phát giác thể lực đã khôi phục được vài thành, thầm nghĩ:

- “Thượng Quan Thiên Dã đánh ta một chưởng không nhẹ, thiếu nữ này lại có đan dược công hiệu như vậy, xem ra nhất định là võ lâm thế gia”. Lại ngẩng đầu nhìn thanh cổ kiếm treo trên tường, nhận không được bèn lấy xuống, rút kiếm ra, chỉ thấy thân kiếm lộ ra một luồng thanh quang mờ mờ ảo ảo. Trần Huyền Cơ tự nhận mình là hành gia, vừa nhìn thấy đã biết đây là thần vật lợi khí hiếm có trên thế gian, không khỏi ngây người ra, nhủ thầm:

- “Vị Vân cô nương này lại có thể tin cậy ta như vậy. Bảo kiếm treo tại đây, không sợ ta trộm đi sao!”; cúi đầu nhìn, trên chuôi kiếm có khắc hai văn tự cổ hình thù quái dị, càng nhìn càng khiến Trần Huyền Cơ như rơi vào màn mây mù mịt.

Hai cổ tự trên cán kiếm là loại Chung Đỉnh văn. Trần Huyền Cơ vốn không biết loại văn tự này, nhưng lúc y ở nhà ngoại tổ xem thi tập đã từng thấy qua. Mẫu thân y từng nói hai chữ đó là “Côn Ngô”, chính là tên một thanh bảo kiếm thời cổ. Ngoại tổ phụ của Trần Huyền Cơ không có con trai, nên sau khi Trần Huyền

Cơ sanh ra, liền được đổi theo họ mẹ, cô tử quy tông, kế thừa hương hỏa Trần gia. Ngoại tổ phụ y là Trần Định Phương, thời Nguyên mặt nổi danh là một thi nhân, văn võ toàn tài, mệnh danh là võ lâm song tuyệt, ông ta có một tập thơ vịnh Côn Ngô bảo kiếm, thơ viết:

- “Truyện gia quý ngã vô châu ngọc Kiếm hạp thi nang trân trọng tồn Dân nguyện nhân gian lưu hiệp khí Bất giáo hồ thử cảm tương xâm” (Dịch nghĩa:

- Vật quý gia truyền châu ngọc không sánh bằng Hộp kiếm túi thơ trân trọng giữ gìn Chỉ mong chốn nhân gian lưu hiệp khí Dạy cho bọn chuột cáo không dám xâm phạm) Trong ý tứ, tựa hồ Côn Ngô bảo kiếm này là bảo vật gia truyền của nhà ngoại tổ y. Đã có lần y hỏi mẫu thân, nhưng mẫu thân y nói chưa từng thấy qua, có điều lúc trả lời câu hỏi của y thì úp úp mở mở, thần sắc hết sức bi thương. Những sự việc đó trước nay Trần Huyền Cơ luôn ghi nhớ trong lòng. Không ngờ hôm nay tại nơi cổ quái này lại thấy bảo kiếm, không lẽ đây chính là bảo kiếm gia truyền của ngoại tổ phụ? Hay là chủ nhân mang từ nơi khác đến? Còn đang trầm tư, đột nhiên nghe tiếng bước chân bên ngoài, Trần Huyền Cơ vội vàng treo bảo kiếm lên tường. Chỉ thấy thiếu nữ tay bưng một chiếc khay, bên trên có một nồi cháo nóng, còn có hai món thức ăn.

Thiếu nữ ấy nói:

- “Người vừa mới bị thương, ăn một chút cháo đi. Đây, người lại nghĩ gì vậy?” Dõi theo hướng nhìn của Trần Huyền Cơ, thốt cười:

- “Hóa ra là người bạn xem bảo kiếm.” Trần Huyền Cơ mặt mũi đỏ bừng, ngượng ngùng cười nói:

- “Ta xem thanh kiếm này có điểm kì quái.” Thiếu nữ hỏi:

- “Thế nào?” Trần Huyền Cơ đáp:

- “Tựa hồ là một thanh cổ kiếm.” Thiếu nữ nói:

- “Đúng vậy, gia gia ta nói, bảo vật này là do luyện kiếm sư thời chiến quốc Âu Dã Tử lưu lại, nhãn lực của người quả không tệ.” Trần Huyền Cơ nói:

- “Nói vậy đây là bảo kiếm gia truyền của nhà cô nương?” Thiếu nữ cười nói:

- “Đương nhiên là đồ vật gia truyền của nhà ta rồi, nếu không sao lại treo ở đây? Gia gia ta quý trọng bảo bối này nhất, bình thường người khác không được phép động vào. Có lẽ đợi đến sinh nhật mười tám tuổi của ta, gia gia mới chịu truyền lại cho ta.” Nói xong đột nhiên đỏ mặt tựa hồ hối hận để Trần Huyền Cơ biết tuổi thật của mình.

Trần Huyền Cơ nói:

- “Nói như thế, Vân cô nương nhất định là võ công được gia truyền rồi.” Thiếu nữ cười nói:

- “Nói cái gì mà võ công gia truyền chứ? Gia gia ta nói, ta còn chưa học được ba phần võ công của ông.” Trần Huyền Cơ thấy thiếu nữ ngây thơ hồn nhiên, mạnh dạn nói:

- “Cô nương quá khách khí rồi. Có thể cho ta được mở rộng tầm mắt không?” Thiếu nữ cười nói:

- “Võ công của người hơn ta gấp mười lần, ta sao dám múa rìu qua mắt thợ chứ?” Trần Huyền Cơ nói:

- “Cô nương thấy qua võ công của ta lúc nào thế?” Thiếu nữ nói:

- “Người bị trọng thương, chỉ một ngày đêm lại có thể hồi phục, tuy nói là nhờ công dụng của tiểu hoàn đan, nhưng nếu không có căn cơ võ công thâm hậu, làm sao có thể hồi phục nhanh như vậy? Xem ra người so với gia gia ta e rằng không kém hơn bao nhiêu đâu. Tiếc là người đã ra ngoài, nếu không người có thể cùng ông đàm luận.” Trần Huyền Cơ nói:

- “Tuy ta vô duyên bá kiến lệnh tôn, nhưng nghe cô nương nói, có lẽ lệnh tôn đại nhân là danh gia võ học, ta lại càng muốn được cô nương chỉ giáo.” Thiếu nữ then thùng:

- “Ta chưa từng trải, từ trước đến nay chỉ biết có phụ thân, tự mình khen ngợi mình, chỉ khiến người chê cười mà thôi. Thôi được, ta không có món ăn ngon, chỉ cho người ăn cháo, đành phải múa kiếm một lát vậy, người nhất định phải chỉ giáo cho ta nhé!” Trần Huyền Cơ vui vẻ nói:

- “Cổ nhân có nói, đọc Hán thư là có thể rõ ràng, ta bây giờ được xem cô nương múa kiếm, lại càng ao ước được như cổ nhân.” Thiếu nữ nói:

- “Người thật là khéo nói!” Dịu dàng mỉm cười, tiểu yêu gấp lại, vén tay áo cầm kiếm, nhẹ nhàng xuất kiếm, chỉ thấy kiếm quang đầy phòng, khí lạnh nhập thân. Trần Huyền Cơ thất kinh, cố nhiên đây là bảo kiếm, nhưng kiếm pháp quả thật lợi hại, có thể nhân lúc người ta sơ ý tiện tay đả thương, mỗi một chiêu đều ẩn tàng biến hóa cực kì tinh vi, kì diệu khôn lường. Kiếm thế càng lúc càng nhanh, đột nhiên thiếu nữ như hóa thành vô số bóng ảnh, kiếm quang tỏa ra tứ phía, quả thực như thủy ngân rơi trên mặt đất, mưa hoa lả tả.

Trần Huyền Cơ không kèm được, há miệng hít một ngụm lương khí, trong lòng tự nhủ:

- “Sư huynh đệ đồng môn đều khen ta kiếm thuật đã học thành, nhưng nếu cùng so kiếm với thiếu nữ này, chỉ e vị tất đã thắng được nàng ta.” Trần Huyền Cơ tuy niên kỷ còn trẻ, nhưng đối với các loại kiếm pháp trứ danh trong võ lâm đều hiểu rất rõ, vậy mà không nhìn ra tông phái của thiếu nữ này, phát giác thân pháp, bộ pháp của nàng ta có chút tương tự với Vũ Đường kiếm pháp, nhưng xuất thủ kì diệu thần tốc hơn nhiều, tự mình đã thấy qua Vũ Đường kiếm pháp rồi mà vẫn không nhìn kịp. Đột nhiên nghe thiếu nữ ngâm nga giữa màn kiếm quang bay lượn:

- “Miếu không yên, tứ viễn thị hà niên, thanh thiên trụ trường tinh! Huyền thương nham vân thụ, danh oa kim ốc, tàn phách cung thành. Tiến kính toan phong xạ nhĩ, kiếm thủy nhiễm hoa tinh. Thì nhận song uyên hưởng, lang diệp thu thanh. Cung lí ngô vương trầm túy, thiên vũ hồ quỳen khách, độc điều tỉnh tỉnh. Vấn thương ba vô ngữ, hoa phát nãi thanh? Không các bằng cao xử, tổng loạn nha tà nhật lạc ngư đình. Liên hô tửu, cầm thai khứ, thu dữ vân bình.” Kiếm ảnh ca thanh, cả hai đều tuyệt diệu, Trần Huyền Cơ nghe đến ngây người. Trong lòng thầm nghĩ:

- “Nghe âm thanh tựa hồ cảm khái sự biến Cam Châu, lại tự bi thương về thân thế, ”Cung lí Ngô vương trầm túy” là ý chỉ Ngô vương Phù Sai thời Chiến Quốc, còn chỉ người cùng Chu Nguyên Chương tranh đoạt thiên hạ, tức là Trương Sĩ Thành xưng đế Tô Châu?” lại nhìn đến bức “Trường Giang thu nguyệt đồ” trên tường, động tâm, một câu ra đến miệng lại thu vào.

Thiếu nữ kiếm quang thu về, mỉm cười nói:

- “Người ngủ mê bên cửa sổ nói thơ như lâu đài thất bảo, viết ra lại không được một đoạn, may mà bát thanh Cam Châu hãy còn được chú trọng.” Trần Huyền Cơ đỏ bừng mặt, tự thẹn thì từ đọc được quá ít, nguyên đó là bài từ của thi nhân thời Nam Tống Ngô Văn Anh, trong lòng nghĩ thầm:

- “Ngô Văn Anh chỉ làm thơ từ trong nhà, không thể nói là danh tiếng lẫy lừng, nhưng vị Vân cô nương này lại chọn mà xướng họa, lại hàm ý chuyện gần đây, không biết là cố ý hay là vô tình nữa? Nếu cố tình dùng từ thử ta, nàng ta cũng thật là thông minh tuyệt đỉnh.” Trần Huyền Cơ hết sức nhẩn nại, mặt không lộ chút biểu tình, chỉ nghe thiếu nữ vẫn còn cười khanh khách, nói:

- “Ta múa kiếm để người ăn cháo, nhưng người ngay cả đôi đũa cũng không thèm động đến.” Trần Huyền Cơ cười nói:

- “Cô nương kiếm thuật tuyệt diệu, ta xem đến nỗi quên mất.” Cúi đầu nhìn, cầm lấy đũa, lại nhìn đến hai đĩa thức ăn, một chay một mặn. Mặn là thịt xông khói tưng, đích thị là một món ăn tinh xảo của Tứ Xuyên, dùng thịt ba rọi, lấy canh tưng hun khói; món chay còn lại là dưa chua, cũng là một món Tứ Xuyên trứ danh. Nhưng Hạ Lan Sơn xa tận vùng Ninh Hạ, cách Tứ Xuyên cả ngàn dặm; không ngờ tại đây lại được ăn món ăn Tứ Xuyên quả là hiếm thấy, càng kì lạ hơn nữa là đó lại là hai món ăn hồi nhỏ mình ưa thích, Trần Huyền Cơ không khỏi rùng mình.

Thiếu nữ cười nói:

- “Sao thế, đồ ăn không ngon ư?” Trần Huyền Cơ mỗi món gấp một miếng, thiếu nữ sắc mặt ửng hồng, nói:

- “Đây là do ta làm, sao lại khiến người còn nhớ tới mẫu thân nữa. Mau ăn đi, cháo không nên để nguội.” Cháo kê vị ngọt biếc, phối hợp hai loại gia vị, đúng là món ăn mang phong vị quê nhà, Trần Huyền Cơ không nhịn nổi thêm, ăn liền một mạch ba chén.

Thiếu nữ nói:

- “Người dầm mình trong khe núi khá lâu, bây giờ vừa mới hết bệnh, tốt nhất là uống một ly rượu để ích khí hành huyết.” Nói rồi rót từ một ấm bạc chạm trổ hoa văn một ly mỹ tửu đầy tràn, sắc rượu xanh biếc, mùi thơm quyến rũ, Trần Huyền Cơ không giỏi uống rượu, ngửa cổ uống cạn, cười nói:

- “Đúng là mỹ tửu, có say chết cũng cam tâm!” Thiếu nữ đột nhiên che miệng cười, Trần Huyền Cơ chợt phát giác có chút khác thường, nhảy dựng lên nói:

- “Người, người, người đã làm gì ta?” phát giác tay chân mềm nhũn, buồn ngủ, không còn chút sức lực nào cả. Thiếu nữ nhẹ nhàng đẩy một cái, Trần Huyền Cơ “rầm” một tiếng đã ngã xuống giường, hai mắt díp lại, nghe bước chân thiếu nữ nhẹ nhàng rời khỏi phòng, còn nghe tiếng nàng cười khúc khích nói:

- “Người đừng suy nghĩ nhiều quá, ta chỉ là có ý tốt muốn giúp người ngủ một giấc thôi.” Trần Huyền Cơ ngủ một mạch đến tận lúc hoàng hôn mới tỉnh lại, nghi nghi hoặc hoặc, phát giác trăng đã vượt quá ngọn mai, trong phòng lư hương tỏa khói lượn lờ, kỉ trà trên đầu giường có một ấm trà nóng, bản thân vẫn còn ở trong căn phòng cổ quái này. Trần Huyền Cơ thử vận khí, phát giác không có trở ngại, tinh thần thể lực so với lúc ban ngày còn khôi phục thêm vài phần, bỗng nhiên tỉnh ngộ, trong lòng cảm kích, nghĩ thầm:

- “Vị Vân cô nương này hóa ra tinh thông y đạo, đã nhìn ra ta có tâm sự, sợ ta không thể hồi phục. Vì vậy mới cho ta uống li dược tửu đó, có chứa linh đan diệu dược, chỉ có như vậy, hà, ta lại hoài nghi nàng ta cho uống độc tửu, thật là không nên chút nào.” Ngoài phòng lại truyền đến tiếng bước chân, Trần Huyền Cơ nghĩ thiếu nữ kia trở lại, lập tức đứng dậy nghênh đón, chợt nghe tiếng chân không phải của một người. Trần Huyền Cơ nhìn ra ngoài, chỉ thấy rèm cửa lưu li hắt hai cái bóng cao lớn, một trong hai người cười nói:

- “Vũ Dương huynh, nơi này quả đúng là thần tiên động phủ. Chẳng trách người ẩn cư ở đây bao nhiêu năm không thèm hạ sơn, ta phong trần lặn lội cả đời, so với lão huynh, nhả tục này không thể kể là đạo lí được.” Người này nói chuyện cực nhỏ, nhưng lọt vào tai Trần Huyền Cơ chẳng khác nào tiếng sấm nổ. Nguyên bên ngoài có hai người, một trong hai người đó chính là người mà y phải đi giết - Vân Vũ Dương. Hóa ra đây đúng là nhà của Vân Vũ Dương.

Chỉ nghe thanh âm một giọng già nua cất lên:

- “Hơn mười năm nay, tiểu đệ không có chút tiến bộ nào, sao so được với huynh phò trợ minh chủ, lập được kì công?” Trần Huyền Cơ trong lòng chùng xuống, nghe lời nói thì Vân Vũ Dương quả thật bán chủ cầu vinh, thông đồng với triều đình để được giàu sang phú quý, chỉ không biết lần này là người nào cùng đi với y?

Ngoài cửa chợt có ánh đèn, thì ra thiếu nữ xách đèn lồng ra đón, kêu lên:

- “Cha, người đã về rồi!” Vân Vũ Dương gật đầu:

- “Ừ, ta về hơi muộn. Đây là La bá bá, tổng chỉ huy cấm y vệ, La Kim Phong La đại nhân!” Thiếu nữ chẳng biết cấm y vệ rốt cuộc là thế nào, chỉ lạnh nhạt vái chào một cái. Trần Huyền Cơ hết sức lo lắng, nguyên lai người đó là đệ nhất cao thủ - thủ hạ của Chu Nguyên Chương. Trận chiến Trường Giang năm đó, Trương Sĩ Thành chính là bị hắn ta bắt giữ. Do đó khi luận công ban thưởng, y được phong chức tổng chỉ huy cấm y vệ chuyên truy bắt phạm nhân, chỉ trong phút chốc Trần Huyền Cơ phát giác huyết mạch căng phồng, trong lòng vừa phẫn nộ vừa có chút sợ hãi.

Trần Huyền Cơ nhận trọng trách sư môn, quyết tâm hành thích Vân Vũ Dương, vốn biết Vân Vũ Dương võ công cao cường, tuyệt không nghĩ đến chuyện sau khi ám toán còn có thể sống mà về; ban ngày thấy thiếu nữ biểu diễn kiếm pháp, quả thật giật mình. Nguyên lai Vân Vũ Dương võ công cao cường không thể tưởng nổi, không biết còn cao siêu tới bậc nào? Huống hồ lão còn về cùng đại nội cao thủ, chỉ e dù có liều mạng cũng chưa chắc hành thích thành công. Khiến Trần Huyền Cơ nội tâm run rẩy, hoảng hốt bất an, không phải vì Vân Vũ Dương võ công cao cường, mà vì, lão chính là phụ thân của vị cô nương kia! Nàng ta cứu tính mạng hắn, lại hồn nhiên ngây thơ, ngọt ngào đáng yêu như vậy, không thể tưởng nổi lại là nhi tử của lão ta.

Còn đang mơ màng, chợt nghe Vân Vũ Dương hỏi:

- “Ai đang ở trong thư phòng vậy?” Nhất thời khiến Trần Huyền Cơ giật nảy người, vội vàng thò tay lấy trường kiếm dưới gối, chỉ nghe thanh âm thiếu nữ đáp:

- “Là một gã thiếu niên bị trọng thương, té xuống khe núi, không có người chăm sóc, là nữ nhi đem hân về đây.” Vân Vũ Dương nói:
 - “Thiếu niên đó là người thế nào, sao lại bị thương?” Thiếu nữ nói:
 - “Y đã ngủ một ngày đêm, sáng nay vừa mới tỉnh lại. Nữ nhi còn chưa kịp hỏi gì nhiều.” Vân Vũ Dương nói:
 - “Tổ Tổ, người thật đa sự.” Trần Huyền Cơ lúc này mới biết thiếu nữ tên Vân Tổ Tổ, nghĩ thầm:
 - “Danh tự quả là đẹp!” Chỉ nghe Vân Tổ Tổ dường như tủi thân vô cùng, kêu lên:
 - “Gia gia, người bình nhật chẳng phải thường cùng hài nhi nói chuyện hành hiệp trượng nghĩa sao? Mắt thấy người lạ rõ ràng là khách tha hương, lại thọ trọng thương, lẽ nào không hỏi đến?” Vân Vũ Dương nói:
 - “Nhưng người bất tất phải an trí hân ở thư phòng.” Vân Tổ Tổ nói:
 - “Má má sợ ồn ào, chẳng lẽ lại an trí hân ở phòng trong?” Vân Vũ Dương hỏi:
 - “Thọ thương như thế nào?” Vân Tổ Tổ nói:
 - “Dường như là bị chưởng lực nội gia đánh trọng thương.” Vân Vũ Dương nói:
 - “Làm sao mà chỉ một ngày đêm đã khỏe lại như thế?” Vân Tổ Tổ nói:
 - “Là nữ nhi cho y uống ba viên tiểu hoàn đan, hôm nay sau khi y tỉnh, nữ nhi lại cho y uống một ly cửu thiên quỳnh hoa hồi dương tửu của phụ thân, bây giờ chắc y đã tỉnh rồi.” Vân Vũ Dương nói:
 - “Cái gì, ta ba lần cầu khẩn Quy Tàng đại sư cũng chỉ xin được tổng cộng sáu viên tiểu hoàn đan, người một lần lấy của ta hết một nửa, còn cửu thiên quỳnh hoa hồi dương tửu, ta tốn năm năm công phu, hái hoa phối hợp được liệu mới ủ thành, người có biết không hả?” Vân Tổ Tổ nói:
 - “Nữ nhi biết, cha, người trách con ư?” thần tình nũng nịu, Trần Huyền Cơ tuy chỉ nghe thanh âm, cũng tưởng tượng được. Không kềm được rung động trong lòng, lại càng lo lắng, thầm nghĩ:
 - “Mình và nàng ta chẳng quan hệ gì, nàng ta lại đối tốt với mình như thế!” Thế gian không ngờ lại có sự chân tình đến vậy, Tiêu Vận Lan đối với y nhiệt tình như hỏa, y lại không hề động tâm, bây giờ Vân Tổ Tổ mới chỉ gặp y một lần, y lại bị nhu tình của nàng quấy nhiễu.
- Chỉ nghe Vân Vũ Dương cười nói:
- “Đợi ngày mai y tỉnh lại, ta sẽ đàm luận với y, khảo sát nhân phẩm võ công của y, xem y có đáng giá ba hoàn tiểu hoàn đan của ta không.” Người bình thường uống một ly cửu thiên quỳnh hoa hồi dương tửu, phải ngủ cả một ngày đêm, nên Vân Vũ Dương mới nói “đợi ngày mai” mà không biết rằng Trần Huyền Cơ nội công thâm hậu, sau khi phục dụng tiểu hoàn đan, thương thể đã lành lại một nửa, chỉ ngủ một ngày đã tỉnh lại. Trần Huyền Cơ thấp thỏm không yên, không biết là nên thừa cơ tối nay giết chết y, hay là nhân cơ hội đào tẩu? Trong lòng vẫn còn không xác định được chủ ý.
- Chỉ nghe Vân Vũ Dương hỏi:
- “Mẹ người mấy ngày nay thế nào?” Vân Tổ Tổ nói:
 - “Thần sắc vẫn mệt mỏi như cũ.” Vân Vũ Dương nói:
 - “Ta để lại bài thuốc cho mẹ người, người mỗi ngày có đem trà thuốc cho mẹ không?” Vân Tổ Tổ nói:
 - “Mẹ nói thuốc nào cũng như nhau, lúc đầu còn uống mỗi bữa nửa chén, sau kêu hài nhi không cần sắc thuốc nữa. Cha, thực ra là mẹ bị bệnh gì không hay ư?” La Kim Phong nói:
 - “Đại tẩu không khỏe sao?” Vân Vũ Dương nói:
 - “Cũng không phải là bệnh nặng gì, chỉ là đau đầu thông thường thôi, nhưng không thích đi lại. Đây, Tổ Tổ, người vào nói cho mẹ người hay, mai ta sẽ qua thăm bà ấy.” Trần Huyền Cơ đối với mẫu thân cực kì hiếu thuận, nghe Vân Vũ Dương nói vậy cảm thấy chối tai, nghĩ thầm:

- “Thê tử có bệnh, thân làm trượng phu, hồi gia lại không đến thăm trước, không khỏi có điểm bất cận nhân tình? Nghe các vị tiền bối nói, thê tử của Vân Vũ Dương là con gái của lão chưởng môn phái Vũ Dương Mưu Độc Dật. Hơn mười năm trước, lúc Vân Vũ Dương phản chủ chưa lộ, người trong võ lâm đều hâm mộ bọn họ là một đôi phong trần hiệp lữ! Có lí nào tình cảm phu thê lại lạnh nhạt như vậy, hơn nữa vị Vân thái thái này cũng thật kì quặc. Tuy nói không khỏe, không thích ra ngoài, nhưng trừ phi bệnh nặng không thể rời khỏi giường, sao trượng phu hồi gia lại không ra nghênh đón?” Vân Tố Tố “ạ” một tiếng, nhẹ nhàng lui ra. Chỉ thấy trên cửa sổ lưu li, bóng người chợt lóe lên, Trần Huyền Cơ vội vàng giả vờ ngủ. Trong bóng tối hé mắt nhìn ra, thấy Vân Tố Tố mỉm cười, đứng sát cửa sổ. Ánh trăng chiếu vào căn phòng âm u, bóng mai vắt ngang, một mỹ nữ đứng gần cửa sổ hé mở, cảnh ấy dù là họa sĩ bậc thầy cũng không lột tả được. Trần Huyền Cơ không nhin nổi thần ý phiêu dang, chỉ nghe Vân Tố Tố ngoài cửa cười khê, lẩm bẩm:

- “Tiểu nhai nhi, ngủ ngoan nha, người tưởng đây là nhà ngươi, vậy là có thể gặp má má ngươi trong mộng rồi. Ta cũng phải đi hầu hạ mẫu thân đây.” Trần Huyền Cơ nghe nàng gọi mình là tiểu nhai nhi, không khỏi muốn bật cười khanh khách, trong lòng tràn ngập nhu tình vô hạn, nghe tiếng chân Vân Tố Tố lúc xa lúc gần, cơ hồ tưởng nàng gọi mình dậy.

Chợt nghe Vân Vũ Dương nói một câu khiến y đang ở trong mộng phải tỉnh lại ngay:

- “La huynh không ở trong kinh hưởng phúc, lại quá bộ sơn trang, không biết đương kim thánh thượng có việc gì sai khiến?” La Kim Phong nói:

- “Huynh đã hỏi, tiểu đệ đành phải nói vậy. Tưởng đương kim thánh thượng cùng Trương Sĩ Thành là bát bái chi giao. Đáng tiếc Trương Sĩ Thành không chịu quy thuận, trời không thể có hai vàng nhật, dân không có hai chúa, thánh thượng bắt buộc dĩ đành giết y, việc đó cũng đành chịu; không ngờ thuộc hạ Trương Sĩ Thành có nhiều người không phục. Hiện nay thiên hạ đã định, Hồng Vũ gia đăng cơ cũng đã mười ba năm có lẽ, bọn họ vẫn còn ở nơi thảo trạch mưu đồ quật khởi, chẳng phải là không thức thời ư?” Vân Vũ Dương nói:

- “Phải, vì chuyện nhất gia nhất tính, tranh đoạt giang sơn, làm khổ lê dân, hà tất phải vậy? Tiểu đệ vì lẽ đã thông suốt, nên mới cam nguyện ẩn cư nơi hoang dã này.” Trần Huyền Cơ chấn động, nghĩ:

- “Vì chuyện nhất gia nhất tính, tranh đoạt giang sơn, làm khổ lê dân, hà tất phải vậy?” những lời này chưa từng có người nói với y, chỉ phát giác những lời Vân Vũ Dương nói không hẳn là không có lí, trong lòng lại nghĩ:

- “Chỉ cần Vân Vũ Dương thực tình cam tâm ẩn cư hoang sơn, mình hà tất phải giết ông ta?” Chợt nghe La Kim Phong cười nói:

- “Huynh suy nghĩ thấu đáo hơn người, tiểu đệ bội phục. Chỉ là bọn họ đã đối địch với thánh thượng, họa này không trừ, thánh thượng làm sao có thể an tâm. Huynh võ công tuyệt thế, tục ngữ nói:

- báo chết để da, người ta chết để tiếng. Huynh cam chịu chết già ở hoang sơn, không phải là đáng tiếc lắm sao?” Vân Vũ Dương nói:

- “Võ công cao tuyệt đáng được ca tụng, chỉ có La huynh khả dĩ xứng đáng, tiểu đệ làm sao dám đương nổi? Thánh thượng có huynh phò tá, cần gì phải dùng một kẻ tài hèn sức mọn như đệ?” La Kim Phong cười hô hô nói:

- “Vân huynh sao lại nói vậy, thật quá khách sáo. Chỉ vì triều đình không có người, tiểu đệ mới dám ”lập lò đánh lộn con đen” làm chức tổng chỉ huy cấm y vệ, tiểu đệ chỉ là tạm quyền, chờ lão huynh xuất sơn thôi.” Vân Vũ Dương nói:

- “La huynh dát vàng lên mặt tiểu đệ như thế, càng khiến tiểu đệ hổ thẹn. Tiểu đệ nào có tài cán gì?” La Kim Phong nói:

- “Tướng bộ thuộc của Trương Sĩ Thành, mười người thì hết chín là cố giao của Vân huynh, thánh thượng chính là muốn Vân huynh khuyên giải họ.” Vân Vũ Dương nói:

- “Nếu bọn họ không chịu thì sao?” La Kim Phong cười nói:

- “Lão huynh thông minh như vậy, tiểu đệ hà tất phải nhiều lời? Nếu huynh e ngại tình cố cựu, không muốn động thủ, chỉ cần huynh nói cho tiểu đệ biết tung tích của bọn họ, công lao đương nhiên hoàn toàn thuộc về huynh.” Trần Huyền Cơ trong lòng chấn động, qua một lúc, chỉ nghe Vân Vũ Dương chậm rãi nói:

- “Đệ ẩn cư đã nhiều năm, đối với hành tung của bọn họ tuyệt không chút tin tức, như vậy đi, xin huynh lấy kì hạn là ba tháng, sau ba tháng, mời huynh tái nhập sơn trang, tiểu đệ đương nhiên có cái để phục mệnh.” Ngụ ý, trong vòng ba tháng, có thể tra được tung tích thuộc hạ Trương Sĩ Thành rõ ràng, chuẩn bị đối lấy quan cao tước hậu. Trần Huyền Cơ không kèm được nộ khí bốc cao, nghĩ thầm:

- “Người ngoài miệng nói không tán đồng việc nhất gia nhất tính tranh đoạt giang sơn, không quan tâm thế sự, vậy cũng được đi. Người lại ngầm cáo mật, không biết sẽ làm hại bao nhiêu bậc anh hùng đây!” La Kim Phong cười hô hô nói:

- “Ba tháng sau, tiểu đệ nhất định y hẹn bái phỏng. Đệ không tiện ở lại lâu, cáo từ.” Nghe Vân Vũ Dương tiễn y ra khỏi cửa, lại quay lại đình viện, ngâm nga một bài thơ, ngôn từ sục sôi chí khí lại hàm ý bị thương, Trần Huyền Cơ rung mình, cân nhắc tỉ mỉ, vẫn không hiểu được ý nghĩa.

Đột nhiên nghe cửa bên bị người đẩy kêu “kẹt” một tiếng, có tiếng chân từ ngoài bước vào, Trần Huyền Cơ lấy làm kì lạ:

- “Không lẽ La Kim Phong quay lại.” Bèn ngồi dậy, đến cửa sổ nhìn, trong giây lát, Trần Huyền Cơ tựa hồ không tin vào mắt mình, người đang đi vào kia chính là Thượng Quan Thiên Dã.

Vân Vũ Dương cũng có chút kinh ngạc, nhưng lão thị mình thân phận là tông sư võ học, chỉ liếc mắt nhìn Thượng Quan Thiên Dã, không hề biến sắc, thản nhiên hỏi:

- “Tôn giá là ai? Đêm khuya sao lại đến đây?” Thượng Quan Thiên Dã trầm giọng nói:

- “Mưu Nhất Lật sai đệ tử Thượng Quan Thiên Dã đến đây thăm hỏi Vân lão tiên bối.” Vân Vũ Dương biến sắc, hốt nhiên cười lạnh nói:

- “Tôn giá tuổi còn trẻ, sao lại học cách nói dối? Mưu Nhất Lật không phải đã qua đời vào tháng tám năm nay rồi ư?” Nguyên Mưu Nhất Lật chính là cháu của Mưu Độc Dật, kể tục Mưu Độc Dật đảm nhận chức chủ môn phái Vũ Dương, Trần Huyền Cơ nghe nói không khỏi kinh tâm, nghĩ:

- “Té ra Thượng Quan Thiên Dã là đệ tử đích truyền phái Vũ Dương, sao không thấy y nhắc tới? Vân Vũ Dương ở nơi thâm sơn, tin tức lại nhanh nhạy đến thế, ta còn chưa biết Mưu Nhất Lật đã khứ thế rồi.” Chỉ nghe Thượng Quan Thiên Dã lạnh lùng nói:

- “Đúng thế, chính vì gia sư qua đời, tiểu bối mới nhận thụ di mệnh đến đây. Không biết sư cô có khỏe mạnh không, có thể cho tiểu bối gặp mặt?” Vân Vũ Dương cười lạnh nói:

- “Nội tử cùng ngoại gia đã đoạn tuyệt lai vãng từ lâu, người không cần bái phỏng làm gì. Lại nói nếu Mưu gia có lòng, Mưu Nhất Lật lúc sanh tiền sao không đến thăm?” Thượng Quan Thiên Dã cũng cười lạnh:

- “Vân lão tiên bối, người đã biết rõ mà còn hỏi, tiên sư niệm tình huynh muội không muốn đòi lại kiếm phổ, nhưng chung quy vẫn là vật của phái Vũ Dương, sao có thể rơi vào tay ngoại nhân được, lão tiên bối đã mượn hai mươi năm, chắc cũng đã thuộc lòng từ sớm rồi.” Vân Vũ Dương “hừ” một tiếng, nói:

- “Hóa ra là di mệnh của Mưu Nhất Lật, nói vậy là người tiếp nhiệm chủ môn?” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Thiên Dã bắt tài, được tiên sư hậu ái, không dám từ nan, chỉ cần thu hồi kiếm phổ, lập tức trở về Vũ Dương sơn linh thụ y bát.” Vân Vũ Dương lại “hừ” một tiếng, nói:

- “Trừ phi người ở bên ngoài nghe lén, còn không sao lại biết kiếm phổ trong tay ta?” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Ta cũng chỉ là ba tháng trước đây mới biết được di mệnh của gia sư. Tiên sư vì niệm tình thân thích, mọi chuyện giữ kín trong lòng gần hai mươi năm nay, nói chung không hề có lỗi với Vân lão tiên bối.” Vân Vũ Dương cười lạnh, nói:

- “Kiếm phổ tuy là vật của Mưu gia, nhưng lại không phải là đồ của phái Vũ Đương, người cũng thừa biết, sư phụ người còn chưa thấy qua?” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Đúng thế, sau khi sư tổ được Đạt Ma kiếm pháp, đã sáng tạo ra lộ kiếm pháp này, vì sư tổ là chưởng môn Vũ Đương, nên đã kết hợp lộ kiếm pháp này với Vũ Đương kiếm pháp, nguyên ý của tổ sư là truyền lại cho đệ tử Vũ Đương.” Vân Vũ Dương cười lạnh:

- “Người nghe tổ sư nói chẳng?” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Vân lão tiên bối, người ở trong võ lâm cũng được xem là nhân vật đứng đầu, sao lại nói được những lời xấu xa như thế? Không lẽ người chết không đổi chứng là xong ư?” Vân Vũ Dương sắc mặt đỏ bừng, nói:

- “Người nếu đem di thư của nhạc phụ ta, Độc Dật lão nhân đến, ta còn có thể trả lại. Đây là vật của Mưu gia, nhạc phụ ta lại không có con, cho dù Nhất Lật còn sống, cũng không thể tranh luận với ta.” Thượng Quan Thiên Dã cười lớn, nói:

- “Té ra Vân Vũ Dương danh chấn thiên hạ hai mươi năm trước cũng chỉ là phường vô lại.” Vân Vũ Dương thẹn quá hóa giận, cười lạnh nói:

- “Ngay sư phụ người có ở đây còn không dám vô lễ như vậy, người là thứ gì, trước mặt ta lại dám xúc phạm?” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Ta đến đây vốn là không nghĩ đến chuyện trở về. Chỉ là một khi tin ta chết truyền ra ngoài, Trí Viên trưởng lão phái Vũ Đương nhất định nhận được di thư của ta. Vũ Đương môn hạ một khi biết được nguyên do, Vũ Đương phái có thể e sợ danh tiếng của người, nhưng đối với công đạo thiên hạ võ lâm, chỉ e Vân lão tiên bối người cũng không gánh vác nổi.” Vân Vũ Dương trong lòng chấn động, nhưng trước mặt Thượng Quan Thiên Dã không muốn tỏ ra kém thế, lại “hừ” một tiếng, nói:

- “Vân mỗ cả đời chưa từng bị người uy hiếp, ta xem người niên kỉ hãy còn nhỏ, thành tựu không dễ dàng gì, sớm đã muốn giết người, hừ, người quả thật là muốn lấy kiếm phổ ư?” Câu này ngoại cương nội nhu, Trần Huyền Cơ nghĩ Thượng Quan Thiên Dã nhất định nhân cơ hội khẳng khái giữ ý mình, không ngờ Thượng Quan Thiên Dã ý tứ biến đổi, đột nhiên nói:

- “Ta biết người muốn độc bá thiên hạ, trở thành đệ nhất kiếm khách trong võ lâm, kiếm phổ đó sao có thể dễ dàng giao ra?” Câu này chính là đánh trúng tâm sự trong lòng Vân Vũ Dương, ý nghĩ lập tức trở lại, phút chốc tiêu tan, cười lạnh nói:

- “Người đã biết thế, còn đến đây làm gì?” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Người không trả kiếm phổ cũng được, ta chỉ cần người thả một người! Từ sau ta tuyệt nhiên không nhắc việc kiếm phổ trước mặt bất kì ai.” Vân Vũ Dương nghe xong hết sức kinh ngạc, không tin được Thượng Quan Thiên Dã lại dám hi sinh địa vị chưởng môn, dùng kiếm phổ đổi người, là người nào mà y lại quan tâm như vậy, không khỏi suy nghĩ, bất giác sắc mặt biến hẳn.

Vân Vũ Dương song mục mở to, hừ một tiếng, không giận mà oai, lạnh lùng nói:

- “Người nói ta hay, là người nào? Nếu người còn nửa câu vô lễ, ta lập tức cử chưởng đánh chết người!” Nguyên lai Vân Vũ Dương trong lòng ấp ủ tâm bệnh:

- Lẽ nào người của Mưu gia kêu y tới đón sư cô? Chẳng lẽ y thấy con gái ta vừa mất, vì vậy mới đề xuất đổi kiếm phổ lấy người?

Những điều lão dự đoán đều không đúng, chỉ thấy Thượng Quan Thiên Dã bị khí thế của lão uy hiếp, ngạc nhiên lùi lại một bước, nhưng vẫn bình tĩnh đáp:

- “Phiền người thả Trần Huyền Cơ ra!” Vân Vũ Dương kinh ngạc nói:

- “Cái gì? Ai là Trần Huyền Cơ?” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Người còn giả bộ ư, ngựa của hần còn ở ngoài cổng nhà người. Cho dù hần đối địch với người, chẳng lẽ người thật hạ thấp uy danh, không biết xấu hổ ra tay cả với người bị trọng thương?” Vân Vũ Dương càng thêm ngờ vực, bỗng nhiên nhớ ra:

- “Hay Trần Huyền Cơ là người Tổ Tổ cứu về, bây giờ trong thư phòng ta có một gã thiếu niên nằm, ta ngay cả tên gã cũng chưa nghe qua, hẳn là vì chuyện gì mà đối đầu với ta?” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Thế nào? Một bộ bí kíp võ lâm đối lấy một bệnh nhân, xem ra người không thiệt thòi chút nào!” Vân Vũ Dương song mục mở to, tinh quang như điện, nhìn Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Trần Huyền Cơ là người thế nào? Người căn cứ vào đâu mà chịu từ bỏ kiếm phổ, chức vị chương môn để yêu cầu ta buông tha cho hắn?” Thượng Quan Thiên Dã không biết Vân Vũ Dương căn bản còn chưa gặp qua Trần Huyền Cơ, nghe vậy cũng không khỏi kinh ngạc:

- sao y còn chưa biết thân phận của Trần Huyền Cơ, thấy Vân Vũ Dương chăm chú nhìn mình, nói:

- ”Y bị ta đả thương, nếu y có mệnh hệ gì, hoặc giả y không thể đối địch với người, bị người đánh chết, thử hỏi ta còn mặt mũi nào nhìn người võ lâm nữa?” Trần Huyền Cơ ở trong thư phòng, nghe y nói vậy hết sức cảm động. Vân Vũ Dương nghe xong, càng lúc càng hồ đồ, cười ha hả nói:

- “Cả đời Vân mỗ, đây là lần đầu tiên nghe thấy chuyện kì quặc như vậy, người cũng có thể xem là anh hùng rồi đa.” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Không dám. Ta không chỉ bỏ chức chương môn, cả tính mạng này cũng không cần.” Vân Vũ Dương nói:

- “Hay, vậy thì giao tính mạng của người đây cho ta.” Đột nhiên song chỉ bắn ra, nhắm vào mặt Thượng Quan Thiên Dã, Thượng Quan Thiên Dã nằm mơ cũng không ngờ y đang nói lại thành linh ra tay, trong lòng lạnh buốt, chỉ thấy Vân Vũ Dương xuất chỉ như điện, ngón tay đã chạm tới mi mắt y, chỉ cần móc nhẹ một cái, hai tròng mắt của Thượng Quan Thiên Dã không sao giữ được.

Thượng Quan Thiên Dã không kịp suy nghĩ, liều mạng chịu mù, “ầm” một tiếng đã xuất chương. Hai người đối mặt nhau, cách nhau không đầy ba thước, lẽ ra hai mắt Thượng Quan Thiên Dã đã bị móc mất, mà Vân Vũ Dương cũng không bị đánh trúng. Một chương đánh ra, thành linh không thấy thân ảnh của Vân Vũ Dương đâu, chỉ nghe ầm một cái, chương phong đã đánh trúng cội mai già, mai hoa đầy trời, rơi tung tóe như mưa, có hai cành mai bị gãy, nhưng hai mắt Thượng Quan Thiên Dã còn chưa bị tổn hại.

Thượng Quan Thiên Dã rùng mình, vội vàng thu chương lùi lại, chỉ nghe Vân Vũ Dương cười bên tai, nói:

- “Đúng, đúng là thủ pháp đích truyền phái Vũ Dương, người lại tiếp ta một chương xem.” Thượng Quan Thiên Dã chưa hết kinh hồn, đã phát giác ngón tay lạnh băng của Vân Vũ Dương chạm vào má mình, vội vàng thi triển thân pháp Bàn Long Nhiễm Bộ, song chương đẩy ra, ra chiêu “Bàn Long Song Long Chàng Chương” chính là tinh hoa của Vũ Dương chương pháp. Thượng Quan Thiên Dã liều mạng phát chương, chương lực nặng tựa ngàn cân, đột nhiên, phát giác chương tâm mềm nhũn nhẹ như không, chương lực ngàn cân như vậy mà Vân Vũ Dương chỉ nhấc tay hơi hợt, đã hóa giải được. Thượng Quan Thiên Dã thất kinh hồn vía, vừa định lùi lại thoát thân, huyết Chương Môn dưới be sườn đã bị Vân Vũ Dương phát chỉ phong bế, “rầm” một tiếng ngã xuống đất.

Việc xảy ra nhanh như chớp, nhưng Trần Huyền Cơ đều nhìn thấy rõ ràng; Vân Vũ Dương không chỉ khinh công tuyệt đỉnh, kiếm pháp kinh nhân, mà còn luyện thành loại công phu hãn thế là Nhất chỉ thiên. Trần Huyền Cơ hít một hơi dài, tự nhủ:

- “Không ngờ tối nay lại là tử kì của ta!” nhắc trường kiếm lên, mở cửa ra ngoài quyết cùng Vân Vũ Dương liều mạng. Y tự biết võ công của mình còn kém xa Vân Vũ Dương, nhưng Thượng Quan Thiên Dã đã vì y mà bị bắt, y sao có thể đào tẩu một mình?

Trong khoảnh khắc ấy, chợt nghe tiếng bước chân Vân Tổ Tổ vọng đến, cùng với tiếng hỏi:

- “Cha, có chuyện gì vậy?” Vân Vũ Dương nói:

- “Không có gì, chỉ là một tên ăn trộm quấy rối, ta đã chế trụ y rồi.” Vân Tổ Tổ cười khanh khách nói:

- “Tên ăn nào to gan lại dám đột nhập nhà ta, thật là đáng đời hắn!” Ánh mắt quét qua, thấy Thượng Quan Thiên Dã khí vũ phi phạm, tuy bị bế huyết không thể nói năng nhưng ánh mắt lộ vẻ phẫn nộ vô cùng, không giống kẻ trộm, trong lòng hết sức lạ lùng, đang định hỏi, chợt phát giác phụ thân sắc mặt cực kì kinh ngạc, run run hỏi:

- “Tổ Tổ, người đang cầm thứ gì trên tay thế?” Trên tay Vân Tổ Tổ có hai bộ y phục, một ngoại y, một nội y, đều là lúc Trần Huyền Cơ hôn mê, đã thay ra giùm y. Sau khi giặt sạch vết máu, phơi khô, bây giờ chuẩn bị lên đem trở lại phòng cho y, bị phụ thân hỏi tới, bất giác hai má đỏ bừng, cúi gằm mặt xuống, nhẹ giọng nói:

- “Chính là của người đó.” Vân Vũ Dương nói:

- “Có phải hẳn là Trần Huyền Cơ không?” Vân Tổ Tổ nói:

- “Cha, sao người biết tên hắn? Người đã nói chuyện với hắn rồi à?” Vân Vũ Dương bình tĩnh nói:

- “Người đợi tiểu tử đó tỉnh lại, lập tức đuổi hắn đi!” Vân Tổ Tổ mắt ngân ngấn nước, dẫu môi nói:

- “Chẳng lẽ hài nhi thu lưu kẻ xấu sao? Cha vì sao lại tức giận như vậy? Có gì ngày mai hãy hỏi không được à?” Lời còn chưa dứt, chỉ nghe trong phòng vang lên tiếng động, Trần Huyền Cơ mở cửa bước ra, cao giọng nói:

- “Không cần gọi, Trần Huyền Cơ đến đây!” Đêm nay chính là đêm mười bảy, trăng sáng như gương, Vân Vũ Dương đưa mắt nhìn Trần Huyền Cơ, trong lòng chấn động:

- “Hình như ta đã gặp qua gã này rồi.” Nhưng nghĩ lại mình nhiều năm không lai vãng bên ngoài, hướng hồ thiếu niên này miệng còn hơi sữa.

Vân Tổ Tổ vội nói:

- “Cha, hẳn là người tốt mà, cha đừng hù dọa hắn, hắn vừa mới khỏi bệnh.” Vân Vũ Dương nói:

- “Tổ nhi, người mau qua đây, không được nhiều lời!” Vân Tổ Tổ trước nay chưa từng thấy phụ thân có vẻ mặt như thế với mình bao giờ, trong lòng đầy uất ức, tựa vào gốc mai già, cơ hồ muốn khóc. Đột nhiên nghe Vân Vũ Dương trầm giọng quát:

- “Tiểu tử người cũng can đảm lắm, ai sai người đến đây?” Trần Huyền Cơ nói:

- “Là một hội lão bằng hữu của người, thúc bá của ta, kêu ta đến đây!” Vân Vũ Dương đảo mắt, nhìn Trần Huyền Cơ hỏi:

- “Nói như thế, lệnh tôn đại nhân chính là đồng liêu ngày trước của ta rồi. Được, phụ thân người tên gì, ông ta giữ chức quan gì dưới trướng Trương Sĩ Thành?” Vân Tổ Tổ hết sức kinh ngạc, sao phụ thân chỉ nhìn qua đã đoán được lai lịch của Trần Huyền Cơ? Nàng không biết trên bộ nội y của Trần Huyền Cơ có thêu một cái hừng ưng tiêu kí, năm đó cận thân thị vệ của Trương Sĩ Thành trên y phục đều có thêu tiêu kí này.

Trần Huyền Cơ rùng mình, nắm chặt chuôi kiếm, lùi lại một bước. Y bị Vân Vũ Dương khám phá lai lịch, đã sớm đề phòng Vân Vũ Dương bất ngờ động thủ. Không ngờ lão lại hỏi chuyện mình như vậy, tựa hồ không có chút địch ý gì. Thế nhưng câu hỏi này lại khiến y không biết trả lời thế nào, mẫu thân chưa từng nói cho y nghe chuyện của phụ thân, chỉ biết phụ thân theo Trương Sĩ Thành tranh đoạt giang sơn, đã tử trận trong trận chiến cuối cùng ở Trường Giang, còn như ông ta giữ chức quan gì, những sự việc lúc sanh tiền y đều không biết, y sợ mẫu thân bị thương nên xưa nay cũng không hỏi nhiều.

Vân Vũ Dương càng thêm nghi ngờ, bước lên một bước, trầm giọng quát:

- “Tiểu hỏa tử, người còn không mau khai thật ra, nghĩ tình đồng liêu ngày trước, ta hứa sẽ cho người một con đường sống.” Trần Huyền Cơ nộ khí bốc lên, cười lạnh một cái nói:

- “Người mà còn nghĩ tình đồng liêu ư? Chẳng phải ba tháng nữa, người sẽ thượng kinh lĩnh thưởng ư?” Vân Vũ Dương sắc mặt trầm xuống, nói:

- “Ta cùng La đại nhân nói chuyện, người lại dám nghe lén à?” Trần Huyền Cơ nói:

- “Đúng thế, các người nói những gì, ta đều nghe cả.” Vân Vũ Dương nói:

- “Người đến đây với dụng ý gì?” Trần Huyền Cơ nói:

- “Ta nhận trọng thác của sư môn, đến giết tên bất nghĩa bán bạn cầu vinh nhà người.” Vân Tổ Tổ không khỏi cả kinh, thất thanh kêu lên:

- “Cái gì, ngươi muốn giết gia gia ta à?” Chỉ nghe Vân Vũ Dương ngửa mặt lên trời cười lớn:

- “Ngươi muốn giết ta à!” Trần Huyền Cơ nói:

- “Ngươi điên khùng cái gì, dù ta không phải là đối thủ của ngươi, ngươi cũng nên biết, thiên hạ quả thật có người không sợ chết. Loại người bán bạn cầu vinh như ngươi, võ lâm thiên hạ không dung, chỉ sợ sau ta, sẽ còn nhiều người nữa đến giết ngươi, xem ngươi có giết hết được bọn họ không?” Vân Vũ Dương không khỏi rùng mình, thế nhưng vẫn cười hô hô nói:

- “Chỉ trong một đêm lại có tới hai tiểu tử gốc không sợ chết tìm tới cửa, anh hùng xuất thiếu niên, quả nhiên không sai chút nào. Hắc, ngươi muốn giết ta, sao không rút kiếm?” Trần Huyền Cơ nói:

- “Việc đêm nay, ta đương nhiên phải tự mình kết liễu với ngươi. Nhưng vị Thượng Quan nghĩa sĩ này, vì ta mà trao đổi kiếm phổ, hiện tại đã không cần nữa, ngươi hãy giải huyết đạo cho hắn, hoàn trả kiếm phổ, ta cam nguyện từ bỏ tính mạng, cùng ngươi quyết chiến một trận.” Vân Vũ Dương lại nhìn Trần Huyền Cơ một cái, đột nhiên cười nói:

- “Không sai, ngươi là bị chiêu lực Vũ Dương đả thương, tiểu tử gốc đó không gạt ta. Kì lạ thật, ngươi và hắn nếu không có thâm thù đại hận thì không đến nổi ra tay nặng vậy, sao các ngươi lại cầu xin cho đối phương?” Trần Huyền Cơ nói:

- “Những việc khác không cần ngươi quản. Ta chỉ hỏi ngươi, ngươi thả hay không thả người?” Vân Vũ Dương cười lạnh:

- “Việc của ta cũng không cần ngươi quản!” song mục tròng lên, sát khí lộ ra, Vân Tổ Tổ chợt nhảy dựng lên, kêu to:

- “Chal!”

Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất mau, Trần Huyền Cơ chỉ thấy chiêu phong ào ào, ập đến sau lưng, vội vàng phiên thân bật kiếm, đột nhiên phát hiện tay mình trống không, chỉ thấy Vân Vũ Dương trong tay đang cầm một thanh trường kiếm, đột nhiên quay ngược chuôi kiếm lại, nhét vào tay y.

Thủ pháp nhanh đến cực điểm, Trần Huyền Cơ tâm niệm vừa động, kiếm đã đưa đến tay, chỉ nghe Vân Vũ Dương khẽ quát:

- “Kiếm đã đưa đến, còn không động thủ? Tổ Tổ, lui mau!” phát tay một cái, đã đẩy con gái ra xa một trượng, Vân Tổ Tổ chưa từng thấy phụ thân giận dữ như thế, sợ đến ngẩn người!

Trần Huyền Cơ rút lại vẫn là danh gia đệ tử, thân thủ bất phạm, tuy bị Vân Vũ Dương giáng đòn phủ đầu, vẫn không làm hắn e sợ, lập tức trấn định tâm thần, lĩnh hội kiếm quyết, ra chiêu “Thừa Long Dẫn Phụng” nhằm vào yết hầu và hai vai y. Không ngờ Vân Vũ Dương phát hai tay áo, thân theo chiêu thế, nhanh tựa cuồng phong, Trần Huyền Cơ xuất kiếm rơi vào khoảng không, cảm thấy không hay, thành linh sau gáy có tiếng gió, bên tai nghe Vân Vũ Dương quát lên:

- “Kiếm pháp này là ai dạy cho ngươi?” Trần Huyền Cơ nghiêng rằng, không nói một lời, tả thủ tiếp lấy kiếm phong, dụng thân pháp “Long Hình Phi Bộ” theo sau chiêu phong địch nhân, đột ngột trả lại một kiếm. “Kim Bằng Triển Sí”, “Mãnh Kê Đoạt Lật”, “Bạch Viên Quả Chi”, “Dã Mã Khiêu Giảo” chiêu nọ nối tiếp chiêu kia, giống như nước sông Trường Giang cuộn cuộn chảy; chiêu nào cũng nhằm vào chỗ yếu hại của Vân Vũ Dương.

Kiểm pháp của Trần Huyền Cơ rất bác tạp, trước năm mười ba tuổi là mẫu thân y đích thân dạy dỗ, sau mười ba tuổi lại do các vị thúc bá dạy. Bọn họ đều là đồng liêu của phụ thân y ngày trước, võ sĩ thủ hạ của Trương Sĩ Thành, người nào người nấy đều hết sức phi phạm.

Vân Vũ Dương vung hai tay áo, lần lượt khai giải kiếm chiêu của Trần Huyền Cơ, lòng đầy hồ nghi, hỏi:

- “Ngươi võ công còn cao hơn Thượng Quan Thiên Dã, sao lại bị y đả thương được?” Trần Huyền Cơ không thêm lí đến, trường kiếm thoăn thoắt triển khai, hàn quang lấp lánh, dứt khoát mãnh liệt, không có lấy nửa điểm sơ hở. Chỉ nghe Vân Vũ Dương theo kiếm chiêu hô lên:

- “Ngũ Cầm kiếm pháp, Thanh Dương kiếm pháp, ha, chiêu này đích thị là Không Động kiếm pháp, đáng tiếc là còn chưa học tới nơi. Chiêu này là Thần Long Hóa Diệu Vĩ trong Thần Long kiếm pháp, nhưng kiếm phong còn hơi chậm một chút.” Trần Huyền Cơ xuất chiêu nào, y cũng đều gọi đúng xuất xứ. Trần Huyền Cơ một cổ nhuệ khí rồi lại không nhịn được bị y bề gãy. Đấu được ba mươi lăm chiêu, Vân Vũ Dương hốt nhiên “hừ” một tiếng lạnh lùng nói:

- “Nguyên là một bọn lão bằng hữu hợp lại dạy dỗ ngươi, chẳng trách bọn họ phái ngươi đến. Chỉ là Bành hòa thượng đã chết, Thạch Thiên Đặc trốn mất tăm tích, bọn chúng dù có liên thủ lại, vị tất đã làm gì được ta! Kiếm pháp của ngươi, so với bọn tiểu bối cùng trang lứa có thể xem là siêu quần bạt tụy, đáng tiếc so với ta ngươi còn kém xa?” Vân Tổ Tổ thấy phụ thân nói chuyện, thần sắc càng lúc càng bất thường, vội vàng kêu lên:

- “Cha, người xưa nay vẫn quý trọng nhân tài, hần kiếm pháp tài giỏi như vậy, hãy tha cho hần!” Vân Vũ Dương lại “hừ” một tiếng, lạnh lùng nói:

- “Bọn người này trăm phương ngàn kế muốn giết ta, nếu hôm nay ta tha cho hần, sau mười năm nữa, vây cánh của hần đã mạnh, vị tất chịu tha cho ta!” Bỗng nhiên thân hình nhoáng lên, hét một tiếng đã phát chưởng vào mặt Trần Huyền Cơ, trong nháy mắt, Vân Tổ Tổ cũng nhảy lên theo, kêu to:

- “Gia gia, người võ công vô địch thiên hạ, hóa ra là sợ y sau mười năm nữa sẽ đánh bại người!” Trần Huyền Cơ chỉ cảm thấy Vân Vũ Dương chưởng tâm đã chạm tới Thái Dương huyết của y, đột nhiên chưởng lực đình lại, chỉ nghe Vân Vũ Dương quát lớn:

- “Tha cho ngươi lần này, hai mươi năm sau gặp lại ta nhất định quyết một trận thư hùng với ngươi. Người nếu không thức thời, công phu còn chưa luyện thành lại tới hành thích ta lần nữa, tức là tự tìm chỗ chết!” Đột nhiên nghe Vân Vũ Dương quát một tiếng, vươn tay nắm lấy Trần Huyền Cơ ném mạnh ra ngoài, quát:

- “Đi ngay!” Trần Huyền Cơ bị y ném đi, giống như đằng vân giá vụ, thấy trời đất quay cuồng, lập tức bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, Trần Huyền Cơ từ từ tỉnh lại, mắt còn chưa mở hẳn, một mùi u hương mê người xộc vào mũi, Trần Huyền Cơ vội vàng kêu lên:

- “Tổ Tổ, Tổ Tổ!” Y chuyển người, phát giác mình nằm ở một nơi vừa cứng vừa lạnh, xương cốt toàn thân đau ê ẩm, nơi đây sao có thể so với thư phòng Vân gia được? Trần Huyền Cơ kinh hãi, mở mắt, chỉ nghe thanh âm nhu mì của một thiếu nữ cười nói:

- “Tổ Tổ là ai? Người mơ thấy ai vậy?” Thiếu nữ đó là Tiêu Vận Lan.

Trần Huyền Cơ lúc này mới phát hiện mình đang ở trong thạch động, lấy làm lạ hỏi:

- “Sao ngươi biết ta đến Vân gia?” Tiêu Vận Lan nói:

- “Ta theo dấu chân ngựa, đến đó tìm ngươi, vừa vặn thấy ngươi bị người ném ra ngoài tường. À, hóa ra nơi đó là Vân gia, vậy lão đầu đó tất là Vân Vũ Dương rồi. Người cũng can đảm thật, làm ta sợ muốn chết! Người cùng hần giao thủ à?” Trần Huyền Cơ thốt nhiên nằm vật ra, thở dài, gật đầu, trong lòng nghĩ tới mấy vị thúc bá đã hết lòng chỉ dạy. Y học võ công hơn mười năm, người người đều khen ngợi y là nhân tài võ học, không ngờ không chịu nổi một kích của Vân Vũ Dương, chán nản vô cùng, chỉ nghe Tiêu Vận Lan cười trong trẻo, tán dương y:

- “Người giỏi thật, bị Thượng Quan Thiên Dã đánh một chưởng, vậy mà không bị thương, còn có thể giao thủ với Vân Vũ Dương, này, đừng động đây, ngươi tuy không bị ngã nặng, nhưng cũng bị ngoại thương, ứ tích còn chưa hết, để ta xoa bóp cho ngươi!” Trần Huyền Cơ mặt đỏ bừng, đẩy ngọc thủ của nàng ra, khẽ nói:

- “Không cần đâu!” Tiêu Vận Lan không nhắc đến việc y bị thương còn đỡ, một khi nói tới, y lại không kềm lòng được nghĩ tới Vân Tổ Tổ. Nhớ nàng dùng linh đơn trần quý của phụ thân cứu tính mạng y, lại nhớ việc nàng nấu cháo ngọc mễ và thức ăn cho y, đối với y tin tưởng hết mực, còn để bảo kiếm hần thế trong phòng. Tất thấy mọi việc đều khiến y không thể nào quên, quả thật là thâm tình bất lộ, đến khi cách xa rồi mới thấu hiểu được hết nhu tình của người ta.

Tiêu Vận Lan đối với y càng nồng nhiệt, y lại càng nhớ đến Vân Tố Tố. Vân Tố Tố tựa như hàn mai u cốc, hương thơm nhàn nhạt, nhưng lại hơn hẳn đào, lí. Tiêu Vận Lan phát giác thần tình lạnh nhạt của y, ngạc nhiên hỏi:

- “Người nghĩ gì thế?” Trần Huyền Cơ định thần, buồn bã nói:
- “Ta đang nghĩ đến Thượng Quan Thiên Dã.” Tiêu Vận Lan thở dài nói:
- “Hai người thật là một đôi oan gia, hễ gặp mặt là đánh nhau, nhưng li khai thì lại nhớ nhau, ừ, Thượng Quan Thiên Dã cũng đang tìm người đây!” Trần Huyền Cơ nói:
- “Ta gặp y rồi!” Tiêu Vận Lan vội vàng hỏi:
- “Gặp ở đâu?” Trần Huyền Cơ nói:
- “Là ở nhà của Vân Vũ Dương. Hà, giờ ta mới biết y quả thật là một nam tử chí tình chí nghĩa!” Đem hết sự tình tối hôm qua nhất nhất nói cho Tiêu Vận Lan hay, Tiêu Vận Lan che miệng cười, nói:
- “Đáng tiếc Thượng Quan Thiên Dã không nghe người khen hắn, càng đáng tiếc người không phải nữ nhân!” Trần Huyền Cơ nghiêm mặt nói:
- ” Ta nếu là nữ nhân, nhất định sẽ thích hắn ! ” rồi đưa mắt lên nhìn thần sắc của Tiêu Vận Lan.

Chỉ thấy Tiêu Vận Lan cúi mặt, giả vờ giận dữ, nói:

- “Người đúng thật là, người khác đối với người, đối với người không tốt như thế, người lại...” Trần Huyền Cơ vội vàng ngắt lời nàng, nói:
- “Ta thật tình đang nghĩ tới Thượng Quan Thiên Dã, hắn vì ta mà rơi vào tay Vân Vũ Dương, ta làm sao an tâm được?” Tiêu Vận Lan nói:
- “Vân Vũ Dương hết sức lợi hại, hai ta dù liều mạng cũng không đấu nổi hắn. Chi bằng người an tâm tĩnh dưỡng, rồi trở về Vũ Dương báo tin, để lão đạo sĩ Vũ Dương đấu với Vân Vũ Dương, người không nên mạo hiểm giết y!” Trần Huyền Cơ không khỏi thở dài, nhớ tới Thượng Quan Thiên Dã, nghĩ thầm:
- “Thượng Quan Thiên Dã đối với người một lòng si mê, lẽ nào người không chút động lòng?” Tiêu Vận Lan thấy Trần Huyền Cơ ngây người hồi lâu không nói, dịu dàng hỏi:
- “Người đói bụng rồi ư? Để ta đi nướng cho người hai cái đùi thỏ.” Trần Huyền Cơ khom người lại, định nói mình không sao, không muốn làm phiền nhưng Tiêu Vận Lan đã ra khỏi động khẩu. Y nghĩ lại, cuối cùng để nàng đi ra.

Sơn động này do hai khối đá lớn bằng cánh tay người ôm tạo thành, từ cửa động nhìn ra, chỉ thấy trắng sáng vàng vạc, hóa ra giờ là buổi tối ngày thứ hai. Trần Huyền Cơ đứng dậy, vận động gân cốt một lát, chậm rãi ra khỏi thạch động, dựa vào nham thạch, nhìn lên dãy phòng ốc trên đỉnh núi, hình bóng và tiếng ca của Vân Tố Tố hiện lên trong đầu, phảng phất như đang vẫy tay chào y từ trên đỉnh núi.

Trần Huyền Cơ thở dài, ngẫm nghĩ:

- “Đáng tiếc nàng là con gái của Vân Vũ Dương, hà, người còn tưởng nàng là ai chứ? Võ công của ta nếu như luyện thành, có thể tới căn nhà kia? Ày, chẳng lẽ thật sự phải đợi mười năm nữa mới có khả năng gặp mặt ư?” Nghĩ tới mười năm sau, mình vị tất đã đánh thắng Vân Vũ Dương, lòng càng thêm phiền muộn, lại nghĩ:
- “Không biết nàng có nhớ tới ta không? Nếu nàng thật nhớ ta, ta nguyện ý bất chấp tính mệnh mình!” Thơ Hoàng Trọng Tắc (thi nhân đời Thanh) nói:
- “Như thử tinh thần phi tặc dạ, Vi thủy phong lộ lập trung tiêu” (dịch nghĩa:
- ngôi sao đêm qua như thế, vì ai mà đứng ngoài gió giữa đêm khuya).

Trần Huyền Cơ sinh sớm hơn Hoàng Trọng Tắc ba trăm năm, đương nhiên không biết hai câu này, nhưng mà tình cảm từ kim cổ vốn tương thông; Trần Huyền Cơ lúc này ngoài Vân Tố Tố ra, tuyệt không nghĩ gì khác, y đứng một mình giữa đêm, chẳng khác nào kẻ ngốc.

Đột nhiên nghe tiếng kêu dài, xa xa truyền đến, có người tại chóp núi cao giọng ngâm:

- "Bách chiến quy lai tửu thượng ôn. Phồn sương xâm tấn chuyển tiêu trầm. Kim qua thiết mã đương niên hạn. Cô phụ mai hoa nhất phiến tâm! (Dịch nghĩa:

- đánh trăm trận trở về hâm nóng rượu lên, tóc mai điểm sương nhiều trở nên chán nản, oán hận chiến tranh năm đó, phụ lòng một khối tình mai hoa!) Trần Huyền Cơ rung mình, tiếng ca đó chính là của Vân Vũ Dương, lời ca vừa hùng dũng lại vừa bi tráng, muện thế này, y còn đi đâu? Ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy bóng một nhân ảnh nhằm hướng nam phóng xuống, nháy mắt đã không thấy đâu.

Trần Huyền Cơ ngẩn người, nghĩ không ra tại sao Vân Vũ Dương ban đêm lại hạ sơn. Y không tự chủ được bèn nhằm hướng vân gia trên núi mà đi, bỗng nghe tiếng đàn dồn dập, theo gió núi từ trên bay xuống, chính là tiếng ca của Vân Tố Tố. Gió đêm thổi tới, lời ca ẩn ước biện bạch, ca rằng:

- "Kiểu kiểu bạch câu, thực ngã trường miêu. Trập chi duy chi, dĩ thủy kim triêu. Sở vị y nhân, vu yên tiêu diêu. Kiểu kiểu bạch câu, tại bỉ không cốc. Sanh sô nhất thúc, kì nhân như ngọc. Vô kim ngọc nhĩ âm, nhi hữu hà tâm!" Đây là trong kinh thi (Tiểu Nhã

- Bạch Câu), trong một chương có hai đoạn, nói chuyện lưu luyến khi tiễn khách, đoạn đầu nói khách về mà cố giữ lại, đoạn sau là khách đi rồi mà vẫn còn nhớ.

Trần Huyền Cơ nghe mà ngẩn người !

3. Chương 3: Hoang Sơn Kiếm Khí

Hai câu kinh thi đó phiên dịch thành tiếng Quan Thoại là:

- "Một chú ngựa nhỏ trắng trắng, vào sân nhà ta ăn lúa non. Ngừng lại đi ngừng lại đi, hãy kéo dài niềm vui hôm nay. Này người kia, này người kia hỡi, bây giờ hãy cùng tôi vui chơi ở đây. Chú ngựa nhỏ trắng trắng, hãy trở về thung lũng trong núi đi. Nhai một bó cỏ xanh. Người này đẹp như ngọc. Nhớ mang giùm tôi một lá thư nhé! Lòng tôi không còn yên tĩnh nữa rồi!" Nghe tiếng đàn, ý ca, Vân Tố Tố quả thật có tình ý với hắn rất sâu sắc, Trần Huyền Cơ thở dài:

- "Bạch mã của ta còn đang ở nhà nàng, chắc đang nhai cỏ tươi ngoài cửa. Hà, ta chỉ sợ không thể tới nhà nàng một lần nữa!", ngừng đầu ngóng trông:

- Ngọc không nhuộm bụi trần, bóng ngân hà chảy xiết, ánh trăng như nước, trời đêm xa xăm, trong lòng chỉ có một người không thể nào với tới giống như mai hoa nơi thâm sơn cùng cốc.

Ca thanh réo rắt, phiêu hốt bay bổng, Trần Huyền Cơ trong lòng mờ mịt, cơ hồ bước theo tiếng ca. Hình ảnh Vân Tố Tố hồn nhiên khả ái hiện ra trong đầu, tiếng cười hào sảng của Thượng Quan Thiên Dã vang vọng bên tai, "vì hai người này, ta có nên mạo hiểm bắt chấp sanh mạng một lần nữa không?" Trần Huyền Cơ hạ quyết tâm, cuối cùng lại trở lên đỉnh núi. Tiếng đàn đột nhiên ngừng lại, không sơn trở lại tịch mịch vắng lặng. Trần Huyền Cơ chợt động tâm, dừng bước, chỉ nghe âm thanh cực nhỏ lướt qua, truyền vào tai. Nếu không phải Trần Huyền Cơ từ nhỏ đã luyện qua công phu thu phát âm khí thượng thừa, cũng không nhận ra được nơi phát xuất. Thanh âm càng lúc càng gần, Trần Huyền Cơ lúc này nghe được rõ ràng, không phải chỉ một người, trước mặt là một người cước bộ trầm ổn, phía sau lại có bước chân vài người nữa, cách nhau ước chừng mười trượng. Thoáng chốc đã đến ngay trước mặt Trần Huyền Cơ, thật là cực kỳ nhanh, tất cả đều là công phu khinh công "Đạp tuyết vô ngân", Trần Huyền Cơ cả kinh, vội vàng nấp sau gốc đại thụ.

Chỉ thấy trước mặt là một hắc y hán tử, dừng bước, thét lên một tiếng, lạnh lùng thốt:

- "Thạch mã đã niệm tình cố cựu nhiều năm, chư huynh hà cớ gì lại truy đuổi đến cùng? Chẳng lẽ quả thật muốn đuổi theo đến Vân gia, bức tiểu đệ phải đoạn tuyệt ân tình ư?" Lập tức có thanh âm như chuông vỡ đáp lại:

- “Thạch Thiên Đặc người đừng quá tự thị võ công, thiếu chủ đối với kim bài của người còn chưa để vào mắt đâu! Người đến Vân gia với mục đích gì?” Âm thanh lọt vào tai, Trần Huyền Cơ kinh ngạc ngẩn người, không ngờ hắc y hán tử lại là Thạch Thiên Đặc

- nhân vật danh chấn thiên hạ năm xưa, thanh danh trong võ lâm chỉ dưới Bành hòa thượng, còn đứng trên cả Vân Vũ Dương. Năm đó, sau khi Trương Sĩ Thành bị Chu Nguyên Chương bức tử, Bành hòa thượng tuấn nạn, Thạch Thiên Đặc biến mất không thấy tông tích. Có người nói ông ta bảo hộ con trai Trương Sĩ Thành đào vong đến Mạc Bắc, không biết thật giả thế nào, không ngờ đêm nay lại xuất hiện trên Hạ Lan sơn, dường như là tới tìm Vân Vũ Dương.

Trần Huyền Cơ hết sức nghi hoặc, nhớ lại Thạch Thiên Đặc nghĩa đảm trung can, năm đó bất chấp tính mạng; ngày Trương Sĩ Thành quốc phá gia vong, liều mình cứu con trai ông ta. Thạch Thiên Đặc là hạ thuộc của Trương Sĩ Thành, thúc bá của Trần Huyền Cơ mỗi lần nhắc đến đều vô cùng khâm phục. Sao người kia lại mắng ông ta tự thị võ công, thiếu chủ đối với uy danh của ông ta còn chưa để vào mắt? Chẳng lẽ “thiếu chủ” không phải là thái tử vong quốc của Đại Chu (quốc hiệu của Trương Sĩ Thành)?

Thanh âm như chuông võ kia vừa đến tai, người đã tới gần, Trần Huyền Cơ sau gốc cây lên nhìn, thấy truy đuổi Thạch Thiên Đặc tổng cộng có ba người; người nào cũng trang phục cổ quái, một đạo sĩ, một người trang phục gần giống nông phu, tay dài quá gối, khuôn mặt vàng vọt không chút cảm xúc, còn có một võ sĩ trang phục theo lối Mông Cổ, giọng nói như chuông võ kia là do đạo sĩ phát ra.

Đạo sĩ ấy tướng mạo rất quen, chỉ nghe Thạch Thiên Đặc đáp:

- “Thất Tu đạo huynh, người muốn biết tại sao ta đến Vân gia, trước hết hãy nói xem sao các người lại đuổi theo ta như thế?” Trần Huyền Cơ chấn động, quả nhiên là hắn.

Thất Tu đạo sĩ năm đó được Trương Sĩ Thành mời làm khách khanh, dạy kiếm thuật cho trưởng tử của ông ta là Trương Phục Sơ. Trương Sĩ Thành đặc biệt coi trọng ba vị khách khanh, gồm một tăng, một đạo, một cái. “Tăng” là Bành hòa thượng Bành Oánh Ngọc, “cái” tức là bang chủ Cái bang Tất Lăng Hư, còn “đạo” chính là vị Thất Tu đạo trưởng này. Võ lâm đương thời tôn xưng Bành hòa thượng là thiên hạ đệ nhất võ công, còn bọn Thạch Thiên Đặc, Vân Vũ Dương, Tất Lăng Hư, Thất Tu đạo nhân người nào cũng có sở trường riêng, khó mà phân định. Có điều Thạch, Vân hai người lúc đó là võ sĩ thân cận của Trương Sĩ Thành, cùng Bành Oánh Ngọc thường ở chung một chỗ, nên Thạch Vân hai người được xem ngang hàng với Bành hòa thượng, gọi là trung quân Trương Sĩ Thành “Long Hổ Phụng Tam Kiệt”. Trần Huyền Cơ lúc nhỏ từng gặp qua Thất Tu đạo nhân một lần, bất quá lúc đó y mới bảy tuổi, cho nên nhất thời không nhớ ra được.

Ánh trăng chiếu xuống, chỉ thấy Thất Tu đạo nhân dương cao một mảnh kim bài, hô lớn:

- “Ta phụng mệnh thiếu chủ bắt người về. Về tình hay lý ta đều không thể buông tha cho tên bán chủ cầu vinh như người được!” Thạch Thiên Đặc cười lạnh:

- “Ta nếu muốn bán chủ cầu vinh, bắt tất phải đợi tới hôm nay. Nhớ năm xưa chúa thượng bại binh ở Trường Giang, ta một mình một ngựa hộ tống tiên thái tử vượt sông, trốn sang Tây Vực, trên đường liên tiếp giết chết mười tám tên võ sĩ nổi danh của Chu Nguyên Chương. Nếu ta muốn cầu phú quý, thì cái chức tổng chỉ huy Cẩm y vệ kia đâu đến lượt La Kim Phong ngồi!” Thất Tu đạo nhân nói:

- “Ta và người đều thọ ân sâu của tiên đế, xả thân báo đáp, đó là việc nên làm. Người vì tiên đế bảo tồn huyết mạch, ta rất khâm phục. Chỉ có điều đại trượng phu phải có thủy có chung, người đã cứu tiên thái tử rồi, hà cớ gì bây giờ lại bỏ rơi di cô của người? Huống hồ thiếu chủ tuổi trẻ tài năng, chúng ta nên hiệp lực đồng tâm, trợ giúp người phục quốc! Người một mình đào tẩu, còn đến đây tìm Vân Vũ Dương, xin hỏi người làm vậy là có ý gì?” Trần Huyền Cơ lúc này mới biết “Thái tử” mà các vị thúc bá phò tá đã chết nơi dị vực, “thiếu chủ” được Thạch Thiên Đặc và Thất Tu đạo nhân đề cập này giờ là tôn nhi của Trương Sĩ Thành, nghĩ thầm:

- “Chu Trương hai nhà tranh đoạt giang sơn, phong ba kéo dài đã ba mươi năm, không biết đến khi nào mới kết thúc? Vân Vũ Dương muốn mãi hữu cầu vinh, quả là kẻ bất nghĩa. Nhưng y nói việc nhất gia nhất tính tranh đoạt giang sơn hết sức vô vị, không phải là không có lý.” Nhất thời tâm tư hỗn loạn, nghĩ đến mình cũng đã bị lôi vào dòng xoáy, kết quả không biết đúng sai thế nào, y cảm thấy vô cùng hoang mang.

Chỉ nghe Thạch Thiên Đạc trầm giọng:

- “Chính vì thiếu chủ tuổi trẻ tài cao, ta càng không muốn các người hủy hoại người. Nhớ năm đó tiên thái tử đặt tên thiếu chủ là ”Tôn Châu“, chính là muốn người kế thừa tiên đế, không quên cố quốc, không phải nói người theo Ngõa Thích, phò tá vua man di!” Trần Huyền Cơ rung mình, cái gì “Ngõa Thích”? Cái gì “vua man di”? Sự việc này thật ra là thế nào? Lúc đó Ngõa Thích là một bộ lạc ở Mông Cổ, tự kiến lập quốc gia, cái tên này đại đa số người Trung Quốc lúc ấy còn chưa biết đến.

Thất Tu đạo nhân “hừ” một tiếng, chưa kịp nói, Thạch Thiên Đạc đã tiếp:

- “Ta cùng Vũ Dương huynh cách biệt một lần đã hai mươi năm, không biết tâm ý của y như thế nào? Ta chỉ muốn tận lực khuyên nhủ y, dù y không đồng ý cũng không đến nỗi hại chúng ta!” Lão hán kia đột nhiên quát:

- “Thạch Thiên Đạc ngươi phản rồi, tội bỏ trốn không nhẹ, ngươi còn muốn phá hỏng đại sự của bọn ta à?” Gã võ sĩ Mông Cổ đột ngột rút trường tiên, nhắm Thạch Thiên Đạc quét tới một tiên, gầm lên:

- “Chúng ta nói nhiều với y làm gì? Quốc chủ có lệnh, nếu y không khuất phục, giết chết không tha!” Trường tiên lướt qua, lá cây rụng ào ào, cát bay đá chạy, Trần Huyền Cơ nấp bên gốc đại thụ, thấy cảnh cây bị trường tiên cắt làm hai to như cánh tay người, kinh lực thật là kinh nhân.

Thạch Thiên Đạc hô lớn:

- “Niệm tình chúng ta ở chung đã nhiều năm, lại có giao tình chủ khách, ta nhường ngươi ba chiêu!” “Soạt, soạt, soạt” ba chiêu đã qua, Thạch Thiên Đạc sau đợt tiên ảnh, một thân “Yến tử toàn vân”, đột ngột hét dài một tiếng, đã nhảy lên không hai trượng, lẳng không kích xuống. Tên võ sĩ Mông Cổ trường tiên dựng thẳng lên, chỉ nghe “bịch”, bả vai đã trúng một chưởng! Thạch Thiên Đạc sử dụng thiết chưởng thần bút, mệnh danh vô lâm song tuyết, một chưởng đó tất nhiên không nhẹ, nhưng gã võ sĩ Mông Cổ này lại có thể gắng gượng trụ lại được, còn dụng thân pháp “Quái mãng phiên thân”, cả người và tiên nhanh chóng lùi lại, nhắm hướng Thạch Thiên Đạc quét tới.

Một tiên này nhanh như chớp giật, cơ hồ đoạt mạng, trong sát na ấy, chỉ thấy Thạch Thiên Đạc thân pháp cực nhanh, trường tiên xoay tít đuổi theo sau lưng. Nói thì chậm, thực ra rất nhanh, Thạch Thiên Đạc nhân lúc tên võ sĩ Mông Cổ kinh lực yếu đi, tận lực phát chưởng, một tay kéo trường tiên. Võ sĩ Mông Cổ còn chưa kịp rút tay, cả người lẫn trường tiên, bị y từ trên không kéo một cái. Nhìn lại thấy Thạch Thiên Đạc đứng trên mặt đất, tên võ sĩ Mông Cổ thân treo lơ lửng trên không, vô phương dụng lực. Thạch Thiên Đạc huy động trường tiên, như gió chớp mưa giông, làm tên võ sĩ Mông Cổ không dám bỏ tiên nhảy xuống, đầu văng mắt hoa, quát tháo ầm ỹ.

Thất Tu đạo nhân kêu lên:

- “Thiên Đạc, chúng ta ăn nhờ ở đậu người ta, ngươi đối với dũng sĩ tấn phong của Ngõa Thích Ba Đồ Lỗ như vậy là vô lễ!” Thạch Thiên Đạc nói:

- “Được lắm, ta không khuyên các người, các người cũng đừng khuyên ta trở về, chúng ta đường ai nấy đi, các người cấp tốc rời khỏi đây, ta lập tức tha mạng hẳn.” Lão già ăn mặc giống nông phu hét:

- “Thạch Thiên Đạc ngươi tự thị vũ công dám chống lại mệnh lệnh, phá hỏng đại kế phục quốc, vũ nhục quốc chủ, bất kể Thất Tu đạo nhân huynh thế nào, ta trước tiên không tha cho ngươi!” nói rồi phi thân tới, song chưởng nhập làm một. Trần Huyền Cơ ở sau gốc cây cũng không khỏi giật mình, lão già này hai tay dài một cách quái dị, nhưng, cái này cũng còn không đến nỗi cổ quái, mười ngón tay như vuốt chim, móng tay dài cả tấc, phát quang đen sì, chỉ thấy tiếng phát ra thì người đến, mười đầu ngón tay đã chạm đến sau ót Thạch Thiên Đạc.

Thạch Thiên Đạc hừ lạnh:

- “Bồ Kiên, chúng ta tình như thủ túc đã nhiều năm, ngươi nhân tâm hạ độc thủ như vậy, đừng trách ta vô lễ!” không thèm quay đầu lại, “vù” một tiếng lật tay đánh ra một chưởng, Bồ Kiên thân pháp cực nhanh, mười ngón tay co lại, đã lùi ra ngoài một trượng, hai tay giương ra, mười ngón tay chụm vào giống như một con chim lớn.

“Rầm”, tên võ sĩ Mông Cổ đã té nhào xuống đất, nguyên lai Thạch Thiên Đặc bận ứng phó với thế công của Bồ Kiên, không thể không buông trường tiên ra. Tên võ sĩ Mông Cổ này cũng không tồi, bị Thạch Thiên Đặc quay lơ lửng trên không hồi lâu, nhưng vừa rơi xuống đất đã dùng thế “Lý ngư đả đỉnh” nhảy bật lên, nhắc trường tiên, nhằm Thạch Thiên Đặc quét mạnh. Thạch Thiên Đặc song chưởng chia ra, tả chưởng lựa theo tiên thế, dẫn dụ trường tiên, hữu chưởng ra chiêu “Cầu hổ quy sơn”, phút chốc đã biến thế “Kim bằng triển sĩ”, đẩy ra phía ngoài, lại hóa giải thế công của Bồ Kiên. Chỉ thấy y dáng như mãnh hổ vồ mồi, chưởng phong sấm sét, một mình địch lại hai người nhưng công nhiều thủ ít. Bất quá, y đối với mười ngón tay nhọn của Bồ Kiên có chút cổ kị, không dám chạm vào thân hãn nên dùng chưởng lực chấn khai. Nhân cơ hội đó, tên võ sĩ Mông Cổ kia lập tức huy động trường tiên, cuộn ngang quét dọc, liên thủ với Bồ Kiên, nhất thời khiến Thạch Thiên Đặc khó mà giải quyết được.

Trần Huyền Cơ đã nghe thúc bá nói về Bồ Kiên. Y theo một dị nhân trong núi Tây Lương học nghệ, luyện thành Ngũ Cầm chưởng pháp, mười ngón tay chứa đầy kịch độc, nếu bị chạm vào da thịt, trong vòng mười hai canh giờ xuất huyết mà chết. Năm đó Trương Sĩ Thành thu nạp y, có phần trọng dụng. Chỉ là võ công của y không phải chính phái, tên tuổi không vang dội bằng bọn Bành hòa thượng, Thạch Thiên Đặc nên ít người biết đến.

Bồ Kiên tự thị vào tuyệt kỹ độc môn, ở dưới trướng Trương Sĩ Thành, vốn không phục bọn Thạch Thiên Đặc, hôm nay giáp mặt động thủ, rắp tâm phân rõ mạnh yếu, chiêu nào chiêu nấy ra tay hết sức tàn độc, ác liệt phi thường.

Thạch Thiên Đặc đối với mười trảo tấn công, trường tiên bay lượn phía sau, không mấy may lo sợ, chưởng lực phát ra cùng với tiếng sấm sét ẩn hiện. Bồ Kiên nếu không né tránh kịp thời, suýt nữa đã bị chưởng lực chấn thương. Vả lại tuy Bồ Kiên thân pháp quái dị, xuất chiêu nhanh như quỷ dị, Thạch Thiên Đặc toàn thân như có mắt, bất luận Bồ Kiên công vào phía nào, y đều ung dung phá giải, khiến Bồ Kiên không sao đến gần. Bồ Kiên không khỏi hít một ngụm lương khí, thầm bội phục y:

- “Thạch Thiên Đặc năm đó danh tiếng chỉ thua Bành hòa thượng, quả nhiên không phải chỉ có hư danh!” Cuộc chiến đến hồi gay cấn, chợt nghe Thạch Thiên Đặc hét lớn, “ầm” một tiếng phát chưởng, một góc rừng đã bị bẻ gãy, lá bay đầy trời làm người hoa mắt. Đột nhiên hiện ra một cái chân, thì ra tên võ sĩ Mông Cổ bị té lộn nhào. Bồ Kiên vội vàng né tránh, Thạch Thiên Đặc huy chưởng phản kích, chưởng phong đập vào đầu vai Bồ Kiên, y cảm thấy như một cái lò lửa, đau nhức và nóng hừng hực, lão đảo lùi lại hơn mười bước. Thạch Thiên Đặc định cất tiếng, thanh quang lóe lên, Thất Tu đạo nhân đã bật xuất trường kiếm, nhảy vào vòng chiến, Thạch Thiên Đặc buồn rầu nói:

- “Thất Tu đạo huynh, huynh cũng tham gia sao?” Thất Tu đạo nhân nói:

- “Thiếu chủ đã phát kim bài, sự việc đến thế này, ta cũng chỉ đành cùng người liều mạng!” soạt một tiếng, đã đâm tới bảy đại huyết trên người Thạch Thiên Đặc.

Thạch Thiên Đặc thân hình thấp xuống, đồng thời phát chỉ, liền đó nhảy lên, chỉ nghe một tiếng “coong”, trường kiếm của Thất Tu đạo nhân đã bị chỉ lực chấn khai, cũng giống như Bồ Kiên, bị chưởng lực của y đẩy lui, Thạch Thiên Đặc ra chiêu này hết sức nguy hiểm, Trần Huyền Cơ nấp sau gốc cây nhìn trộm cũng không khỏi lạnh người.

Thất Tu đạo nhân khen:

- “Hảo công phu, xem kiếm!” cán kiếm nhắc lên, tức thì một luồng hàn quang tỏa ra, kiếm hoa chẳng chịt, chẳng khác nào sao giữa trời đêm, hàng nghìn hàng vạn điểm rơi xuống. Thất Tu đạo nhân năm xưa tề danh cùng Bành hòa thượng, Tất Lăng Hư hai người, rất được trọng dụng. Một chiêu này chỉ là kiến diện, mặc dù bị Thạch Thiên Đặc tiện tay hóa giải, nhưng chỉ là song phương thử chiêu, lúc này mới thi triển tuyệt kỹ bình sinh, kiếm pháp thật kinh nhân; mỗi chiêu đều tàng trữ bảy loại biến hóa khác nhau, y là nhờ vào kiếm pháp này mà thành danh. Năm đó Bành hòa thượng từng đàm luận về Thất Tu kiếm pháp này, tuy không so được với Đạp Ma kiếm pháp thần diệu của Vũ Dương Mưu Độc Dật nhưng lại có phần hơn về mức độ kỳ dị, ngoại trừ Mưu Độc Dật, y chính là giang hồ đệ nhất kiếm khách vậy.

Thạch Thiên Đặc chỉ bằng một đôi nhục chưởng, đối phó với Thất Tu đạo nhân không khỏi cảm thấy có điểm cật lực, hà huống còn có Bồ Kiên thân pháp quỷ mị trợ công, lại thêm võ sĩ Mông Cổ bị té ở phía sau, hãn da dày thịt chắc, không bị nội thương, nghỉ ngơi một lúc, đã phát động trường tiên, bất ngờ đột

kích. Thạch Thiên Đặc bị ba cường địch liên thủ giáp công, rơi vào khổ chiến, ứng phó hết sức vất vả. Trần Huyền Cơ xem thấy một trường ác chiến, kinh tâm động phách, theo lý bọn họ là đồng liêu ngày trước của phụ thân y, chỉ là y không biết ai phải ai trái, không sao phân giải, lại càng không dám lên tiếng.

Đột nhiên Thạch Thiên Đặc hét một tiếng, lăng không nhảy lên, tức khắc lại hạ xuống đất, trong tay đã có thêm một đôi phán quan bút, kêu lên:

- “Thất Tu đạo huynh, là người bức ta liều mạng!” giọng nói pha chút thê lương, có phần phẫn uất.

Chỉ thấy y “vù vù” phát chưởng, phán quan bút tại đáy chưởng xuyên ra, Thất Tu đạo nhân trường kiếm bị phong kín, đầu phán quan bút chuyển một cái, đã điểm tới mi tâm Bồ Kiên. Bồ Kiên kinh hãi thét lên, lùi lại một bước, gã võ sĩ Mông Cổ xông lên, bị đầu bút điểm trúng chính giữa cổ tay, lập tức huyết tuần như suối. Thạch Thiên Đặc chỉ phát một chiêu, liên tiếp kích tới ba người, đả thương võ sĩ Mông Cổ, khiến Trần Huyền Cơ vừa ngạc nhiên, vừa bội phục. Thất Tu đạo nhân thấy y dụng cả chưởng lẫn bút, liên ngưng thần ứng phó, trường kiếm phiêu hốt như gió, chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc; khi thì nhảy lên cao, tựa như chim ưng bay vút lên trời; lúc thì hạ thấp, tựa như mưa hoa điệp ảnh, công như sấm sét, thủ như sóng biển ngưng đọng, thực là thần diệu vô cùng, biến hóa vạn trạng, khó mà đoán định.

Thạch Thiên Đặc xưng “Thiết chưởng thần bút” quả danh bất hư truyền. Trong võ lâm sử dụng phán quan bút đều là những người có thể hai tay hợp nhất, một tay chặn binh khí địch nhân, tay kia điểm huyết đạo đối phương. Thạch Thiên Đặc lúc này chỉ mới dùng một bút nhưng y thiết chưởng lại thắng bất kì loại binh khí nào, oai chấn địch nhân, lúc đó phán quan bút mới lập tức thừa thế tiến lên. Nguyên những người tinh dụng phán quan bút đại bộ phận nội lực không mạnh, nên mới dùng trường kiếm bổ đoản, luận võ công nói chung, thuộc về phương diện âm nhu. Nhưng Thạch Thiên Đặc lại hợp nhất dương âm cương nhu, chưởng lực hùng mạnh, hãn thế tuyệt luân, thủ pháp điểm huyết xuất thần nhập quỷ, tuy Thất Tu đạo nhân kiếm pháp kì ảo, lại có hai cao thủ tương trợ, cũng đành chịu, đánh nhau đã nửa canh giờ, vẫn không phân định thắng thua.

Đang lúc kịch chiến, nghe tiếng kim loại bể, dội vào tai người nghe như tiếng vo vo. Trần Huyền Cơ từ nhỏ đã luyện thuật “Thính phong biện khí”, việc thẩm âm cực kì linh mẫn, dù tiếng vang liên tục bất đoạn, y vẫn nghe được là tiếng binh khí va chạm, trong thoáng chốc, tựa như đã chạm nhau bảy lần, trong lòng kinh hãi. Thất Tu đạo nhân một chiêu kiếm pháp này đã xuất ra bảy thức biến hóa khác nhau, võ công thật không thể tưởng tượng; nhưng Thạch Thiên Đặc cùng lúc đó cũng liên tiếp chặn từng chiêu từng thức, âm thanh kia là do bút kiếm va chạm, tựa hồ Thạch Thiên Đặc thắng thế.

Thất Tu đạo nhân liên tiếp phát “Liên hoàn tam kiếm” truy hồn đoạt mệnh, ba chiêu hai mươi một thức, đều bị Thạch Thiên Đặc một cây thần bút đẩy lùi, cũng ngẫm thán phục y. Chỉ nghe Thạch Thiên Đặc cười:

- “Thất Tu đạo huynh, còn không nhường lối cho ta?” Thất Tu đạo nhân nghiêng răng quát:

- “Tiếp ta hai chiêu nữa!” trường kiếm huơ một vòng, tả hữu biến chiêu, tả phát chiêu “Long môn cấp lãng”, hữu phát “Đại mạc phi sa”, Thất Tu đạo nhân liên tiếp dùng chính là hai chiêu sát thủ trong Thất Tu kiếm pháp, hai chiêu mười bốn thức, nhằm vào mười bốn đại huyết trên người Thạch Thiên Đặc.

Thạch Thiên Đặc hô lớn:

- “Đạo huynh bức bách ta như thế, ta chỉ đành xá mệnh bồi quân tử!” cùng lúc phát chưởng, phán quan bút hướng lên, trong chưởng phong kiếm ảnh, chỉ nghe đinh đinh đang đang mấy tiếng liên tiếp, Thất Tu đạo nhân phi thân bật lại, cúi đầu nhìn thấy trường kiếm đã bị mẻ một miếng. Thất Tu đạo nhân định lên tiếng, đột nhiên nghe Bồ Kiên cười gằn, cánh tay vươn dài, âm thanh ghê rợn. Nguyên lai y nhân lúc Thạch Thiên Đặc toàn thần chống lại hai chiêu sát thủ của Thất Tu đạo nhân, đột ngột tập kích, năm đầu ngón tay tả đã xuyên qua đầu vai Thạch Thiên Đặc, cắt đứt y phục của y.

Bồ Kiên cười lớn:

- “Thạch Thiên Đặc, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi. Thất Tu huynh, chúng ta liên thủ lấy mạng y!” Thất Tu đạo nhân thu kiếm, khàn giọng:

- “Chúng ta trong võ lâm cũng được xem là nhân vật có tiếng tăm, thắng y như thế, tuy thắng nhưng không

phục chúng, Bồ Kiên lão đệ, chúng ta đi thôi!” lời còn chưa dứt, đột nhiên Thạch Thiên Đạc hú dài, âm thanh vang dội, hiển lộ nội công cực kì thâm hậu, không có vẻ gì là bị nội thương. Bồ Kiên vừa mới đột kích thành công, nghe tiếng hú, cả kinh thất sắc, chỉ nghe Thạch Thiên Đạc cười to:

- “Độc thảo của người sao dể thương ta được!” Lật tay đánh lại một chưởng, bình một tiếng đẩy Bồ Kiên văng ra xa ba trượng, gã võ sĩ Mông Cổ không biết sống chết, đang lúc đó, đột ngột quét một tiên, Thạch Thiên Đạc quát:

- “Ta niệm tình cố cựu, tha cho Bồ Kiên. Riêng gã này thì không tha được.” Nói chưa dứt, võ sĩ Mông Cổ đã huy động trường tiên chớp tới, tiếp đó hàn quan lóe lên, phán quan bút đã cắm vào ngực gã võ sĩ Mông Cổ.

Thất Tu đạo nhân kêu thất thanh:

- “Thôi rồi, thôi rồi. Người giết người này, thiếu chủ khó mà vãn hồi tâm ý được, tình huynh đệ chúng ta hôm nay đoạn tuyệt!” nói rồi nắm tay Bồ Kiên phi thân xuống núi. Thạch Thiên Đạc thở dài ảo não:

- “Sự tình đã đến thế này, ta cũng không thể nói gì, chỉ đành làm theo ý mình thôi!” Một trường ác chiến đã qua, hoang sơn vắng lặng trở lại. Trần Huyền Cơ nội tâm dao động không ngớt. Dưới ánh trăng, chỉ thấy Thạch Thiên Đạc ngẩng đầu nhìn lên núi, lẩm bẩm:

- “Ai tin được cả đời này ta lại bước vào Vân gia một lần nữa, hà, đi hay không đi đây?” Trần Huyền Cơ nghe được cảm thấy kì quái, nghĩ:

- “Người bất chấp sinh tử, không cho người khác cản trở, bây giờ cường địch đã thoái lui, sao lại trù trừ không quyết?”

4. Chương 4: Mai Hoa Thâm Viện

Trần Huyền Cơ từ trong đám cành lá um tùm lén nhìn ra, thấy Thạch Thiên Đạc thần sắc kì dị, tinh thần hết sức suy sụp, không có tí gì là vui mừng thắng lợi. Ánh trăng bàng bạc, y đứng ngầy người trước gió, bất động không nói hồi lâu, giống như một bức tượng cẩm thạch. Trần Huyền Cơ không kềm được rung mình, phát giác thần tình Thạch Thiên Đạc lúc này so với trận ác chiến khi này còn đáng sợ hơn.

Qua một lúc, lại nghe Thạch Thiên Đạc thở dài, khẽ ngâm:

- “Nhập niên hồ hải phiêu bồng hậu Lãnh lạc mai hoa bắc quốc xuân” (Dịch nghĩa:

- Sau hai mươi năm phiêu bạt bốn bể Mai hoa mùa xuân ở bắc quốc trở nên lạnh lẽo) Đưa tay sờ vào một vật, đứng trước gió, Trần Huyền Cơ lơ mơ nhận ra, dường như là một cái túi hà bao, chỉ nghe Thạch Thiên Đạc vẫn tiếp tục ngâm:

- “Hà bao không tú duyên ương tự Lục diệp thành âm đối cựu nhân” (Dịch nghĩa:

- Hà bao không thù chim uyên ương Tình xưa giờ đã yên bề gia thất) Trần Huyền Cơ kinh ngạc, y không hiểu được ý tứ nhưng tựa như ẩn chứa một mối thâm tình vô hạn. Không lẽ một vị đại hiệp hào khí can vân, danh chấn thiên hạ lại mang một nỗi bi thương khó mà giải bày?

Ánh trăng rọi xuống, chỉ thấy Thạch Thiên Đạc đã cất hà bao vào người, lẩm bẩm:

- “Thế sự bể dâu khác nào phù vân, ta còn hồi tưởng lại chuyện đã qua làm gì?” Loáng cái thân hình đã biến mất, không thấy tung tích, chẳng biết y đến Vân gia hay quay trở về?

Trần Huyền Cơ từ sau gốc đại thụ đi ra, mặt trăng đã lên quá nửa bầu trời. Nhìn quanh bốn phía, ngoại trừ gã võ sĩ Mông Cổ đã đoạn khí, không gian im ắng đến đáng sợ. Trần Huyền Cơ lại nghĩ đến Vân Tổ Tổ, lúc này chắc nàng đã ngủ từ lâu. Liệu nàng có biết ở đây vừa xảy ra ác chiến không? Trong lòng Trần Huyền Cơ, ngoài nhớ đến Vân Tổ Tổ ra, còn muốn thăm dò tin tức của Thượng Quan Thiên Dã. Tâm tình y tràn ngập tò mò, biết rõ nguy cơ tứ bề, lại nghĩ đến Thạch Thiên Đạc; không biết y có đến Vân gia không, y tìm Vân Vũ Dương không hiểu có chuyện gì?

Chốc lát đã nửa canh giờ, Trần Huyền Cơ vẫn còn ở ngoài cửa Vân gia, lắng tai nghe ngóng. Bên trong tuyệt không tiếng động, Vân Vũ Dương dường như chưa về. Trần Huyền Cơ hơi trù trù, đột ngột hít một hơi dài, mũi chân chạm đất, sử thể “Nhất hạc băng thiên” vượt qua đoạn tường thấp vào trong.

Trong đình viện cành mai che lấp ánh trăng, hương hoa nhập vào người, khung cảnh vẫn giống như tối qua, chỉ là người hôm qua thì không thấy. Trần Huyền Cơ trong lòng rầu rĩ, y nhân vì hăng hái nhất thời mà đến đây, bây giờ lại không nghĩ ra được chủ ý, nghĩ thầm:

- “Chẳng lẽ đêm tối thế này, ta lại xông thẳng vào khuê phòng nhà người ta? Hà, Tổ Tổ ơi Tổ Tổ, chỉ mong thần tiên có thể báo mộng cho nàng, để nàng biết là ta đến.” Nghĩ ngợi lung tung, tự mình không nén được bật cười, trên trời nếu có thần tiên vị tất đã biết được tâm sự của mình.

Thốt nhiên có tiếng than nho nhỏ, từ xa vọng lại, u oán thê lương, tựa như tiếng kêu gào thảm thiết giữa đêm, khiến người ta không rét mà run. Âm thanh này không giống với giọng nói của Vân Tổ Tổ, càng không phải Thạch Thiên Đặc. Trần Huyền Cơ vội vàng lách vào thư phòng, còn chưa ẩn thân xong, ngoài cửa sổ lưu li đã xuất hiện một nhân ảnh, một người từ góc vườn phía đông phi thân vào. Phía đông là dãy phòng trong nhà, người này từ Vân gia đi ra, hiển nhiên không phải ngoại nhân. Trần Huyền Cơ rùng mình, dãn người vào song cửa, nhìn kỹ bất giác ngừng cả người.

Nguyên là dưới gốc lão mai, có một trung niên phụ nhân tóc dài, sắc mặt trắng bệch, khoác áo choàng; đứng nghiêng nửa người, chăm chú nhìn trăng, thần khí giống như một thiếu phụ bị thất sủng, lại càng giống với âm hồn oán hận. Nhìn kỹ lại thì đường nét trên khuôn mặt có vài phần hao hao với Vân Tổ Tổ, ngoại trừ phụ nhân của Vân Vũ Dương ra không thể có người nào khác.

Trần Huyền Cơ lạnh người, trong lòng nổi lên vô số mối nghi ngờ không sao giải đáp. Đây đương nhiên là nhà của Vân Vũ Dương, phụ nhân y sao lại nửa đêm lén lút đột nhập vào vườn? Bà ta đường đường là chủ nhà, nhưng lại làm như dạ hành nhân đang đêm tìm kiếm vật gì đó. Càng kì quái là chính miệng cha con Vân Vũ Dương đã nói, bà ta bị bệnh đã nhiều năm, đến cổng chính cũng không bước ra; vậy mà lại xuất hiện vào lúc yên tĩnh thế này, không lẽ chỉ để thưởng nguyệt xem hoa? Bằng vào thân pháp nhanh nhẹn như thế, không nhìn ra được bà ta bị bệnh chỗ nào?

Bất thành linh, vài đoá hoa mai rơi, một thân ảnh từ trên cây nhảy xuống, tựa hồ như chiếc lá rơi, không một tiếng động, đến nỗi Trần Huyền Cơ cũng không phát hiện được hẵn vào khi nào. Người đó là Thạch Thiên Đặc.

Vân phụ nhân khẽ thốt:

- “Thiên Đặc, quả nhiên là người?” Thạch Thiên Đặc hỏi:

- “Bảo Châu, nàng ở đây chờ ta à?” tuy là cố gắng thấp giọng, vẫn không giấu được tâm tình kích động.

Vân phụ nhân gật đầu:

- “Ta nghe dưới núi có tiếng giao tranh, có thể đánh bại kiếm pháp nhất chiêu thất thức của Thất Tu đạo nhân, ngoài Vũ Dương và ngươi ra, e rằng không có người thứ ba.” Trần Huyền Cơ kinh hãi, vị Vân phụ nhân này nhĩ lực thật kinh nhân, từ xa nghe tiếng binh khí va chạm, chẳng những có thể phân biệt được cao thủ nào, còn biết ai thắng ai bại, so với công phu “Thính phong biện khí” của y thật là cao minh không thể tả.

Thạch Thiên Đặc buồn bã cười:

- “Nàng đừng khen ta quá. À, hóa ra Vũ Dương huynh không có nhà.” Vân phụ nhân hỏi:

- “Ngươi còn chưa gặp y?” Thạch Thiên Đặc gật đầu:

- “Ta chính là muốn tìm y. Ta đoán y không có nhà, nếu không đã sớm biết là ta đến.” Vân phụ nhân nói:

- “Y vào lúc nửa đêm đã xuống núi. Sự tình thế nào cũng không có nói với ta. Ta còn tưởng y biết ngươi đến, nên xuống núi nghênh tiếp.” Thạch Thiên Đặc chần chờ một lúc, cười khổ:

- “Vũ Dương huynh đã không ở nhà, ta cũng không tiện lưu lại lâu. Có lẽ ngày mai ta lại đến bái phỏng.” Y miệng nói nhưng chân không hề cất bước.

Vân phu nhân hốt nhiên thở dài:

- “Đã đến đây rồi, hà tất phải đi nữa? Chúng ta đều đã già rồi, lẽ nào còn tị hiềm? Người nếu đi bây giờ, e rằng cả đời này cũng không còn cơ hội gặp nhau một mình như vậy nữa!” Thanh âm rất nhỏ, cúi đầu tránh ánh mắt Thạch Thiên Đặc, tựa hồ không phải nói chuyện với y mà đang độc thoại vậy.

Thạch Thiên Đặc tâm tình xao động, không tìm được bước lên một bước, kêu lên:

- “Bảo Châu, nàg!” Vân phu nhân “hừ” nhẹ:

- “Nhỏ một chút, đừng để Tổ Tổ thức giấc!” Thạch Thiên Đặc mặt đỏ bừng, lùi lại chỗ cũ, tựa vào gốc mai hỏi:

- “Tổ Tổ?” Vân phu nhân nói:

- “Tổ Tổ là con gái ta, năm nay mười tám tuổi.” Thạch Thiên Đặc thở dài:

- “Mười tám năm rồi, hà, thời gian trôi nhanh thật, con cái chúng ta đều đã lớn cả rồi!” Vân phu nhân hỏi y:

- “Người kết hôn khi nào? Tôn phu nhân không có đến à?” Thạch Thiên Đặc lắc đầu:

- “Khi đó ta ở Mông Cổ, nghe tin nàng cùng Vũ Dương huynh thành thân, liền bệnh một trận. Trong lúc bệnh may mà được người chăm sóc. Ta vốn không có ý đó, nhưng nghĩ mình lưu vong xứ người, phải vì tổ tông lưu lại một chút huyết mạch. Hai năm sau liền thành hôn, nội tử không biết võ công, ta trước khi đào vong đến Ngõa Thích, đã đưa mẹ con bọn họ hồi gia ở Sơn Tây. Bảo Châu, nàg có trách ta không?” Vân phu nhân trách:

- “Người sao lại nói khó nghe vậy. Vậy là lệnh lang cũng đã lớn rồi?” Trần Huyền Cơ vô tình nghe được hai người bọn họ nói chuyện, tuy là nói chuyện thường ngày nhưng rõ ràng hàm chứa ẩn tình vô hạn.

Nghi ngờ chất chứa, càng lúc càng lớn. Trần Huyền Cơ nghĩ thầm:

- “Vân phu nhân vốn là nữ trung hào kiệt, năm đó nếu bà ta không cam tâm tình nguyện thì ai có thể bức được bà ta lấy Vân Vũ Dương? Đã như thế, sao bà ta dường như còn có tình ý đối với Thạch Thiên Đặc?” Nghĩ tới hai vị võ lâm cao thủ song phương cùng tề danh một thời, trong đó lại có một đoạn bí ẩn không để cho người khác biết, không hiểu Vân Vũ Dương có biết thế tử mình “đồng sàng dị mộng” không? Trần Huyền Cơ cảm thấy nơi này chứa đầy nguy cơ, không kềm được lo lắng cho bọn họ, quên rằng bản thân cũng lâm vào cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Chỉ nghe Thạch Thiên Đặc nói:

- “Hài tử của ta năm nay mười sáu tuổi, tên là Thạch Anh, tính khí rất nóng nảy, thường hay gây sự, bằng hữu của nó gọi là Oanh Thiên Lôi.” Vân phu nhân cười:

- “Tổ Tổ nhà ta thì ngược lại, điềm đạm ít nói, chỉ là có lúc lại rất tinh quái. Tính tình thì giống phụ thân, hễ nghĩ là làm, dù biết là sai vẫn không chịu sửa đổi.” Thạch Thiên Đặc mỉm cười, gật đầu:

- “Ừ, nàg có phúc khí hơn ta nhiều. Trương phu anh hùng, nữ nhi hiền thực, nơi này bố trí chẳng khác nào động phủ thần tiên, danh sơn thắng cảnh, cuộc đời như thế này còn trông mong gì hơn. Ta chuyển này đến đây, cũng không uống phí.” Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Vân phu nhân nét mặt không cười, đôi mắt đã lấp lánh nước.

Thạch Thiên Đặc sững sốt:

- “Vũ Dương huynh đối xử không tốt với nàg?” Vân phu nhân nức nở:

- “Tốt, tốt lắm, ngày nào cũng bắt ta uống thuốc.” Thạch Thiên Đặc lấy làm kì lạ:

- “Uống thuốc? Nàg bị bệnh gì?” Vân phu nhân nói:

- “Sau khi ta lấy y, mấy năm đầu rất tốt. Mười mấy năm trở lại đây, bệnh tim lúc phát lúc không, hàng ngày không có ai cùng ta trò chuyện. Bên ngoài xuân đến xuân đi, hoa tàn hoa nở, ta đều không muốn hỏi đến. Hôm nay là lần đầu tiên ta đặt chân ra đình viện này.” Thạch Thiên Đặc ngẩng người hồi lâu mới hỏi:

- “Thật ra là sao?” Vân phu nhân buồn bã:
- “Hừ, ta mãi sau mới biết Vũ Dương không thật sự vui vẻ khi lấy ta.” Thạch Thiên Đạc thắc mắc:
- “Có phải nàng quá đa nghi không?” Vân phu nhân lắc đầu:
- “Y, y, y bao nhiêu năm nay chỉ một lòng tưởng nhớ tiền thê. Tiểu danh của bà ta có một chữ Mai, y liền trồng một sân đầy hoa mai thế này để tưởng nhớ thê nhi của y.” Thạch Thiên Đạc nói:
- “Thê tử thứ nhất của Vũ Dương huynh đã chết trong trận chiến Trường Giang hai mươi năm rồi, nói như thế, ta lại càng kính phục Vũ Dương.” Vân phu nhân ngạc nhiên:
- “Nghĩa là sao?” Thạch Thiên Đạc cười to:
- “Y nếu nhớ người khác, không trách nàng tức giận. Nhưng y tưởng nhớ vong thê, chẳng phải y là người chuyên nhất, sanh tử không thay lòng ư? Còn nếu đem chuyện xưa mà luận thì cứ nhìn gương của tiền nhân. Nam nhân tục huyền, nếu nhanh chóng quên đi thê tử trước thì đối với hậu thê cũng vị tất đã giữ lâu được.” Những lời này cố nhiên là Thạch Thiên Đạc muốn an ủi bà ta, nhưng nghe ra cũng có vài phần đạo lý.

Không ngờ Vân phu nhân nước mắt càng tuôn, Thạch Thiên Đạc cuống quýt:

- “Là ta không biết nói chuyện, ta nói sai rồi, nàng đừng trách ta.” Vân phu nhân hỏi:
- “Người biết y vì cái gì mà lấy ta không?” Thạch Thiên Đạc lắc đầu:
- “Nàng nói về võ công nhân phẩm, tài hoa tao nhã, quả thật là bậc cân quốc anh thư. Vũ Dương huynh lúc thê tử còn sống, mỗi lần nhắc đến nàng cũng rất bội phục.” Vân phu nhân cười lạnh:
- “Y lúc đó đối tốt với ta, lấy ta chỉ vì kiếm phổ của cha ta mà thôi.” Thạch Thiên Đạc “a” một tiếng, không dám trả lời, chỉ nghe Vân phu nhân nói dứt quãng:
- “Gia gia ta tìm được Đạt Ma kiếm phổ thất truyền từ lâu của phái Vũ Dương, còn chưa luyện thành, đã bị y trộm mất. Ta không hận hấn tưởng nhớ tiền thê, cũng không oán hấn hại ta phụ tử phân li, vĩnh viễn không bao giờ gặp mặt. Hừ, y là loại người ích kỷ, chỉ muốn trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm khách, khiến ta bị giày vò không ít!” Kì thực Vân phu nhân còn có điểm giấu diếm. Đúng là Vân Vũ Dương trăm phương ngàn kế nghĩ cách lấy kiếm phổ của nhạc phụ, chỉ có điều người lấy kiếm phổ chính là bà ta. Lúc đó là sau khi thành hôn không bao lâu, bà ta vì quá yêu trọng phụ, y nói thế nào thì bà ta làm thế ấy, vì thế mà xảy ra biến cố trên.

Nguyên lai hai mươi năm trước, Mưu Bảo Châu còn là khuê nữ, Thạch Thiên Đạc và Vân Vũ Dương đều là hạng văn bối của phụ thân bà ta, thường hay lui tới. Phụ thân bà ta đối với hai người coi trọng như nhau, chỉ là Vân Vũ Dương đã có thê tử còn Thạch Thiên Đạc thì chưa thành thân, Mưu Bảo Châu trái lại cùng Thạch Thiên Đạc có một khoảng thời gian gặp nhau nhiều hơn. Nhưng sau đó thê tử của Vân Vũ Dương chết trận, Vân Vũ Dương đối với Mưu gia càng nặng qua lại. Y là người đã có thê tử, tự nhiên biết cách quan tâm đối với nữ nhân; lại thêm y tướng mạo xuất chúng, tiêu sái bất quần, tao nhã lịch thiệp, văn tài võ lược, không chỉ Mưu Độc Dật xem trọng y, còn dần dần chiếm được tình cảm của Mưu Bảo Châu. Rất cục Mưu Bảo Châu bỏ rơi Thạch Thiên Đạc, xuất giá cùng Vân Vũ Dương.

Sau khi Mưu Bảo Châu giúp Vân Vũ Dương trộm kiếm phổ, liền cùng nhau trốn tới Hạ Lan sơn. Lúc đầu bà ta còn ngây ngất với hạnh phúc tân hôn nên không phát giác được chuyện gì, dần dần không khỏi nghĩ đến gia đình, năm tháng trôi qua, lại phát hiện sự quan tâm của trọng phụ dần dần mất đi, dường như lúc đầu chỉ là giả vờ. Y càng ngày càng nhớ đến tiền thê sâu nặng, khiến Mưu Bảo Châu cảm thấy thương tâm, cảm thấy không đáng, không khỏi nghĩ tới Thạch Thiên Đạc, nhớ lại Thạch Thiên Đạc năm đó đối với mình một dạ chí tình, so với Vân Vũ Dương thật là cách biệt một trời một vực.

Thạch Thiên Đạc lúc này hiểu được Vân phu nhân có sự biến đổi tâm tình, nghe bà ta thổ lộ, biết được người Vân phu nhân yêu từ đầu chí cuối chính là y, chỉ vì y đưa thiếu chủ đào vong xứ người, bà ta mới cùng Vân Vũ Dương kết hôn, trong lòng hết sức kích động. Chỉ nghe Vân phu nhân nghẹn ngào:

- “Phụ thân ta bị mất kiếm phổ, chuyện nhà không tiện bêu xấu, lại không thể không tức giận, liền cắt đứt tình phụ tử. Tuy sau đó người biết chỗ chúng ta ẩn cư, cũng không phải người đến tìm. Cha ta chỉ có một mình ta là con, ta lại không nghĩ đến công ơn dưỡng dục, còn giúp người ngoài đánh cắp kiếm phổ của ông.

Người chính vì việc này mà thương tâm, hai năm sau thì qua đời. Đáng thương cho phụ tử chúng ta, không còn cơ hội gặp lại! Hiện tại, người kế thừa chức vị chương môn của phụ thân là đường huynh cũng đã chết, ta là lần đầu tiên thấy người bên họ ngoại tìm đến.” Trần Huyền Cơ nghe đến đây, trong lòng hết sức chấn động, biết người mà bà ta nói chính là Thượng Quan Thiên Dã được Mưu Nhất Lập phái đến, Thượng Quan Thiên Dã rốt cục ra sao? Không ngờ Vân phu nhân không nói gì đến Thượng Quan Thiên Dã, thở dài hồi hận:

- “Trải qua mười tám năm, Vũ Dương đã luyện thành kiếm pháp từ lâu nhưng vẫn không chịu giao hoàn kiếm phổ, cho tới bây giờ cũng không đưa lại cho ta, chỉ e đời này kiếp này, ta cũng không có cách nào khiến người nhà tha thứ. Hà, ta đã sai rồi, mười tám năm nay ta trong lòng đau khổ, dù cố gắng cũng không thể tìm thấy, y lại hằng ngày bức ta uống thuốc, tâm bệnh của ta còn có thể chữa được chăng? Kì thật y bức ta uống thuốc chỉ là sợ con gái thấy mà thôi, y lúc nào cũng nhớ tới tiền thê, còn tưởng ta không biết!” Vân phu nhân trong lòng chất đầy u oán, có bao nhiêu tâm sự đều dốc hết ra. Thạch Thiên Đặc nghe lòng đau như cắt, thành linh bước lên, gọi:

- “Bảo Châu, Bảo Châu!” Vân phu nhân biến sắc, đẩy tay y ra:

- “Thiên Đặc, người đi mau đi! Vũ Dương về mà thấy chúng ta thế này, chỉ e sẽ giết người mất.” Thạch Thiên Đặc “a” một tiếng, lùi lại chỗ cũ nhưng không đi, Vân phu nhân thổn thức:

- “Ta biết người không sợ y, nhưng mà, nhưng mà,...” nguyên là bà ta định nói:

- “Bất luận là ai trong các người bị thương, ta đều suốt đời không vui được.” Lời đã ra đến miệng nhưng cuối cùng lại im lặng không nói.

Thạch Thiên Đặc nói:

- “Được gặp nàng một lần, ta đã thỏa mãn rồi, lẽ ra nên đi, nhưng lúc này ta không thể đi được. Ta nhất định phải gặp Vân Vũ Dương.” Vân phu nhân hết sức kinh ngạc:

- “Nói vậy, người thật là muốn tìm Vũ Dương à?” Thạch Thiên Đặc gật đầu:

- “Đúng thế, ta đến tìm người, nhưng cũng tìm Vũ Dương huynh!” Nói rồi lấy túi hà bao ra, thở dài:

- “Dĩ vãng đã qua rồi, bất tất phải nhắc lại nữa, cái này trả lại cho nàng. Đời người mười việc thì có đến tám chín việc không như ý, huống hồ Vũ Dương huynh văn tài vũ lược, hiện thời là nhân vật có một không hai, nàng nên bao dung y một chút.” Vân phu nhân tiếp lấy hà bao, ngăn người, nước mắt lại tuôn như suối, nghĩ:

- “Nếu Vũ Dương cũng giống như người, quan tâm săn sóc ta, ta cần gì phải tự làm khổ mình!” Thạch Thiên Đặc kêu bà ta đừng nhớ chuyện cũ, nhưng càng khiến bà ta cứ nhớ mãi trong lòng.

Một lát sau, chỉ nghe Thạch Thiên Đặc chậm rãi nói:

- “Ta và Vũ Dương huynh đã không gặp mặt mười tám năm nay, không biết tâm ý của y như thế nào, nhưng nhất định phải gặp y.” Vân phu nhân “à” một tiếng:

- “Phải rồi, ta còn chưa hỏi xem mười tám năm qua người sống thế nào?” Thạch Thiên Đặc cười khê:

- “Nàng không hỏi ta cũng nói. Năm đó tiên đế thua trận ở Trường Giang, bị bắt rồi bị giết. Ta đưa tiên thái tử đào vong đến Mông Cổ, may mà được tù trưởng của một bộ lạc lớn thu nhận. Bộ lạc đó gọi là Thát Đản, tù trưởng A Lô Thai là người tham vọng, thu dụng chúng ta, khiến bọn ta ra sức vì y. Không đầy mười năm đã thu phục hết các bộ lạc chung quanh, lập ra nước Ngõa Thích. Ba năm trước, A Lô Thai chết, con trai y là Thoát Thoát Bất Hoa kế vị. Thoát Thoát Bất Hoa tuổi còn trẻ, thúc phụ y Thoát Hoan tự phong quốc sư, giúp y nhiếp chính. Cả Thoát Thoát Bất Hoa và Thoát Hoan đều hùng tài đại lược, là những kẻ ngông cuồng; mấy năm nay không ngừng mở rộng quân đội, ngày càng hùng mạnh, xem ra việc thống nhất Mông Cổ chỉ là chuyện sớm muộn.” Vân phu nhân thắc mắc:

- “Mông Cổ ở cách chúng ta rất xa, bọn họ chỉ là mấy bộ lạc thôn tính lẫn nhau, ta không để ý lắm. Thời gian không còn nhiều, người nói chuyện bọn người đi.” Thạch Thiên Đặc gật đầu:

- "Mông Cổ tuy cách xa đây, chỉ sợ sau khi Thoát Thoát Bất Hoa thống nhất, liền vào cửa quan ải của người Hán chúng ta. Được, để ta nói lý do ta đến đây tới nay.

"Tiên thái tử sau khi đến Mông Cổ, sanh hạ một đứa con trai là Trương Tôn Châu, năm nay mười bảy tuổi, vừa hay đồng niên với đại hãn Thoát Thoát Bất Hoa." Tiên thái tử chết nơi dị vực, bọn ta lại tiếp tục phò tá thiếu chủ Tôn Châu. Thiếu chủ thông minh tuyệt đỉnh, lại có hùng tâm đại chí, hơn hẳn tiền nhân. Bọn ta đồng tâm phò trợ y, văn học võ công đều dạy đủ. Ta thực sự vui mừng, nghĩ tiên đế cuối cùng cũng có hậu nhân, tương lai phục quốc tràn đầy hi vọng." "Không ngờ thiếu chủ rất thông minh, nóng lòng phục quốc, ta lo lắng sợ người lắm đường lạc lối. Thoát Thoát Bất Hoa tuy trẻ tuổi nhưng hùng tâm rất lớn, hẳn cùng với thiếu chủ kết giao, hứa sau khi thống nhất Mông Cổ sẽ giúp người phục quốc. Kì thật, hẳn bồi dưỡng lực lượng, áp chế vây cánh thúc phụ hắn, đồng thời sau khi thống nhất Mông Cổ lại dòm ngó Trung Nguyên. Ta quan sát tình thế, cảm thấy nguy cơ nghiêm trọng. Tự cổ chí kim, chưa hề có chuyện mượn binh lực ngoại quốc mà dựng thành đế nghiệp. Nếu thành công, bất quá cũng chỉ là hoàng đế bù nhìn mà thôi. Đáng tiếc đồng liêu ngày trước không có tầm nhìn xa trông rộng, trái lại người người vui mừng, cùng thiếu chủ đồng tâm nhất ý, mộng tưởng tương lai mượn tay Ngõa Thích, cùng Chu Nguyên Chương tranh đoạt giang sơn lẫn nữa!" Trần Huyền Cơ nghe đến đây, giật mình sửng sốt:

- "Trương Tôn Châu nếu quả thật mượn ngoại binh đánh vào Trung Nguyên, chẳng khác nào dẫn hổ vào nhà, chỉ e phục quốc không thành mà một dải sơn hà cấm tú Trung Nguyên bị mất đầu tiên. Hối ôi, thúc bá trưởng bối của ta, hai mươi năm nay không ngày nào không hoài tưởng đến cô thân nghiệt tử, những mong giúp Đại Chu giành lại thiên hạ. Nếu bọn họ biết được tin tức này, không biết sẽ như thế nào đây?" Chỉ thấy Thạch Thiên Đạc thở dài, cúi đầu:

- "Thiếu chủ nhất quyết không vãn hồi tâm ý, lại hạ kim bài của tiên đế cho Thất Tu đạo nhân, phái y cùng với Bồ Kiên tái nhập Trung Nguyên, triệu tập bộ hạ cũ của tiên đế đến Ngõa Thích, cùng nhau mưu đồ đại sự. Người đầu tiên thiếu chủ muốn tuyên triệu chính là Vũ Dương huynh! Sự việc này quan hệ trọng đại, ta lần này đến đây chính là muốn can ngăn Vũ Dương huynh, nhân tiện nhờ y chuyển cáo đến trung thần, cố hữu, cùng nhau bàn tính đối sách. Không biết tình hình Vũ Dương huynh mấy năm nay thế nào? Dự tính ra sao?" Vân phu nhân nói:

- "Vũ Dương bao nhiêu năm nay ẩn cư nơi đây, đối với bằng hữu ngày cũ đoạn tuyệt lai vãng. Bất quá y tuy không hỏi tới thế sự, nhưng sau khi luyện thành kiếm thuật vẫn luôn nghĩ đến chuyện xuất sơn, được võ lâm xưng tụng là thiên hạ đệ nhất kiếm khách. Chỉ vì đường huynh ta còn sống, y còn có điểm cố kị nên mới trì hoãn hành động. Hiện giờ gia gia và đường huynh đều lần lượt qua đời, hẳn lại xuất sơn, thế nào cũng có chuyện gì đó." Thạch Thiên Đạc gật đầu:

- "Báo chết để da, người ta chết để tiếng. Vũ Dương huynh luyện thành Đạt Ma kiếm pháp, muốn dương danh thiên hạ cũng là lẽ thường tình. Vũ Dương huynh muốn xuất sơn, thật là tốt quá!" Vân phu nhân lắc đầu:

- "Chí y không nhỏ. Chỉ sợ y không tiếp nhận kim bài của tiên đế, cũng không nghe người can ngăn, giúp người chuyển lời đến cố hữu." Thạch Thiên Đạc hỏi:

- "Nghĩa là sao?" Vân phu nhân nói:

- "Mấy ngày trước, tổng chỉ huy Cẩm y vệ của Chu Nguyên Chương, kinh đô đệ nhất cao thủ La Kim Phong đến đây cùng y thương lượng." Thạch Thiên Đạc sửng sốt:

- "Có chuyện gì?" Vân phu nhân thở dài:

- "Ta chỉ nghe loáng thoáng, y nhận lễ vật của Chu Nguyên Chương, khuyên hạ thuộc của tiên đế đầu hàng tân triều." Thạch Thiên Đạc nghiêm giọng:

- "Bọn ta thấy đều trung thành, e rằng bọn chúng phải uống phỉ tâm cơ mà thôi." Vân phu nhân nói:

- "Nếu không đầu hàng, La Kim Phong lập tức theo dấu lưng bắt." Thạch Thiên Đạc rùng mình, kêu thất thanh:

- "Như thế chẳng phải là mãi hữu cầu vinh sao?" Vân phu nhân gật đầu:

- “Vũ Dương không có nói với ta câu nào, ta biết tin này là do Tổ Tổ nghe được. Ta đã dò hỏi nhưng y không hé nửa câu. Mấy ngày nay ta thấy y có tâm sự nặng nề, ta cũng không biết y thật ra muốn gì nữa.” Thạch Thiên Đặc nói:

- “Chỉ mong Vũ Dương huynh không mắc phải bả tiền tài danh vọng. Ta cũng hi vọng nàng khuyên nhủ y.” Vân phu nhân cười khổ:

- “Ta và y tuy là phu thê nhưng chẳng khác nào người dưng. Mấy năm nay chỉ miễn cưỡng cho qua ngày.” Thạch Thiên Đặc trong lòng tan nát, khẽ kêu:

- “Bảo Châu, nàng!” Vân phu nhân đột nhiên ngẩng đầu lên:

- “Vũ Dương chắc tối nay không về. Bây giờ đã là canh tư, Tổ Tổ sáng nào cũng dậy lúc canh năm để luyện kiếm, sau đó đến vấn an ta. Người, người đi đi, ngày mai lại đến.” Thạch Thiên Đặc lưu luyến không muốn đi, được hai bước, đột nhiên nhớ ra một việc, quay đầu lại hỏi:

- “Bảo Châu, nàng có từng thấy qua một bức Trường Giang thu nguyệt dạ đồ?” Vân phu nhân hỏi:

- “Người muốn nói đến bức họa nào? Có một bức treo trong thư phòng.” Thạch Thiên Đặc mừng rỡ:

- “Thật chứ? Đi, ta muốn xem qua bức họa đó!” Vân phu nhân rất ngạc nhiên, chỉ đành dẫn y vào thư phòng.

Trần Huyền Cơ vội vàng trốn sau tủ sách, chỉ nghe Thạch Thiên Đặc trầm giọng:

- “Là ai đang ở trong này?” Trần Huyền Cơ kinh hãi, định hiện thân, Vân phu nhân đã cười:

- “Nếu thư phòng có người, tức là Vũ Dương đã về, y sẽ không ẩn trong thư phòng mà nghe lén chúng ta đâu!” Thạch Thiên Đặc lắc đầu:

- “Ta nghe có tiếng động.” Vân phu nhân nói:

- “Có lẽ là tiếng chuột ăn đêm.” Trần Huyền Cơ lúc đó nấp sau tủ sách gần cánh cửa, chỉ cách hai người họ mấy bước chân, y di động cước bộ cực nhỏ. Thạch Thiên Đặc tuy nghi ngờ nhưng nghe Vân phu nhân nói vậy cũng không hỏi gì thêm. “Xoạch” một tiếng, hỏa tập đã bật lên, điểm vào giá nến.

Trần Huyền Cơ thở ra nhẹ nhõm, đột nhiên nghe Vân phu nhân cười:

- “Thư phòng này hai ngày trước đã có người ở qua. ” Thạch Thiên Đặc hỏi:

- “Ai? ” Vân phu nhân giải thích:

- “Tổ Tổ cứu về một tên tiểu tử, không hiểu sao lại bị người đả thương, nghe nói phụ thân hắn cũng là đồng liêu của chúng ta. Tổ Tổ lên lấy tiểu hoàn đan trên quý của phụ thân nó cho hắn uống; gã tiểu tử đó cũng gan dạ lắm, dám hành thích Vũ Dương. Vũ Dương trở về liền đuổi hắn đi. Tiếc là ta chưa gặp hắn, Tổ Tổ hình như có tình ý với hắn, trước mặt ta hết lời tán tụng, nói hắn nho nhã lễ độ, võ công lại phi thường, đến Vũ Dương cũng khen ngợi kiếm pháp của hắn. Hải tử Tổ Tổ không có chút tâm cơ nào, đối với người nào cũng tử tế cả. Người xem, kiếm của nó còn treo ở đây, nếu tiểu tử kia trộm mất, liệu phụ thân nó có bỏ qua cho không? ” Thạch Thiên Đặc cười:

- “Ta thấy trái lại Tổ Tổ quả thật tinh mắt, nếu tiểu tử đó không phải chánh nhân quân tử, nó sao có thể khoãn đãi y?” Trần Huyền Cơ nghe Vân phu nhân nói, chứng thực Tổ Tổ có tình ý với mình, vui mừng hết sức.

Vân phu nhân đang định nói tiếp, thấy Thạch Thiên Đặc ngưng thần xem bức họa, thần tình kì dị, không khỏi lấy làm lạ:

- “Sao vậy? Bức họa này có gì cổ quái à?” Thạch Thiên Đặc đột ngột kêu lên:

- “Đúng rồi, đúng là bức họa này!” Thở dài, chậm rãi nói:

- “Năm đó, trước khi tiên đế tuần quốc, đã kêu người vẽ bức họa này. Trong tranh có ẩn tàng một bí mật, e rằng đến cả Vũ Dương huynh cũng không biết. Nghe nàng nói thì hình như y chưa từng cho nàng hay.” Vân phu nhân hỏi:

- “Sự tình thế nào ta không có nghe Vũ Dương nói. Người mau nói cho ta hay.” Thạch Thiên Đạc gật đầu:
- “Hai mươi năm trước, vào đêm trước trận chiến Trường Giang, tiên đế tự biết không thắng được, đã đem toàn bộ trân châu bảo tàng chôn giấu tại một địa phương bí mật ở Tô Châu. Trân bảo này không nói làm gì, cái chính là còn một bức bản đồ quân cơ thiên hạ của Bành hòa thượng. Ai được bức đồ này, có thể đạt thành cơ nghiệp đế vương. Nơi chôn giấu bảo tàng, chính là nằm trong bức họa kia. ” Vân phu nhân “a” lên một tiếng, không ngờ quân thần mất nước bọn họ, trước khi thua trận, còn sắp sẵn âm mưu như vậy. Thạch Thiên Đạc vẫn tiếp tục nói:
- “Năm đó tiên đế chính ra giao bức họa này cho ta nhưng Vũ Dương huynh nói ta đưa thái tử đào vong, trách nhiệm nặng nề, để y gánh đỡ một phần, giúp ta bảo toàn bức họa. Thiếu chủ lần này tuyên triệu Vũ Dương, cố nhiên vì y là một nhân tài, nhưng bức họa này cũng là một lí do.” Vân phu nhân lấp bắp:
- “Ta xem Vũ Dương quá nửa là không đến Ngõa Thích, bức họa này, bức họa này...” Thạch Thiên Đạc lập tức hiểu ý bà ta, ngay người không nói nên lời:
- “Vân Vũ Dương nếu thật sự nhận lễ vật của Chu Nguyên Chương, bức họa này chính là cống lễ không gì sánh được.” Vân phu nhân thở dài:
- “Ta xem Vũ Dương sẽ không đến Ngõa Thích đâu, người hãy nghe ta, mau đem bức họa này đi khỏi đây đi.” Lời còn chưa dứt, chợt nghe một tiếng “hắc” lạnh lùng, hai người quay đầu lại thấy Vân Vũ Dương đã đứng ngay cửa từ bao giờ.

5. Chương 5: Long Tranh Hổ Đấu

Ánh nền lay động, chỉ thấy Vân Vũ Dương nhếch môi cười lạnh, thông thả bước vào thư phòng. Vân phu nhân nhìn ánh mắt trượng phu, cực kỳ kích động, sắc mặt đỏ ửng không chút biểu tình, ánh mắt cứ xoáy vào bức họa.

Thạch Thiên Đạc cười gượng:

- “Vũ Dương huynh, người đã về rồi!” Vân Vũ Dương lạnh lùng nói:
- “Người không ngờ ta về sớm vậy chứ gì?” Thạch Thiên Đạc nói:
- “Ta đến tìm huynh, chờ huynh cũng lâu rồi. Vũ Dương huynh, người, người nghe ta nói...” Vân Vũ Dương bước lên một bước, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào mặt Vân phu nhân hồi lâu, khẽ nói:
- “Bảo Châu, đa tạ nàng thay ta tiếp đãi khách quý, bỏ bức họa xuống, nàng nên vào uống thuốc đi!” Vân phu nhân im lặng không nói câu nào, buông họa đồ xuống nhưng không nhúc nhích. Vân Vũ Dương vẫn quan sát bà ta này giờ, lạnh lùng:
- “Được lắm, nàng ngẫm oán giận ta, nàng cứ việc đi, chỉ cần nàng giải thích lí do rõ ràng!” Thạch Thiên Đạc vội vàng kêu lên:
- “Vũ Dương huynh, nghe ta nói đã...” Vân Vũ Dương nói:
- “Người không cần giải thích, ý của người ta đã biết rồi!” Thạch Thiên Đạc hết sức khẩn trương:
- “Vũ Dương huynh, không nên đa nghi, Thạch mỗ xưa nay đỉnh thiên lập địa, tuyệt đối không làm chuyện không phải với bằng hữu.” Vân Vũ Dương cười lạnh:
- “Đa tạ hảo ý của người. Không phải người vì lý do này mà đến đây chứ?” Chợt thấy kim quang chói lòa, Vân Vũ Dương đã lấy ra một tấm kim bài, Thạch Thiên Đạc kêu lên:
- “Người đã gặp Thất Tu đạo huynh và Bồ Kiên rồi sao?” Vân Vũ Dương thản nhiên:
- “Ta đã trực xuất bọn chúng xuống núi rồi. Kim bài này là ta đoạt từ tay chúng, để chúng khỏi đi lôi kéo bằng hữu khác nữa.” Thạch Thiên Đạc mừng rỡ:

- “Vũ Dương huynh, người quả nhiên đã biết rồi. Người làm vậy thật tốt quá. Tiểu đệ bái phục, bái phục.” Vân Vũ Dương lạnh lùng cười một tiếng, kim bài trong tay xoay tròn bốn phía, biến thành một thỏi vàng; đột ngột vung tay, kim bài đã cắm ngập vào trong đất. Trần Huyền Cơ nhìn thấy, kinh tâm động phách:
 - “Tối hôm đó, nếu Tổ Tổ không ngăn cản, một chưởng đó của y đã làm mình thịt nát xương tan rồi.” Vân Vũ Dương lạnh lẽo nói:
 - “Năm đó, quần hùng giành giật thiên hạ. Ta cùng tiên đế từ nơi thảo莽 quật khởi, thân trải trăm trận, không hổ thẹn với tiền triều. Bây giờ thương hải tang điền, sao dời vật đổi, Vân mỗ đã chán ngán chuyện dấy động can qua, chỉ mong nhàn vân dã hạc, an nhàn cho qua năm tháng. Tiên đế đã chết, Đại Chu cũng đã diệt vong, danh phận quân thần của ta và Trương gia coi như chấm hết. Hừ, tiểu tử Trương Tôn Châu dám dùng kim bài triệu ta.” Thạch Thiên Đặc kinh hãi, tuy y không tán đồng cách làm của thiếu chủ nhưng vẫn lấy lễ thần tử mà đối đãi với con cháu Trương gia, không tưởng được Vân Vũ Dương lại đoạn tuyệt như vậy. Y nghe Vân Vũ Dương nói, trong lòng chợt lạnh, buột miệng:
 - “Nói vậy Chu Nguyên Chương triệu người, người cũng không đi?” Vân Vũ Dương ngạo nghễ:
 - “Ta tự quyết định chuyện này, độc lai độc vãng, đi hay ở là do ta, người quản được sao?” Thạch Thiên Đặc hỏi:
 - “Như thế, cả bọn lão bằng hữu ngày trước người cũng không quan tâm?” Vân Vũ Dương trừng mắt, tinh quang như điện:
 - “Bảo Châu đã nói gì với người?” Thạch Thiên Đặc nói:
 - “Nghe nói người đã gặp La Kim Phong?” Vân Vũ Dương gật đầu:
 - “Ta thích gặp ai thì gặp, nhưng hôm nay ta không hoan nghênh người.” Thạch Thiên Đặc cười khổ:
 - “Huynh đã chán ghét tiểu đệ, tiểu đệ cáo từ vậy.” Vân Vũ Dương lạnh lùng nhìn y cười:
 - “Khoan đã, bức họa này người tính thế nào?” Thạch Thiên Đặc ưỡn ngực, trong sát na ấy, xoay chuyển ý niệm trong đầu, kiên quyết nói:
 - “Năm đó tiên đế trịnh trọng giao phó bức họa này cho tiểu đệ, Vân huynh hiện giờ đã quyết định độc hành, cùng Đại Chu ân đoạn nghĩa tuyệt. Nếu như giao lại tiểu đệ bức họa này để trả cho thiếu chủ thì thật là tốt!” Vân Vũ Dương liếc nhìn ra sau, chậm rãi:
 - “Bảo Châu, đưa tranh cho ta!” giọng điệu thản nhiên, nhưng sát khí ngập mắt. Vân phu nhân cảm thấy lạnh buốt, run giọng kêu:
 - “Vũ Dương, người!” Vân Vũ Dương dẫn giọng:
 - “Nàng còn không mau đưa nó cho ta? Bất quá, bức họa này năm đó do ta đích thân cầm, bây giờ dĩ nhiên ta phải tự mình trả nó!” Nói rồi vươn tay chụp lấy bức họa, cười “hắc hắc”:
 - “Tôi lấy đi. Bành hòa thượng đã chết, hiện giờ Thạch Thiên Đặc người là thiên hạ đệ nhất hảo hán, đã có can đảm đêm khuya tới đây, lẽ nào lại không dám cầm bức họa này?” Thạch Thiên Đặc trừng mắt, hỏi:
 - “Vũ Dương huynh, người làm vậy là có ý gì? Huynh đệ chúng ta giao tình bao nhiêu năm nay, nếu người không buông bức họa xuống, ta cũng không miễn cưỡng.” Vân Vũ Dương cười hô hô, nói:
 - “Người nhắc tới hai chữ giao tình, Vân Vũ Dương ta tâm lĩnh vậy. Người không cầm tranh, cũng không chịu đi, hắc, nói cho người biết, đây là nhà ta. Người nhất định không đi, có phải là muốn khi dễ ta không?” Thạch Thiên Đặc tức giận quát:
 - “Vũ Dương, chỉ cần người giải thích minh bạch, ta lập tức đi liền. Hừ, hừ! Người lăng mạ ta cũng còn được, người, người...” vốn là định nói:
 - “sao người lại làm tổn thương Bảo Châu?” lời đã ra đến miệng nhưng lại cảm thấy không tiện.
- Đột nhiên Vân Vũ Dương mặt mày hầm hầm:

- “Sự việc hôm nay ngươi bắt tất phải nói nhiều. Ngươi đã không đi, Vân mỗ phải thỉnh giáo công phu thiết chưởng thần bút của ngươi mới được.” “Bộp”, y quăng bức họa xuống đất, với tay lấy Côn Ngô bảo kiếm treo trên tường.

Vân phu nhân la thất thanh:

- “Vũ Dương, lưỡng hồ tương tranh tất có một con bị thương, các ngươi sao phải đi đến chỗ chém giết lẫn nhau thế này?” Vân Vũ Dương ngửa mặt lên trời cười lớn:

- “Bảo Châu, ngươi còn biết quan tâm đến ta à? Đại trưởng phu đã không tin tưởng được thê tử, lại nghi ngờ bằng hữu, thử hỏi sống còn có ý nghĩa gì? Ta nguyện ý chết dưới chưởng của hần, chỉ e hần vị tất đã thương được ta. Thiên Đặc, còn không mau lấy binh khí của ngươi ra!” Vân phu nhân sắc diện nhợt nhạt, nghĩ trưởng phu hai mươi năm qua đối với mình lạnh nhạt mà nay lại tỏ vẻ quan tâm như vậy. Nhất thời cảm thấy chân khí bế tắc nơi lồng ngực, lo lắng phần nộ rồi rầm trong đầu, toàn thân tê dại, không nói được nửa lời.

Thạch Thiên Đặc cũng cười ha hả, hùng hồn:

- “Ta biết ngươi đã luyện thành Đạt Ma kiếm pháp, cũng đã lường trước khả năng của ta, Thạch mỗ cũng không nề hà gì mà xá mệnh bồi quân tử!” Phải biết Thạch Thiên Đặc là đại hiệp nổi danh đời trước, y không thể không đấu mà chạy, làm vậy là tổn hại đến tiếng tăm của y. Vân Vũ Dương đã bức y đến chỗ không còn đường lùi.

Trăng đã ngả về phía tây, ước chừng giờ là canh năm. Hai người đi ra sân không một tiếng động, chợt nghe “soạt”, Vân Vũ Dương đã rút kiếm ra, hàn quang lóe mắt, hạ giọng:

- “Thiên Đặc, ta không cố ý chiếm tiện nghi của ngươi. Chỉ là công phu trên chưởng của ngươi hơn hẳn ta, ta đành phải dùng tới binh khí. Thanh kiếm này là bảo kiếm chém vàng chặt ngọc, ngươi nên cẩn thận.” Thạch Thiên Đặc gật đầu:

- “Đa tạ ngươi cảnh tỉnh ta. Khách phải nể mặt chủ, mời ngươi ra trước ba chiêu!” Vân Vũ Dương tay bắt kiếm quyết, hốt nhiên thét vang, Côn Ngô kiếm giơ cao, ra chiêu “Lưu tinh cản nguyệt”. Đầu kiếm lay động, tỏa ra ba đóa kiếm hoa, lần lượt nhằm vào ba huyệt “Bạch hải” bên trái, “Châu tấp” chính giữa và huyệt “Nhũ đột” bên phải. Tuy không sánh được với kiếm pháp nhất chiêu thất thức - cùng lúc đâm vào bảy huyệt đạo - mau lẹ tuyệt luân của Thất Tu đạo nhân, nhưng một chiêu kiếm này phiêu hốt thâm sâu, lúc tả lúc hữu, khiến người ta không sao đoán định. So về mức độ kì ảo còn cao hơn Thất Tu kiếm pháp một bậc.

Thạch Thiên Đặc không khỏi kinh hãi, nghĩ thầm:

- “Đạt Ma kiếm pháp, quả nhiên không thể xem thường!” Lập tức hoành bút, “đỉnh” một tiếng, đốm lửa văng tứ tán, Thạch Thiên Đặc đã sử dụng tự quyết chữ “trục” đè mũi bút lên thân kiếm, buộc Vân Vũ Dương phải đẩy kiếm ra ngoài. Nhưng y phát giác hồ khẩu nóng ran, phán quan bút cơ hồ tuột khỏi tay! Nói thì chậm, thực tế rất mau, Vân Vũ Dương hươu trường kiếm, tiêu trừ kinh lực của Thạch Thiên Đặc, kiếm quang thành vòng chặn mọi thế công. Thạch Thiên Đặc đánh trả một chưởng, lấy công làm thủ, hoành thiết bút liên tiếp hóa giải ba chiêu.

Chỉ nghe âm thanh rào rào như tiếng gió, kim thiết tóe lửa, che lấp ánh trăng sao. Vân phu nhân tựa cửa quan chiến, cảm thấy thương tâm nhập cốt, một người là trưởng phu chung chăn gối, một người là bạn thanh mai trúc mã, vậy mà lại đem tính mạng ra tranh chấp. Càng không thể chấp nhận nổi chính là, bản thân bà ta cũng bị kéo vào vòng xoáy nhưng lại không can ngăn bọn họ được. Nếu bà ta làm vậy khác nào thêm dầu vào lửa, càng khiến cho sự tình tồi tệ hơn. Vân phu nhân càng lúc càng thương tâm, thương tâm cực điểm, đến độ đầu óc trở nên mờ mịt, trống rỗng không còn biết gì nữa, cảm giác thân thể khô héo, tâm tình nguội lạnh, bèn nhắm mắt lại, mặc cho bọn họ long tranh hổ đấu.

Hốt nhiên nghe tiếng kim thiết gãy kêu “leng keng”, Vân phu nhân không nhịn được mở mắt ra nhìn. Hóa ra Vân Vũ Dương sử chiêu “Thần long nhập hải”, kiếm quang bốn phía, buộc Thạch Thiên Đặc phải dùng phán quan bút ngăn tiếp. Tuy lúc đó Thạch Thiên Đặc đã dụng công phu xảo kinh thượng thừa để giảm bớt lực đạo, nhưng kiếm khí cũng làm phán quan bút của y mẻ mất ba miếng.

Không chỉ Vân phu nhân kinh tâm động phách, Trần Huyền Cơ nhìn lên cũng thấy nghệt thở, lại tự mình tiếc rẻ. Hai người họ là đệ nhất cao thủ đương thế, Thạch Thiên Đặc từ trước danh đầu đã đứng trên Vân Vũ Dương. Nhưng hiện thời Vân Vũ Dương đã luyện thành Đạt Ma kiếm pháp, ai cao ai thấp, nếu không độ sức thì không thể biết được. Hai cao thủ này bây giờ tử chiến, cả đời cũng vị tất đã có cơ may được thấy một lần. Đáng tiếc Trần Huyền Cơ chỉ có thể lấy tai thay mắt, nghe tiếng binh khí giao tranh mà tưởng tượng ra chiêu số.

Vân phu nhân không muốn xem nhưng lại không tự chủ được, mắt thấy Vân Vũ Dương kiếm chiêu mau lẹ, ba mươi chiêu đã qua, Thạch Thiên Đặc toàn thân bị kiếm quang bao phủ. Vân phu nhân vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi, võ công hai người họ nông sâu thế nào bà ta đều biết rõ. Theo lý mà nói, tuy trượng phu bà ta kiếm thuật tinh diệu, nhưng Thạch Thiên Đặc không khi nào chỉ mới ba mươi chiêu đã rơi vào thế hạ phong.

Lại nghe một chuỗi âm thanh “đình đình đang đang” liên hoàn, Vân Vũ Dương kiếm quang thiểm thiểm, lại làm thiết bút mẻ thêm một miếng. Vân Vũ Dương hốt nhiên nhảy ra khỏi vòng chiến, chống kiếm quát:

- “Thạch Thiên Đặc, ngươi từ đầu đã không dụng toàn lực. Kiếm pháp của ta hôm nay ngươi đã thấy rồi, Vân Vũ Dương ta không cần ngươi nhường nhịn. Lại đây, cẩn thận tiếp chiêu!” Trường kiếm vung lên, chậm rãi vạch ra nửa vòng, lời còn chưa dứt, “soạt” một tiếng đã lại xuất kiếm.

Thạch Thiên Đặc và Vân Vũ Dương xuất thân cùng thời, cùng thờ một chủ, hai mươi năm trước kề vai sát cánh, cùng nhau trải qua hoạn nạn, tình như thủ túc; lúc này bị Vân Vũ Dương bức bách phải động thủ, trong lòng cực kỳ đau xót. Lúc bắt đầu, thật sự y chưa dùng hết sức, nhưng Vân Vũ Dương kiếm thuật đã luyện thành, uy lực cực lớn. Cao thủ tỉ võ, sao có thể nhượng bộ? Trong lúc tiếp chiêu, y vừa trừ trừ liền bị Vân Vũ Dương tận dụng thời cơ, chiếm thế thượng phong, suýt nữa thì bị Côn Ngô kiếm đả thương!

Mắt thấy kiếm phong lại tràn tới, khí lạnh thấu xương, kiếm thế đã nhanh lại thêm vài phần tàn độc, Thạch Thiên Đặc biết nếu y còn nhường nhịn thì chỉ có chết, đành phải dốc toàn lực. Quát một tiếng xuất chiêu, đồng thời phán quan bút xoay vòng, bút ảnh biến hóa trùng trùng, sáu chiêu đã qua, liên tiếp điểm tới ba mươi đại huyết của Vân Vũ Dương. Song phương đều tranh giành thế công, nhất thời cục diện trở nên khó lòng giải quyết.

Trần Huyền Cơ nghe trộm hết sức thán phục. Vân Vũ Dương không hổ danh thân phận đại tôn sư, mặc dù tánh mạng quan trọng vẫn không muốn chiếm tiện nghi. Kỳ thật Trần Huyền Cơ lấy tai thay mắt, không biết rằng Vân Vũ Dương làm vậy thực chất là có thâm ý.

Vân phu nhân lúc này cũng nhìn ra Thạch Thiên Đặc ngay từ đầu đã cố ý nhường nhịn, bà ta biết rõ trượng phu không bao giờ vì người khác, trong lòng vô vàn cảm khái:

- “Thiên Đặc trái lại còn nghĩ đến tình cảm ngày trước. Y lại ra chiêu ác độc, ý định rõ ràng là muốn độc chiếm ngôi vị thiên hạ đệ nhất nhân, quyết tâm dồn Thiên Đặc vào chỗ chết. Y ngay từ đầu đã nhìn ra Thiên Đặc không ra tay hết sức, có gì phải đợi sau ba mươi chiêu mới vạch trần? Chẳng qua là cố ý để cho ta xem, ôi, không ngờ y đối với thê tử mà cũng xảo quyết thế này!” Hóa ra Vân Vũ Dương sau khi chiếm thế thượng phong, nhường cho đối phương nghỉ ngơi điều tức, bề ngoài tỏ ra phóng khoáng rộng rãi. Kỳ thực trong ba mươi chiêu đó, y nhân cơ hội Thạch Thiên Đặc nhường nhịn mà rơi vào thế hạ phong, đã tấn công mãnh liệt, vừa tiêu trừ bớt chân lực đối phương, lại còn làm phán quan bút khuyết mấy chỗ, khiến bút phong chậm lại, uy lực của thần bút cũng vì thế mà giảm đi mấy phần. Y vốn dĩ đã chiếm tiện nghi từ đầu, làm thế chẳng qua để thê tử xem mà thôi. Vân Vũ Dương biết thê tử sớm muộn gì cũng nhìn ra việc Thạch Thiên Đặc nhường mình, vì vậy giả vờ tỏ ra quân tử, tiện thể bức Thạch Thiên Đặc dốc toàn lực, sau đó giết y, lúc này mới chứng tỏ y xác thật là thiên hạ đệ nhất hảo hán, lại làm cho thê tử bội phục! Đáng tiếc y phí bao tâm cơ vẫn bị thê tử khám phá được.

Vân Vũ Dương tự thị kiếm pháp, lại thêm sau lúc chiếm được tiên cơ, tinh thần sung mãn gấp bội, vốn nghĩ thủ thắng không khó khăn gì. Có điều bao nhiêu năm nay võ công của Thạch Thiên Đặc cũng không hề suy giảm, thiết chương thần bút so với hai mươi năm trước lại càng thần diệu. Chỉ thấy chương kèm kinh phong, bút điểm huyết đạo, chương lực dương cương, bút pháp âm nhu, mặc dù Vân Vũ Dương kiếm pháp mau lẹ, y chiêu số đều hết sức chặt chẽ, khiến Vân Vũ Dương vô phương chiếm tiện nghi lần nữa.

Sao mờ trăng lặn, trong sân ánh bình minh đã hiện. Hai đại cao thủ đấu ngót trăm chiêu, thực lực tương

đương, tám lạng nửa cân, lúc này cả hai người sát cơ đều dâng, toàn lực chiến đấu không có nửa điểm dung tình. Đột nhiên Thạch Thiên Đặc chưởng pháp biến hóa, chưởng thể liên tiếp, cương mãnh vô luân, chưởng lực mau lẹ, thể như đảo hải bài sơn. Khiến cho Vân Vũ Dương kiếm quang tản mát bốn phía, nhưng phản quan bút vẫn như vũ bão chọt điểm chọt đâm, Vân phu nhân trông thấy càng thêm lo sợ.

Vân Vũ Dương thét lớn:

- “Ba mươi sáu đòn Thiên Cương chưởng pháp uy lực thật là kinh hồn! Nhưng nếu nói có thể quán tuyệt vô lâm chỉ e còn chưa chắc!” nói rồi công lại một kiếm, kinh phong dậy lên, âm thanh xé gió, kiếm quang tản mát lúc này đã ngưng tụ lại. Chỉ thấy mũi kiếm y như có vật nặng nghìn cân, chỉ đông đánh tây, tựa hồ rất tốn sức, kiếm thể cũng chậm chạp hơn trước nhiều nhưng kiếm phong lại độc đáo, lực đạo kinh người. Thạch Thiên Đặc vận chưởng thành gió kết hợp thần bút nhanh nhẹn hết mức mới miễn cưỡng chống lại được.

“Thiên Cương Tam Thập Lục chưởng” của Thạch Thiên Đặc càng đánh càng lợi hại, kiếm pháp của Vân Vũ Dương cũng càng lúc quái dị, chân lực quán chú đầu mũi kiếm, triển khai liên lạc, trong kiếm thể ẩn ước âm thanh như tiếng sấm sét. Chưởng phong kiếm ảnh, thoát đến thoát đi, lá bay đầy trời, hoa mai rợp đất. Không biết qua bao lâu, một cây cổ thụ đầy hoa chỉ còn trơ lại gốc, một phần do chưởng phong cuốn lá, một phần do kiếm quang đoạn cành.

Vân phu nhân hít một hơi dài, nghĩ:

- “Y cực kì yêu quý cây mai này, vậy mà hôm nay dùng Phục Ma thức uy mãnh trong Đạt Ma kiếm pháp hủy cây không tiếc, đủ thấy sát cơ đã nổi!” lòng hết sức khẩn trương nhưng lại không có cách nào ngăn cản.

Trong chốc lát, lại đấu thêm được hai mươi chiêu, Thạch Thiên Đặc đã sử đến ba chưởng tối hậu trong Thiên Cương chưởng pháp, ba chưởng này là tinh hoa của Thiên Cương chưởng, cực kì uy mãnh. “Ầm” một tiếng, một cành cây to bằng cánh tay người đã gãy lìa, kiếm quang lại bị phân tán lần nữa, thấp thoáng vài điểm ngân quang chập chờn như ánh sao giữa đêm đen, rồi rụng xuống như mưa.

Vân Vũ Dương kinh hãi, nghĩ thầm:

- “Bành hòa thượng năm đó cùng y là tri âm tri kỷ, nghe nói đã truyền thụ Huyền Công yếu quyết cho y. Uy lực một chưởng này so với Bành hòa thượng lúc xưa không kém bao nhiêu!” Ý nghĩ còn chưa dứt, chưởng thứ hai của Thạch Thiên Đặc đã đánh tới, Vân Vũ Dương hồi kiếm phòng thân, chỉ nghe âm thanh “ong ong” bất tuyệt bên tai, mũi kiếm bị chưởng lực chấn động rung rung không ngớt.

Nói thì chậm, lúc đó Thạch Thiên Đặc lại công tiếp chưởng thứ ba. Hai chưởng đầu lực đạo mạnh mẽ, một chưởng này lại phát ra vô thanh vô tức. Vân Vũ Dương thỉnh thoảng cảm thấy lạnh người, phát giác chưởng lực tựa như nước ngầm chảy xiết muốn nuốt chửng người khác. Mặc dù y đã vội vã dụng thân pháp “Thiên Cân Trụ”, nhưng vẫn bị chưởng pháp cuốn theo, ngã nhào xuống đất.

Vân phu nhân kinh hoàng thất sắc, vừa định kêu lên, Vân Vũ Dương đã nhanh như chớp lặn một vòng trên mặt đất, mũi kiếm hất lên, vừa vận nhảy bật dậy. Trong chốc lát, y đã liên tiếp sử bảy quái chiêu, tiêu giải chưởng thể hùng mạnh của Thạch Thiên Đặc.

Coi lại thì thấy tình thế biến đổi. Vân Vũ Dương bộ dạng như người say, cước bộ rối loạn, bảo kiếm chỉ đông chỉ tây, đánh nam đánh bắc, xem ra chẳng có trật tự gì. Thật ra kì diệu tuyệt luân, thoát đến thoát lui, quả thật là ý tại kiếm tiên, động như thỏ chạy, tĩnh như xử nữ, đã đạt đến cảnh giới thượng thừa. Vân phu nhân cũng biết Đạt Ma kiếm pháp, nhưng không ngờ trượng phu lại luyện đến mức tinh diệu thể này. Nguyên lai y dành tâm huyết mười tám năm cho bộ kiếm pháp này, sau khi thành thực đã nghiền ngẫm cách biến hóa, trước mặt thể tử chưa từng biểu diễn qua.

Thạch Thiên Đặc bị kiếm pháp bức lui liên tiếp, y tuy ở trong hoàn cảnh bất lợi nhưng bộ pháp, chưởng pháp không hề rối loạn. Chỉ thấy y đạp lên phương vị Ngũ Hành Bát Quái, tiến lùi quy củ, hoành chưởng hộ thân, xuất bút công địch, trong nháy mắt đã lại qua ba mươi hai chiêu.

Nguyên lai Vân Vũ Dương biết rõ võ công của Thạch Thiên Đặc, cũng biết hẳn được Bành hòa thượng đích thân truyền thụ, nội lực so với y thâm hậu hơn nhiều. Vì vậy mà lúc đầu y không sử lộ kiếm pháp này, mục

đích là tiêu hao dần dần chân lực của Thạch Thiên Đặc, chờ cho Thạch Thiên Đặc đánh xong ba mươi sáu chiêu “Thiên Cương chương”, nhuệ khí đã giảm, từ từ suy kiệt, y mới vùng dậy ra đòn sát thủ kết liễu.

Lại ba mươi chiêu nữa trôi qua, Vân Vũ Dương kiếm chiêu càng lúc càng khẩn trương, bán kính chưởng lực của Thạch Thiên Đặc cũng từ từ thu hẹp lại. cả hai người đều là tuyệt đại cao thủ, hơn thua chỉ dựa thời cơ biến hóa, hết sức vi diệu, ngay cả Vân phu nhân cũng không nhận ra. Bà ta chỉ thấy trượng phu kiếm thế như cầu vòng, tựa hồ không thể bại được, còn Thạch Thiên Đặc nguy cơ lâm đầu, tính mệnh như chỉ mảnh treo chuông.

Đấu thêm vài chiêu nữa, “soạt” một tiếng, đầu vai Thạch Thiên Đặc đã trúng kiếm. Tiếp đến “bình”, Vân Vũ Dương cũng bị trúng chưởng. Vân phu nhân kinh hãi tột độ, tuy cả hai cùng thụ thương nhưng chưởng lực của Thạch Thiên Đặc có tiếng là khai sơn phá thạch, trượng phu tất là bị nặng hơn. Nháy mắt hai người lại tiếp tục tái đấu, Vân Vũ Dương kiếm pháp tuy hơi yếu đi, nhưng chưởng lực của Thạch Thiên Đặc lại càng trì trệ, xem ra y đã bị thương trầm trọng. Nguyên lai Thạch Thiên Đặc lúc này đã khí suy lực kiệt, chưởng lực giảm đi một nửa, Vân Vũ Dương lại cố ý hứng lấy chưởng đó, thừa cơ đả thương y.

Xem chừng trường ác đấu này đã tới hồi kết thúc, mức độ ác liệt kém xa lúc đầu. Vân phu nhân càng lúc càng sốt ruột, chỉ sợ mình vừa mới thổ lộ nỗi lòng với Thạch Thiên Đặc trước đó không lâu, bây giờ lại thấy máu vương bụi đất. Nhớ lại Thạch Thiên Đặc kể chuyện nhà y, hốt nhiên trong đầu nảy sinh một ý nghĩ kì quái:

- “Ta cứ nghĩ mình đáng thương, nhưng thê tử của Thiên Đặc cho tới bây giờ cũng không được trượng phu yêu thương, nửa điểm tâm sự của y cũng không mấy may hay biết. Nếu hôm nay Thiên Đặc chết, bà ấy ngoài việc thay y nuôi con, quả phụ cô đơn, mỗi mòn chờ đợi tin tức của trượng phu mà tuyệt không hi vọng, chẳng phải còn đáng thương hơn ta sao? Huống chi bà ta không biết võ công, làm cách nào giáo dưỡng nhi tử nên người?” trong lòng ớn lạnh, chính lúc đang phân tâm, đột nhiên nghe Vân Vũ Dương quát lớn, phán quan bút đã bị đứt làm hai. Vân phu nhân chỉ kịp kêu “Vũ Dương!”, Thạch Thiên Đặc đã ngã lộn trên đất, đến khi đứng dậy, toàn thân nhuộm đầy máu. Kiếm khí đã để lại trên người y mười tám vết thương.

Thạch Thiên Đặc loạng choạng lùi lại hai bước, cười thảm:

- “Vũ Dương huynh, từ nay về sau không còn ai trên thế gian tranh giành chức thiên hạ đệ nhất với người nữa rồi. Tiểu đệ chúc mừng, chúc mừng!” sức cùng lực kiệt, nói vừa xong thì cũng ngã luôn xuống đất.

Vân Vũ Dương liếc nhìn, hốt nhiên phát hiện y phục ở vai bị mũi kiếm rạch ra, để lộ một mảng hắc khí; không nhận được kêu thất thanh:

- “Gì chứ? Hóa ra người bị độc thảo của Bồ Kiên đả thương!” Thì ra Thạch Thiên Đặc sau khi bị thương, đã vận nội công chế ngự độc chất. Vừa rồi cùng Vân Vũ Dương động thủ, nếu y không bị độc phát, ai thắng ai bại còn chưa biết!

Vân Vũ Dương kêu liên hai tiếng, đáng tiếc Thạch Thiên Đặc vĩnh viễn không trả lời được nữa! Vân Vũ Dương tay cầm bảo kiếm, ngăn người không nói câu nào. Y trừ được đại địch lớn nhất trong lòng, cuối cùng đối lại chỉ là sự áy náy dằn vặt trong lòng.

6. Chương 6: Phượng Bạc Uyên Phiêu

Trời đã sáng, trong sân vắng lặng, không khí xung quanh như đông lại, đột nhiên một tiếng khóc thầm tức vang lên, tựa như tiếng kim xé toang không gian tĩnh lặng. Vân Vũ Dương nhìn lại, thấy thê tử cầm bức họa lên, từ bên gốc mai thông thả bước qua vòm cổng, không thèm nhìn y lấy một lần.

Trong một thoáng, Vân Vũ Dương lạnh người, cảm giác hồn lìa khỏi xác, hai tiếng “Bảo Châu” không sao thoát ra khỏi miệng. Vân phu nhân lướt qua bên cạnh thi thể Thạch Thiên Đặc, thủ thủ:

- “Thiên Đặc, người yên tâm. Bức họa này ta nhất định đưa lại cho người nhà người. Con trai người ta sẽ chiếu cố, ta đối xử với Tổ Tổ sao thì sẽ chăm sóc nó y như vậy!” Thanh âm rất rất nhỏ, cơ hồ sợ làm Thạch

Thiên Đạc thức giấc. Từng chữ từng chữ lọt vào tai Vân Vũ Dương như tên nhọn đâm vào tim y. Vân Vũ Dương đầu óc trống rỗng, đến khi ngẩng lên, bóng dáng thê tử đã biệt tăm.

Lâu lắm, Vân Vũ Dương mới hét lên, tiếng kêu tràn đầy thất vọng pha lẫn sợ hãi, ngoài việc thê tử bỏ đi còn xuất phát từ một chuyện mới phát sanh. Y vừa cất bước, đã thấy nữ nhi không biết xuất hiện từ lúc nào, đang đứng dựa vào gốc mai nhìn y chăm chăm. Vân Tổ Tổ hai lần thu thủy đầy sợ hãi, ánh mắt và vẻ mặt hết sức kì quái, tựa hồ chưa từng biết y.

Vân Vũ Dương khó khăn lắm mới mở miệng:

- “Tổ Tổ!” Vân Tổ Tổ lướt nhìn mặt y, đột nhiên lùi lại ba bước, giống như vừa gặp phải một kẻ đáng sợ nào đó, la lên:

- “Ta không nghe thấy gì hết! Ta không biết! Đứng lại gần ta!” Vân Vũ Dương toàn thân run rẩy, bỗng nhiên thở dài, ca lên như phát cuồng:

- “Nghĩ trời đất này rộng lớn, biết ta là ai? Thương anh hùng tuổi xế chiều, thắng có vui gì? Bại có buồn chi? Ngán thay kiếp phù sinh thấm thoát trôi, uyên ương đôi ngã, ta đi theo ai đây?” Tiếng ca xa dần, Vân Tổ Tổ chưa xót nấc lên, không nên được kêu thất thanh:

- “Phụ thân, phụ thân!” Đáng tiếc gia gia nàng không nghe thấy.

Vân Tổ Tổ dựa vào gốc mai, thương tâm khóc rống lên, đột nhiên cảm thấy có một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xoa đầu nàng, đồng thời một giọng nói cực kỳ ôn nhu vỗ về bên tai:

- “Tổ Tổ, Tổ Tổ, muội đừng khóc nữa!” Vân Tổ Tổ quay đầu lại, nước mắt lã chã, gọi:

- “Huyền Cơ!”

Trần Huyền Cơ không biết nên nói gì, chỉ lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng ta. Qua một lúc, Vân Tổ Tổ thút thít:

- “Gia gia ta! Gia gia đáng ghét, gia gia đáng thương! Huyền Cơ, huynh biết không, ta từ nhỏ đã xem gia gia là anh hùng độc nhất vô nhị trên đời!” Trần Huyền Cơ gật đầu:

- “Đương kim thế gian, phụ thân muội xác thực không có đối thủ!” Vân Tổ Tổ nói:

- “Đúng thế, từ nay về sau, không còn ai là địch thủ của gia gia nữa rồi. Chỉ là thần tượng trong mắt ta đã vỡ vụn hoàn toàn. Ông ta không phải là anh hùng trong tưởng tượng của ta trước đây. Trộm kiếm phổ của ngoại tổ phụ, bức mẫu thân bỏ đi, sát hại hảo bằng hữu, cầm tù Thượng Quan Thiên Dã, còn muốn giúp chỉ huy Cẩm y vệ gì đó tróc nã cựu đồng liêu nữa, những việc này ta đều biết rồi!” Trần Huyền Cơ giật mình:

- “Cầm tù Thượng Quan Thiên Dã? Hiện tại hắn thế nào?” Vân Tổ Tổ đáp:

- “Tối hôm qua ta có gặp Thượng Quan Thiên Dã, rất nhiều việc là do hắn nói cho ta nghe! Hai ngày nay ta cũng nghe thấy được một số chuyện, ta tin hắn không có gạt ta. Huyền Cơ, gia gia thật sự là người xấu à?” Trần Huyền Cơ ôm chặt Vân Tổ Tổ, thấy ánh mắt nàng tràn đầy nỗi thống khổ. Trên đời này có nỗi đau nào của con người ta so được với việc con cái thất vọng về phụ mẫu? Trần Huyền Cơ vô phương an ủi nàng, không kiềm được hôn lên má nàng một cái, dịu dàng nói:

- “Cũng không phải là phụ thân muội sai hoàn toàn!” Vân Tổ Tổ ngạc nhiên:

- “Chẳng phải là huynh muốn giết cha ta sao?” Trần Huyền Cơ than:

- “Những chuyện này đúng sai thế nào, chỉ e trong nhất thời khó mà rõ ràng được.” Ngẩng đầu nhìn trời, ánh nắng đã chiếu khắp sân, Trần Huyền Cơ trong lòng thần thờ, nhẹ nhàng buông tay Vân Tổ Tổ, đứng dậy.

Vân Tổ Tổ ủ dột:

- “Má má đi rồi, gia gia đi rồi, huynh cũng đi nữa!” Trần Huyền Cơ nói:

- “Sao? Muội bảo ta đi thì ta phải đi thôi!” Vân Tổ Tổ đột nhiên lại khóc thút thít:

- “Được lắm, người còn không đi đi!” Trần Huyền Cơ rùng mình, hỏi:
- “Tổ Tổ, muội thật muốn ta đi à?” Vân Tổ Tổ nắc lên:
- “Ta không muốn huynh đi, nhưng ta cũng không muốn người khác hận ta.” Trần Huyền Cơ kinh ngạc hỏi:
- “Cái gì?” Vân Tổ Tổ nói:
- “Ta biết trong lòng huynh có một người, là một vị cô nương khả ái nhất trên đời.” Trần Huyền Cơ cười phá lên:
- “Trên đời này ngoài cô nương ra còn có người nào đáng yêu hơn nữa? Chuyện này chắc là Thượng Quan Thiên Dã nói rồi.” Vân Tổ Tổ cãi:
- “Thượng Quan Thiên Dã hà tất phải nói dối ta!” Trần Huyền Cơ cười, nói:
- “Trong mắt Thượng Quan Thiên Dã, vị cô nương kia khả ái nhất trên đời, còn đối với ta chỉ có muội là đáng yêu nhất!” Vân Tổ Tổ ánh mắt đầy nghi hoặc, khê hỏi:
- “Thật không?” Trần Huyền Cơ giải thích:
- “Thượng Quan Thiên Dã yêu vị cô nương kia còn hơn cả bản thân hắn. Nhưng hắn lại cho rằng ta và vị cô nương kia kết hợp sẽ tạo thành một đoạn nhân duyên mỹ mãn, kì thật ta căn bản không nghĩ như vậy. Ta năm lần bảy lượt giải thích với hắn, nhưng hắn không tin ta. Tổ Tổ, chẳng lẽ muội cũng không tin ta sao?” Trong mắt Vân Tổ Tổ ánh lên một tia vui mừng, hoan hỉ nói:
- “Chẳng trách Thượng Quan Thiên Dã lại mắng ta, hóa ra hắn sợ ta làm hỏng mối nhân duyên tốt đẹp của huynh!” Trần Huyền Cơ gật đầu:
- “Được, chúng ta cùng đến gặp hắn, thả hắn ra!” Vân Tổ Tổ nói:
- “Không, hắn không chịu đi!” “Cái gì?”, Trần Huyền Cơ kêu lên, “Sao hắn lại không chịu?” Vân Tổ Tổ lắc đầu:
- “Là thế này, tối qua hắn nói, dù gia gia ta muốn hắn đi, hắn cũng không đi.” Trần Huyền Cơ hết sức kì quái, hỏi:
- “Tại sao muội thả hắn mà hắn không chịu đi? Con người này tính khí thật quái lạ.” Vân Tổ Tổ đột nhiên ngẩng đầu lên:
- “Ta lại ưa thích tính cách đó của hắn. Đây, Huyền Cơ, huynh có giống được như hắn không?” Trần Huyền Cơ ngạc nhiên:
- “Bảo ta giống hắn?”, đột nhiên hiểu ra, dịu dàng:
- “Phải, ta sẽ đối xử với muội cũng giống như hắn đối với vị cô nương kia! Ta yêu muội còn hơn cả bản thân ta nữa. Nếu không tối qua ta đã không lên lút quay lại đây.” Vân Tổ Tổ vừa vui mừng vừa e thẹn, nũng nịu kêu lên, bị Trần Huyền Cơ ôm chặt vào lòng. Qua một lúc, Vân Tổ Tổ khê trách:
- “Muội không thử được nữa rồi!”. Trần Huyền Cơ buông hai tay ra, cười nói:
- “Tổ Tổ, muội dẫn ta đi gặp Thượng Quan Thiên Dã!” Vân Tổ Tổ sửa lại y phục, nắm tay Trần Huyền Cơ dắt đi qua cửa sau, qua một lối đi uốn khúc, không bao lâu thì đến trước một sơn động. Cửa động đóng chặt bằng hai tấm gỗ dày. Vân Tổ Tổ giải thích:
- “Sơn động này do gia gia bố trí, dùng làm tịnh thất luyện công, tối qua là lần đầu tiên muội lên vào đây. Thượng Quan Thiên Dã vẫn còn bị nhốt bên trong.” Đi tới trước cửa, Vân Tổ Tổ nói:
- “Huynh đẩy ở phía trên bên trái ba cái, phải ba cái, cửa sẽ mở.” Trần Huyền Cơ theo đó mà làm, vừa chạm tay vào cửa gỗ liền phát giác có điểm khác lạ, đẩy nhẹ một cái, hai cánh cửa lớn lập tức rơi xuống, vỡ thành vô số mảnh vụn, tựa hồ làm bằng giấy vậy. Vân Tổ Tổ kêu thất thanh:
- “Ôi chao, chuyện gì thế này?” Hai cánh cửa này làm bằng gỗ lim trong rừng Hạ Lan sơn, chất gỗ rất rắn, ngay cả dùng đao chặt cũng phải phí rất nhiều khí lực, vậy mà bây giờ chỉ đẩy nhẹ một cái đã vỡ như bột giấy. Hơn nữa, tối qua Vân Tổ Tổ đến đây, mọi thứ đều không có gì khác thường.

Vân Tố Tố cơ hồ không tin được vào mắt mình, nhìn lại Trần Huyền Cơ thì thấy sắc mặt chàng cũng hết sức quái dị. Hai người cùng chạm tay vào cánh cửa vỡ, phát hiện chất gỗ rất xốp, vừa dụng lực thì đã tan thành bột. Trần Huyền Cơ nói:

- “Cửa này là bị chưởng lực nội gia đánh vỡ. Người này có ý hiển lộ công phu thượng thừa, phá vỡ cửa từ bên trong, bề ngoài không nhận ra được.” Vân Tố Tố hỏi:

- “Đúng, là bị chưởng lực nội gia đánh vỡ; nhưng đương kim thiên hạ hiện nay, ai có được công phu thế này?” Trần Huyền Cơ nghĩ thầm:

- “Nếu Thạch Thiên Đặc chưa chết, việc này có thể nghĩ là do ông ta làm. Có điều tối qua nghe Vân phu nhân và Thạch Thiên Đặc trò chuyện, Thạch Thiên Đặc một lòng lo chuyện thiếu chủ, ông ta căn bản còn không biết Thượng Quan Thiên Dã là người nào, tất sẽ không làm ra chuyện này.” Vân Tố Tố hỏi:

- “Huyền Cơ, huynh đang nghĩ gì vậy?” Trần Huyền Cơ không trả lời mà hỏi ngược lại nàng:

- “Tố Tố, tối qua muội đến đây lúc nào thế?” Vân Tố Tố nói:

- “Ước chừng là gần đến canh tư.” Trần Huyền Cơ lẩm bẩm:

- “Lúc đó hắn bắt đầu động thủ với Thạch Thiên Đặc.” Vân Tố Tố ngạc nhiên hỏi:

- “Huynh nghĩ gì vậy? Không lí nào gia gia lại đến đây. Chẳng lẽ người lại phá hủy tịnh thất luyện công của mình. Với lại người sẽ không phóng thích hắn đâu?” Trần Huyền Cơ nói:

- “Chính vì vậy ta mới cảm thấy lạ.” Vân Tố Tố ngẫm nghĩ, hai cánh cửa này đã không phải do Thạch Thiên Đặc phá, vậy thì, chẳng phải trong thiên hạ còn có người muốn cùng phụ thân mình tranh giành ngôi vị đệ nhất hay sao, y làm việc này rõ ràng là muốn gây hấn với phụ thân.

Trần Huyền Cơ nói:

- “Chúng ta vào trong rồi hãy nói. Thật là, không biết Thiên Dã thế nào rồi? Này, Thiên Dã, Thiên Dã, Thượng Quan huynh, người, người có sao không?” Thạch động không một tiếng người đáp lại, Trần Huyền Cơ trong lòng nóng như lửa đốt, sợ rằng Thượng Quan Thiên Dã bị thương, vội vàng rảo bước vào trong lục soát, nhưng thạch động vắng lặng như tờ. Cửa động đã mở, ánh triều dương chiếu vào, hết thấy cảnh vật đều lạnh tanh, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Thượng Quan Thiên Dã.

Vân Tố Tố lúc này càng kinh sợ hơn khi mới bước vào, thì thảo với Trần Huyền Cơ:

- “Hắn nói, nếu không tự mình phá được cửa động thì dù có ai mời hắn cũng không ra khỏi đây. Hắn thà vui thây hoang sơn cũng không để người thương hại.” Trần Huyền Cơ trong lòng chấn động, ngẩng đầu nhìn thấy bốn mặt vách động vẽ đầy các tư thế so kiếm và đồ hình luyện công, với võ công của Trần Huyền Cơ, nhìn qua đã thấy cao thâm khó lường.

Nhìn lại thì Thượng Quan Thiên Dã không để lại lời nhắn nào, với công lực của hắn tuyệt đối không có khả năng phá vỡ cánh cửa đó, vậy thì rốt cuộc là ai đã chấn nát nó? Trần Huyền Cơ giật mình nhìn vào đồ hình trên vách, dường như muốn hiểu rõ một chuyện gì đó, đột nhiên hỏi:

- “Tố Tố, sao muội lại gặp Thượng Quan Thiên Dã, hắn và muội nói chuyện gì thế?” Vân Tố Tố nói:

- “Ta sinh trưởng trên núi, ngoại trừ phụ mẫu rất hiếm khi gặp người lạ, tuy cũng có lúc xuống núi đi săn nhưng không bao giờ quá năm mươi dặm. Không hiểu sao hôm đó lại gặp huynh, chỉ cảm thấy huynh và muội giống như rất thân thiết vậy!” Trần Huyền Cơ nói:

- “Lạ thật, tâm tư hai ta đều giống nhau. Ngày hôm đó sau khi ta tỉnh lại, vừa nhìn muội đã thấy giống như gặp muội từ trước từng biết mặt vậy.” Vân Tố Tố hai má đỏ bừng, nhỏ nhẹ:

- “Tối hôm qua, muội cho bạch mã của huynh ăn, nhớ tới huynh liền lên đỉnh núi gầy đàn, huynh có nghe thấy không?” Trần Huyền Cơ gật đầu:

- “Ta chính là bị tiếng đàn của muội lôi kéo. Không ngờ muội đối với ta sâu nặng như vậy, chỉ mong từ nay về sau, hai chúng ta vĩnh viễn không chia lìa.” Vân Tố Tố nhẹ nhàng vuốt tóc mai, cúi mặt cười, tránh ánh mắt của Trần Huyền Cơ, hạ giọng:

- “Muội vừa gây đàn, vừa nghĩ tới huynh. Nghĩ lại việc huynh hành thích gia gia, trong lòng muội hết sức sợ hãi. Không phải muội sợ huynh đã thương người, gia gia đã nói, huynh muốn phân cao thấp với ông tối thiểu cũng phải mười năm nữa. Muội rất sợ, muội sợ gia gia mà muội luôn sùng bái thật sự là người xấu. Muội còn sợ sau này huynh gặp lại gia gia, lỡ như muội không có ở đó, gia gia sẽ giết chết huynh. Muội lại liên tưởng đến những việc hai ngày nay tai nghe mắt thấy, gia gia thật không giống với lúc bình thường, nhất là chuyện không hoàn trả kiếm phổ còn bắt Thượng Quan Thiên Dã.” “Này, gia gia đối với huynh không tốt khiến muội lấy làm xấu hổ. Muội muốn làm một cái gì đó để huynh vui vẻ, bù đắp cho huynh. Muội thích huynh, vì thế mà cũng thích những người huynh thích. Muội không kèm được nghĩ tới Thượng Quan Thiên Dã, hấn mạo hiểm như vậy, còn muốn từ bỏ chức vị chương môn, kể cả kiếm phổ để đổi lấy huynh; muội nghĩ huynh nhất định cũng muốn cứu hấn ra.” Trần Huyền Cơ nói:

- “Thượng Quan Thiên Dã có thể nói là tri kỷ trong đời ta. Đáng tiếc hấn không thấu hiểu được ta như muội. Thật kì lạ, muội và ta có rất nhiều điểm tương đồng, dường như là tâm tư chúng ta gắn liền với nhau vậy.” Hai người bất tri bất giác nắm chặt tay nhau, trong lòng cảm thấy hết sức vui sướng.

Chỉ nghe Vân Tổ Tổ thở dài nhẹ nhàng, hạ giọng:

- “Gia gia rất yêu thương muội, nằm mơ cũng không ngờ được muội lại có lúc phản đối người. Nhưng mà tối hôm qua muội đã xác định rồi. Muội lên tới đây, mở hai cánh cửa này để thả Thượng Quan Thiên Dã. Muội cũng sợ thần sắc hung tợn của hấn nhưng muội đã có chủ ý. Dù hấn có hiểu lầm mà động thủ đánh muội, muội cũng không hoàn thủ.” Trần Huyền Cơ cảm động, thốt lên:

- “Muội tử, người thật tốt!”, nhận ra khắp thiên hạ, ngoại trừ mẫu thân, y chưa từng gặp nữ nhân nào chính trực vô tà như Vân Tổ Tổ.

Vân Tổ Tổ vẫn tiếp tục:

- “Hấn vừa gặp muội, quả nhiên rất hung dữ, may mà còn chưa động thủ đánh muội. Hấn nghe muội nói xong, đột nhiên run rẩy, nói không ngờ muội lại thích huynh như vậy. Hấn nói đến đây thì cười, sau đó lại khóc rồi mắng muội, hỏi muội có biết trong lòng huynh đã có người khác rồi không?” Trần Huyền Cơ cười hỏi:

- “Sự hiểu lầm này vừa rồi huynh đã giải thích với muội rõ ràng. Hấn còn nói gì nữa không?” Vân Tổ Tổ nói:

- “Muội chịu đựng ủy khuất, chịu đựng đau lòng, để hấn mắng chửi một hồi, cuối cùng cũng nói được với hấn:

- “nếu người muốn lấy kiếm phổ, ta lấy trộm cho người.” Muội bảo hấn đi mau, còn nói cho hấn biết huynh đã bình an vô sự thoát thân, hấn ở lại trong này có thú vị gì đâu? Chỉ bằng nhân lúc gia gia không có nhà, mau lấy kiếm phổ rồi trốn đi là hơn. Ai ngờ hấn lại nổi giận nữa.” Trần Huyền Cơ cười nói:

- “Tính tình Thượng Quan Thiên Dã nóng nảy, quả thật không tốt!” Vân Tổ Tổ gật đầu:

- “Hấn nói kiếm phổ vốn là vật của Vũ Dương phái bọn hấn, tại sao phải lén lút ăn trộm? Trừ phi hấn thắng được gia gia, khiến gia gia thật tâm bồi phục mà hồi hoàn kiếm phổ, nếu không, dù muội đuổi hấn, hấn cũng không đi. Kêu hấn trốn, có chết hấn cũng không làm. Trừ phi nội trong một ngày, hấn có thể bằng vào công lực bản thân mà phá được cửa ra ngoài. Hấn còn cười lạnh, nói:

- “Gia gia người cố ý tỏ ra phóng khoáng nghĩa hiệp, cố ý giả vờ thành toàn cho ta. Thứ cho Thượng Quan mô không nhận linh thịnh tình này được, kiếm phổ vốn dĩ là của ta.” Muội thật không hiểu được ý của hấn.” Trần Huyền Cơ nghe xong những lời này, trong lòng đã hiểu rõ, cười đáp:

- “Muội nhìn bốn bức đồ hình này xem, có phải là Đạt Ma kiếm thức không?” Vân Tổ Tổ nói:

- “Đạt Ma kiếm pháp muội chỉ học được có ba thành, hình như chiêu thức trên tường muội đều có học, chắc là không sai rồi. Còn những đồ hình luyện công này, muội chỉ nhận ra được công phu Nhất Chỉ Thiên. Ồ, muội hiểu rồi, gia gia đem sở học tâm đắc cả đời cho hấn, tất cả đều ở trên tường. Nếu như tham thấu võ công trên đó còn hơn hấn lấy được Đạt Ma kiếm phổ. Thì ra gia gia nhốt Thượng Quan Thiên Dã ở đây là có ý cho hấn học. Chẳng trách Thượng Quan Thiên Dã hấn, hấn không chấp nhận.” Lời vừa nói xong, nghi ngờ càng lớn dần, rốt cuộc Thượng Quan Thiên Dã đã đi đâu.

Trần Huyền Cơ cũng nói:

- “Với tính cách của Thượng Quan Thiên Dã, hẳn đã thề chết không đi, cho dù trời long đất lở, thạch động này có sụp xuống, hẳn cũng nhất định không bỏ chạy. Bây giờ hẳn đột nhiên biến mất, chuyện này thật kì lạ.” Hai người thảo luận một hồi vẫn không sao giải thích được. Trần Huyền Cơ chán nản vô cùng, Vân Tổ Tổ an ủi:

- “Có lẽ hẳn đã bỏ đi rồi, chúng ta ngồi lại đây cũng vô ích. Chi bằng trở về nhà, huynh chắc cũng đói rồi.” Hai người quay lại đình viện, chỉ thấy gạch tan đá nát, cành khô lá úa, bùn sinh máu huyết lẫn lộn khắp nơi. Thoắt một cái, đình viện thanh tịnh đẹp đẽ đã biến thành một nơi hoang vu lộn xộn và ảm đạm. Trần Huyền Cơ ngán ngẩm nói:

- “Lấy cho huynh một cái cốc!” Vân Tổ Tổ đưa cho y một cái, sớm biết ý, khẽ nói:

- “Làm phiền huynh quá, để muội thay xiêm y xong sẽ nấu cho huynh hai món ăn.” Trần Huyền Cơ đào hết bùn đất, chôn cất Thạch Thiên Đặc sơ sài, lại đem hết số cành hoa gãy kia chôn luôn xuống đất, nghĩ đến bậc thầy võ công như Thạch Thiên Đặc, cuối cùng lại vùi thây hơi hoang sơn, trong lòng cảm khái vô hạn.

Buông cốc xuống, ngẩng đầu lên thì thấy Vân Tổ Tổ đã thay xiêm y mới, đang đứng tựa cổng, đột nhiên phì cười:

- “Ca ca ngốc, huynh làm gì mà nhìn muội như thế? Chẳng lẽ không nhận ra muội sao?” Trần Huyền Cơ nói:

- “Muội trang điểm vào, nhìn thật đẹp!” Lời lẽ tán tụng, ngữ điệu lại đầy bất an.

Vân Tổ Tổ hỏi:

- “Thế nào? Bộ y phục này là dựa theo bản vẽ của gia gia, do người chỉ cho muội may đó. Nghe nói ba mươi năm trước loại trang phục này rất thịnh hành. Đôi hài đầu phượng khảm ngọc này nghe nói hiện tại cũng rất ít người mang.” Trần Huyền Cơ chậm rãi nói:

- “Mẫu thân cũng có một đôi như thế này, huynh từng thấy qua lúc bà thu dọn ruộng hòm nhưng chưa bao giờ thấy bà đi.” Vân Tổ Tổ rùng mình, lâu lắm mới nói:

- “Đã là trang phục thịnh hành hồi ba mươi năm trước thì giống với mẫu thân huynh không có gì lạ cả!” Nói thì nói vậy, kì thực trong lòng nàng không khỏi thắc mắc.

Vân Tổ Tổ đem thức ăn vào thư phòng, chính là hai món ăn mà Trần Huyền Cơ xưa nay ưa thích. Y vốn muốn khen nàng một câu, nhưng lúc này lòng dạ hoang mang, đến hai chữ “đa tạ” cũng quên không nói.

Vân Tổ Tổ hỏi:

- “Huynh nghĩ gì thế?” Trần Huyền Cơ mơ hồ ngẩng đầu lên, gượng gạo:

- “Không có gì!” Vân Tổ Tổ cười khúc khích:

- “Muội biết huynh nhớ mẫu thân, lúc huynh ngủ suốt một ngày đêm cũng gọi bà. Mẫu thân huynh thật là có phúc, có được một hài nhi hiếu thuận như thế!” Đột nhiên nghĩ đến mẫu thân đã bỏ đi, trong lòng đau đớn, bật khóc không thành tiếng.

Trần Huyền Cơ nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, nói:

- “Mẫu thân nhất định yêu thích muội. Từ nay về sau, trên thế gian này ta có hai người thân yêu nhất, một là mẫu thân, hai là muội.” Vân Tổ Tổ nước mắt lăn dài trên má, vừa vui mừng vừa bi thương, gượng cười:

- “Vừa mới thay đồ xong, giờ nước mắt lại làm dơ áo nữa rồi!” Trần Huyền Cơ nói:

- “Ồi chà, ai kêu muội thích khóc như vậy!” Vân Tổ Tổ nói:

- “Đúng rồi, hôm đó huynh nói thư phòng nhà muội rất giống nhà huynh. Đáng tiếc bây giờ nhà muội chỉ còn trơ một gốc mai, không biết khi nào muội mới có phúc đến nhà huynh xem.” Trần Huyền Cơ rùng mình, nhớ lại ngày hôm đó sau khi y vừa mới tỉnh dậy đã nhìn lầm đó là nhà mình, nhưng chỉ mới nghi ngờ mà thôi. Giờ Vân Tổ Tổ đột nhiên đề cập đến, không biết tại sao, trong lòng cứ cảm thấy có điềm bất tường

không sao giải thích được. Y càng lúc càng cảm thấy thư phòng này có điểm cổ quái, trong đầu tựa như có bóng đen làm y ngẹt thở, chợt nghe Vân Tố Tố gọi:

- “Này, huynh sợ gì à?” Trần Huyền Cơ đột nhiên nhảy dựng lên, nói:
- “Ồ trong phòng này, huynh thật tình cảm thấy sợ. Tố Tố, muội có bằng lòng đi theo ta không?” Vân Tố Tố hé miệng cười:
- “Muội đương nhiên đi theo huynh.” Trần Huyền Cơ khẽ kêu lên, chỉ thấy thân hình mềm mại của Vân Tố Tố đã ngã hẳn vào vòng tay mình.

Trần Huyền Cơ đang ngây ngất, chợt nghe một thanh âm cực kỳ lạnh lùng lọt vào tai:

- “Buông con gái ta ra!” Vân Tố Tố cả kinh, nhảy dựng lên, chỉ thấy phụ thân nàng không biết đã bước vào từ lúc nào, đang đứng cách đó ba thước, vẻ mặt lạnh băng không chút huyết sắc, hữu chưởng từ từ giở lên.

Vân Tố Tố kêu to:

- “Cha muốn giết chàng thì giết con luôn đi!” Vân Vũ Dương thủ chưởng đình lại, một lúc lâu sau, từ từ hạ xuống, thở dài:
- “Ta còn có tâm tình gì mà giết người nữa? Tố Tố, con kêu hẳn ra ngoài, ta có chuyện muốn nói với con.” Giọng nói không giống với phụ thân ra lệnh cho nữ nhi của mình mà như cầu khẩn một bằng hữu hơn. Vân Tố Tố đột nhiên cảm thấy trên sắc mặt không chút biểu tình của phụ thân lộ ra vẻ từ ái, không kềm được chưa xót trong lòng, khẽ nói:
- “Huyền Cơ, huynh ra ngoài một lát đi!” Trong thư phòng, chỉ còn lại phụ tử hai người mặt đối mặt, nhìn nhau chăm chăm, vốn là hai người quen thuộc, bây giờ lại có cảm giác lạ lẫm. Qua một lát, ánh mắt cả hai dần dần hiền hòa trở lại, Vân Vũ Dương nói:
- “Cả đời ta chỉ có con là người ta thương yêu nhất, ta có thể từ bỏ tất cả nhưng riêng con thì không!” Vân Tố Tố kêu lên:
- “Cha, con biết!” Vân Vũ Dương nói tiếp:
- “Mẫu thân con đi rồi. Mười mấy năm qua ta biết trong lòng nàng rất khó chịu, kì thật ta cũng không vui vẻ chút nào. Việc này ta vốn không ngờ đến, có một câu này, nếu không nói với con thì ta chết cũng không an tâm. Từ nay về sau, con nhận người cha này cũng tốt, không nhận cũng tốt, đều tùy thuộc nơi con.” Vân Tố Tố ngẩng đầu nói:
- “Cha, người nói gì thế? Con gái cũng không bỏ cha được.”

7. Chương 7: Ngũ Lão Hưng Sư

Vân Vũ Dương thở dài thật sâu, nói:

- “Mấy ngày nay, con cũng đã nghe hết, thấy hết mọi việc. Má má con, Trần Huyền Cơ, Thượng Quan Thiên Dã, mấy người họ trước mặt con chắc đã nói hết rồi. Không trách được con lại oán hận gia gia như vậy.” Vân Tố Tố lắc đầu:
- “Huyền Cơ không có nói gì người hết.” Vân Vũ Dương nói:
- “Ta biết bọn chúng nói những gì. Đủ thứ đúng sai, ta cũng không cần biện bạch. Năm đó ta lập mưu đoạt kiếm phổ của ngoại tổ phụ con, lại lãnh đạm với mẫu thân con, toàn bộ đều là sự thật, bọn họ nói ta, ta cũng không thấy oan ức đâu.” Vân Tố Tố chân tay run rẩy, quay mặt đi, nói:
- “Người vì sao lại lạnh nhạt với mẫu thân? Nghe mẫu thân nói, lúc đó mẫu thân vì người mà đoạn tình phụ tử, giúp người trộm kiếm phổ, chẳng lẽ mẫu thân như thế còn không yêu người sao?” Vân Vũ Dương gật đầu:

- “Là ta có lỗi với má má con, lúc đó ta cười bà ấy căn bản chỉ vì kiếm phở đó!” Vân Tổ Tổ thét lên, lùi lại hai bước, trong lòng cực kỳ đau xót, không ngờ phụ thân lại thẳng thắn thừa nhận, những gì bọn họ nói quả nhiên là thật. Chỉ nghe Vân Vũ Dương vẫn chậm rãi nói:

- “Tổ Tổ, con tâm địa vô tà, không chấp nhận được việc người khác làm sai dù là nửa điểm. Chỉ có như vậy mà con đã sợ rồi sao?” Vân Tổ Tổ hỏi:

- “Chỉ có như vậy? Mười mấy năm nay gia gia lạnh nhạt với má má, đó mà là chuyện nhỏ ư?” Vân Vũ Dương buồn bã cười:

- “Cả đời ta làm sai rất nhiều chuyện. Bọn họ trách cứ ta, một số là thật, một số là giả, cho dù toàn bộ là thật đi nữa ta cũng không tính toán gì. Khiến ta khó chịu nhất chính là một việc cực kỳ, cực kỳ trọng đại, không có người nào biết. Mười mấy năm nay, ta vì việc này mà ân hận không nguôi. Tổ Tổ, con có biết việc gì khiến con người ta đau khổ nhất hay không? Đó là phạm tội mà không ai biết, không ai trách cứ, để bản thân bị lương tâm dày vò, quả thật là hình phạt tàn nhẫn nhất trong thiên hạ. Con là nữ nhi bảo bối của ta, hôm nay ta nói cho con hay, dù con có trách mắng, khinh bỉ ta đi nữa, ta cũng nhất định phải nói.” Sự tình này thật không ngờ được, Vân Vũ Dương một đời hô mưa gọi gió, lúc này lại nói chuyện rất đáng thương, tựa hồ phạm nhân đối diện pháp quan, yêu cầu nữ nhi trách cứ. Khuôn mặt tái nhợt của ông ta từ từ đỏ lên, dễ nhận ra nội tâm ông ta chẳng khác nào nổi nước sôi, thập phần kích động. Nhưng Vân Tổ Tổ tâm tình còn kích động hơn, lúc đầu ngạc nhiên, kể đó sợ hãi, cuối cùng là thương xót, ba loại tình cảm này liên tiếp diễn ra trong lòng nàng. Vân Tổ Tổ run rẩy cả người nhưng giọng nói lại hết sức trấn tĩnh:

- “Gia gia, người nói đi. Dù người làm sai chuyện gì, Tổ Tổ vẫn là con gái của gia gia!” Chân mày Vân Vũ Dương từ từ giãn ra, chậm rãi nói:

- “Hai mươi năm trước,..., khoan, đợi ta xem có phải lão bằng hữu nào tới đây không?” Vân Tổ Tổ vốn định yêu cầu phụ thân nói tiếp, chợt nghiêng tai lắng nghe, tiếng động bốn phía nổi lên. Lúc đầu nghe thấy còn ở ngoài cửa, nháy mắt trong sân đã xuất hiện mấy bóng người. Vân Vũ Dương nói:

- “Tổ Tổ, con ở trong phòng không được ra ngoài.” Thần sắc khẩn trương hệt như lúc ác đấu với Thạch Thiên Đạc.

Vân Tổ Tổ nhìn qua song cửa, thấy trong sân có năm lão già, ba đạo sĩ, hai người một gậy một bó mặc y phục tục gia, ngoại hình giống như hương thân và tiên sinh giáo học. Vân Vũ Dương cười ha hả:

- “Vũ Dương ngũ lão nhất tề quang lâm, thật là vinh hạnh!” Vân Tổ Tổ kinh hãi, danh vọng của Vũ Dương ngũ lão nàng đã nghe phụ thân nói qua. Vũ Dương phái đương thời là một môn phái rất lớn trong võ lâm, môn đồ đông đúc, ngoài đệ tử đạo gia còn có đệ tử tục gia. Ba lão đạo sĩ đó là trưởng lão phái Vũ Dương, chủ trì là Trí Viên trưởng lão; giám tự Trí Hoàng và thủ tòa Đạt Ma viện Trí Nghiêm. Lão già ăn bận theo lối hương thân là Chu Đồng, danh tước bắc phái Vũ Dương, còn lão già giáo học tiên sinh kia là danh tước Vũ Dương nam phái, Cốc Chung. Hai người này kẻ Nam người Bắc, hôm nay lại tụ tập ở đây cùng Vũ Dương tam lão, hiển nhiên không phải tầm thường.

Trí Viên trưởng lão lên tiếng trước:

- “Không có chuyện thì không tới diện tam bảo, hôm nay đặc biệt tới đây để hỏi người về một yếu nhân.” Vân Vũ Dương sớm đã đoán được những lời này. Nếu là hai ngày trước, y thấy năm lão già này cùng tới, rõ ràng lợi dụng tình thế để uy hiếp người khác, chắc chắn sẽ nổi giận. Chỉ là hôm nay trải qua một hồi biến đổi lớn, ý định tranh cường hiếu thắng đã mau chóng nguội lạnh, nhạt nhẽo nói:

- “Yếu nhân, cái này dễ thôi. Mời vào trong dùng trà!” Vũ Dương ngũ lão vốn đã chuẩn bị một trường tranh chấp, không ngờ Vân Vũ Dương lại gạt đầu ưng thuận. Trí Hoàng nói:

- “Thượng Quan Thiên Dã quả nhiên ở đây. Hừ, hừ, người xem đệ tử chương môn của bọn ta là người thế nào?” Chu Đồng tỉnh tình nóng nảy, không chờ Trí Hoàng nói xong đã hét lớn:

- “Đã dễ dàng như thế, người còn không mau thả người ra. Ai có thời gian mà uống trà của người.” Vân Vũ Dương sầm mặt lại, cuối cùng vẫn nhẫn nhịn không phát tác, ngửa mặt lên trời cười hô hô, nói:

- “Ngũ lão đã không yên tâm thì chúng ta cùng đi, xem có phải Vân mỗ xử tệ với đệ tử chương môn các người không?” Vân Tổ Tổ sau song cửa gọi:

- “Gia gia!” vừa định bước ra, Vân Vũ Dương ôn tồn nói:

- “Tổ Tổ, việc này con không quản được đâu. Gia gia đáp ứng con, hôm nay vì con đại phát từ bi, con yên tâm đi.” Nói xong câu cuối thì cả bọn đã ra khỏi cửa, chạy lên trên dốc núi, thanh âm đó là do dùng nội công thượng thừa truyền lại. Vân Tổ Tổ cực kì khẩn trương, vội vàng đuổi theo, còn chưa vượt qua khỏi sườn núi, Vân Vũ Dương và Vũ Dương ngũ lão đã tới trước thạch động.

Chỉ thấy cửa động sụp đổ, gỗ vụn rơi đầy trên mặt đất. Vân Vũ Dương kinh hãi, dẫn đầu cả bọn tiến vào, đột nhiên động nộ:

- “Các người hợp lực phá hủy cửa động của ta, còn dám đến đây đòi người?” Trí Hoảng cũng tức giận không kém, quát lên:

- “Bọn ta đều là nhân vật thành danh, sao phải làm như vậy?” Chu Đồng nói:

- “Người bắt giữ đệ tử của chúng môn bọn ta, có phải đã làm hại y rồi không?” Càng nói càng giận, bỗng nhiên ra chiêu Vân Tỏa Thương Sơn nhằm xương tì bà của Vân Vũ Dương chớp tới. Vân Vũ Dương cười lạnh, đẩy ngược lại một chiêu, Chu Đồng chỉ cảm thấy gió lùa qua hai cánh tay, còn chưa kịp đỡ, đã bị Vân Vũ Dương đẩy ra khỏi động. Vân Vũ Dương đứng tại cửa động, cao giọng:

- “Muốn đánh thì ra ngoài đánh, không được phá hủy tịnh thất của ta.” Trí Viên trưởng lão công phu hàm dưỡng cao thâm, hắng giọng:

- “Chúng ta không phải hạng người tầm thường, mời hai vị hãy tạm ngưng động thủ, đợi sau khi phân xử rõ ràng, đúng sai đã có công luận.” Lời này tựa hồ trách cứ cả hai, thật ra là thiên vị Chu Đồng. Vân Vũ Dương trong lòng khó chịu, cố giữ thân phận, không tiện phát tác, nghĩ thầm:

- “Sự thật đã rành rành trước mắt, không sợ các người đông người lắm miệng.” Trí Viên trưởng lão đi ra sau cùng, cúi nhìn mặt đất, nói:

- “Cư sĩ nói cửa động bị bọn ta phá hủy, người cố nhiên là nhất đại tông sư, võ công năm lão hủ chúng ta học được chỉ bằng lớp vỏ ngoài. Cánh cửa này là do chúng lực một người gây ra, không biết là cư sĩ cố tình vu oan bọn ta hay giả vờ không biết?” Vân Vũ Dương lạnh người, nhìn kỹ lại mảnh gỗ, nếu năm người hợp lực phá cửa, khối gỗ chịu áp lực từ bề sẽ không vỡ thành những miếng giống nhau. Đạo lý này Vân Vũ Dương phải nhận ra từ sớm, nhưng vì y chỉ lo tiến nhập vào động, lại thêm Thạch Thiên Đạc đã chết, y căn bản cho rằng trên thế gian này không còn người nào có công lực có thể phá hủy cửa động, trong nhất thời không xem xét kỹ, vừa nói ra đã bị Trí Viên trưởng lão phản bác.

Vân Vũ Dương bị Trí Viên trưởng lão căn vặn, chỉ đành nói:

- “Tại ta không nhìn kỹ, như vậy Thượng Quan Thiên Dã chắc đã bỏ đi rồi.” Trí Hoảng trưởng lão cười hắc hắc:

- “Cửa động rõ ràng bị người chắn nát, vậy mà lại đổ lên đầu bọn ta, người có dụng ý gì?” Trí Viên trưởng lão nói:

- “Y đã nhận sai, không cần phải tính toán nữa. Hiện tại chỉ cần hỏi y xem người đâu.” Chu Đồng rít lên:

- “Người cầm tù đệ tử chúng môn, lại cố ý tự hủy cửa động, hừ, hừ, rõ ràng là muốn bày kế di họa Giang Đông, rốt cuộc người đem đệ tử chúng môn của bọn ta đi đâu?” Vũ Dương ngũ lão mỗi người một câu, càng nói càng gay gắt.

Vân Vũ Dương động nộ:

- “Nếu ta muốn giết Thượng Quan Thiên Dã cần gì phải làm như thế? Thử hỏi nếu ta quăng hấn xuống sơn cốc cho sói ăn, đối với các người thì cực lực phủ nhận, các người làm gì được ta?” Lời này có chút hữu lí, Vân Vũ Dương quả thật không cần phải dùng biện pháp vụng về này để phá cửa, giết chết một tên văn bối.

Nhưng ngũ lão trong lòng đều nghĩ, ngoại trừ Vân Vũ Dương, không còn nhân vật thứ hai có công lực như vậy. Vân Vũ Dương lại nói:

- “Các người cũng tự mình thấy rồi? Trong tịnh thất toàn là tâm huyết võ công nghiên cứu của cả đời ta, ta để Thượng Quan Thiên Dã ở đó, lao tâm khổ tứ như thế để làm gì, các người còn không thấy hay sao?” Trí Nghiễm cười lạnh:

- “Sự tình thế nào chỉ có một mình người tự biên tự diễn, ai biết được người đối xử với Thượng Quan Thiên Dã ra sao?” Cốc Chung lại tiếp:

- “Phải rồi, người có nhốt Thượng Quan Thiên Dã ở đây hay không, bọn ta làm sao biết được? Cứ cho là người nhốt Thiên Dã ở đây thật, người lại tự hủy động khẩu, rõ ràng là người gây bất lợi đối với hắn.” Trí Hoàng nói:

- “Trừ phi người đem Thượng Quan Thiên Dã đến đây, bằng không ai tin được người không nói dối.” Chợt một thanh âm trong trẻo vang lên:

- “Thượng Quan Thiên Dã quả thực bị giam ở đây. Cửa động không phải do gia gia ta hủy.” Hai câu này nói ra như đinh đóng cột, lại có vẻ rất tin tưởng. Nguyên lai Vân Tổ Tổ đã đuổi kịp bọn họ. Trí Hoàng nhìn Vân Tổ Tổ, giễu cợt:

- “Vân đại tiểu thư, cô muốn làm chứng cho lệnh tôn?” Vân Tổ Tổ thần thái đoan trang, nghiêm nghị:

- “Đúng vậy, ta làm chứng cho gia gia. Bởi vì tối qua ta đã đến đây gặp Thượng Quan Thiên Dã, ta muốn thả hắn nhưng hắn không chịu đi.” Nói rồi quay qua Vân Vũ Dương:

- “Gia gia, người có giận con không?” Cốc Chung cười nói:

- “Vân đại tiểu thư xem ra thật có lòng?” Trí Hoàng chen vào:

- “Thật ra là tướng tài không dùng binh kém!” Hai người một tung một hứng, hiển nhiên cho rằng Vân Tổ Tổ thiên vị phụ thân, đối với lời nói của nàng không hề tin tưởng. Vân Vũ Dương cực kỳ tức giận, Vũ Dương ngũ lão không tin tưởng y còn có thể bỏ qua, không tin lời con gái y, đối với Vân Vũ Dương mà nói là một sự sỉ nhục rất lớn. Chỉ nghe Vân Vũ Dương cười lớn, một chưởng quét ra, một khối đại thạch đã bể thành tám miếng, vụn thạch bay tứ tán.

Vũ Dương ngũ lão nhất tề lui lại, nháy mắt đã bày thành trận thế, chuẩn bị nghênh địch. Trí Viên trưởng lão nói:

- “Người cường từ đoạt lí, nói không xong, xấu hổ biến thành tức giận à?” Vân Vũ Dương ngửa mặt lên trời cười lớn:

- “Ta muốn nói lí cũng phải xem đối phương có chịu nói lí lẽ hay không. Người nói ta cường từ đoạt lí, được, ta cứ cường từ đoạt lí. Thượng Quan Thiên Dã là hậu học văn bối, lại không lễ phép, nửa đêm tiến vào sơn trang, đã bị ta giết chết rồi. Các người cứ nhờ tới công đạo võ lâm đi.” Vũ Dương ngũ lão đưa mắt nhìn nhau, không biết Vân Vũ Dương nói thật hay giả. Trí Viên đức cao vọng trọng, bình sinh coi trọng nhất là lấy lí lẽ phục người, mặc dù biết Vân Vũ Dương ăn nói ngang ngược, cuối cùng vẫn không gỡ bỏ được chữ “lí”, ho khan một tiếng, từ tốn nói:

- “Thượng Quan Thiên Dã nếu vô duyên vô cớ tự tiện đột nhập nhà người, bị người giết, lão nạp quyết không vì thế mà ra mặt. Nhưng người chiếm kiếm phổ của Vũ Dương phái, hắn thân là đệ tử chưởng môn, đòi người trả lại chẳng lẽ là việc vô lí?” Vân Vũ Dương biến sắc, quay đầu lại nói với con gái:

- “Thanh niên nhân nói chuyện vị tất đã đáng tin, con sau này phải lưu tâm mới được. Ta coi trọng Thượng Quan Thiên Dã là bậc nhân tài, hóa ra hắn đã gạt ta.” Thượng Quan Thiên Dã từng nói, y phụng di mệnh Mưu Nhất Lật mà đến, chuyện kiếm phổ chưa từng nói cho người khác nghe; còn nói trước khi đến Hạ Lan sơn đã lưu lại một phong thư cho Trí Viên trưởng lão, nếu một năm sau không có tin tức gì của y, Trí Viên trưởng lão mới mở ra xem. Hiện tại Vũ Dương ngũ lão gần như theo nhau mà đến, lại cùng đề cập đến kiếm phổ, nếu không phải Thượng Quan Thiên Dã nói láo, thì tức là Trí Viên đã mở thư ra xem trước. Vân Vũ Dương một mực nhận định Thượng Quan Thiên Dã lừa mình, thật ra là cố ý nói cho nữ nhi nghe, hàm ý khuyên nàng không nên quá tin Trần Huyền Cơ để khỏi mắc lừa.

Trí Viên trưởng lão rung mình, hỏi:

- “Thượng Quan Thiên Dã lừa ngươi cái gì?” Bức thư đó quả thật là do Trí Viên tự mình mở ra xem, nguyên lai ông ta đã sớm nghe phong thanh việc Vân Vũ Dương ăn trộm kiếm phổ của Mưu gia. Vừa thấy Thượng Quan Thiên Dã lưu thư lại, không từ mà biệt, đã đoán được vài phần, Thượng Quan Thiên Dã vừa đi khỏi liền lập tức mở thư ra xem.

Vân Vũ Dương nói:

- “Thượng Quan Thiên Dã lừa ta, ta chỉ có thể tự tách mình có mắt như mù, không cần người hỏi tới. Được, người đã đề cập đến kiếm phổ, chúng ta sẽ nói chuyện kiếm phổ vậy. Ta là nữ tể của Mưu gia, còn người là thế nào với Mưu gia? Nhạc phụ ta là tiền nhiệm chủ môn của quý phái, ông ta tìm được kiếm phổ, vị tất đã là đồ của phái Vũ Dương các người? Trong võ lâm đâu có quy củ này. Nếu nói nhạc phụ ta có di mệnh, kiếm phổ không truyền cho nữ nhi mà truyền cho chủ môn kế nhiệm, vậy thì xin mời người đem di mệnh của nhạc phụ ta ra đây!” Lại một phen cường từ đoạt lí, Trí Viên trường lão da mặt đỏ bừng, nhất thời vô phương phản bác. Cốc Chung đột ngột ném cho tứ lão một cái liếc mắt, cười âm trầm nói:

- “Nhạc phụ ngươi bị người bức hại, chết bất đắc kì tử, dù có di mệnh cũng không thể nào nói được.” Lời vừa nói ra, tựa như sấm nổ làm Vân Tổ Tổ hồn phi phách tán, nghĩ thầm:

- “Gia gia từng nói đã làm sai một chuyện khiến người hối hận cả đời, lẽ nào là chuyện này? Nếu gia gia thật đã giết chết ngoại công, má má sao có thể sống với người bao nhiêu năm? E rằng không cần chờ tới hôm nay đã bỏ đi lâu rồi.” Cốc Chung vốn là đại đệ tử của Mưu Độc Dật, nhập môn sớm nhất, còn lớn hơn Mưu Nhất Lật mười tuổi. Nghe nói lúc Mưu Độc Dật tạ thế, y cùng Mưu Nhất Lật ở một bên. Với thân phận của y, tựa hồ không thể ngậm máu phun người. Vân Tổ Tổ hoang mang cực độ, hết nhìn phụ thân lại nhìn y.

Chỉ thấy Vân Vũ Dương sắc mặt sa sầm, lông mày ẩn hiện sát khí, đột nhiên ngẩng lên cười dài, lạnh lùng nói:

- “Vân mỗ trong mắt các người đã là tội ác tày trời, ta cũng không bận tâm làm gì. Hừ, miệng lưỡi thì ung dung, tỏ ra khí phách mà ngấm ngầm làm chuyện Tăng Tử giết người. Vũ Dương ngu lão, các người hôm nay đến đây khí thế hùng hồn, nguyên lai là đến hỏi tội! Vân Vũ Dương ta không cần phải biện bạch với các người, cứ vạch rõ ranh giới đi, dù lên núi đao xuống biển lửa ta cũng không gia giau mà đâu!” Vân Tổ Tổ nghe phụ thân nói thế thì chấn động, Vân Vũ Dương còn dẫn điển cố “Tăng Tử giết người”, rõ ràng nói Cốc Chung cố tình vu oan. Hơn nữa nhìn vẻ mặt y cảm phần như thế, tuyệt không giống người chột dạ mà giả vờ tức giận. Vân Tổ Tổ dần dần cảm thấy bất lực nhưng trong lòng vẫn còn rối bời, thực tình không dám nhận định:

- ngoại công có thật là bị phụ thân giết chết không?

Cốc Chung cười lạnh:

- “Đúng thật là đại gian đại ác thì ưa giả vờ, còn nói cái gì mà ngấm ngầm giết người? Tử trạng của ân sư, ta tận mắt chứng kiến, Cốc Chung ta không phải hạng dối trá, chẳng lẽ còn vu oan cho người?” Vân Vũ Dương ngẩng đầu nhìn trời, không thêm để ý, nghiêng rằng nói:

- “Nói dối hay không chỉ có bản thân người biết. Ta đã nói không biện bạch, người nhiều lời làm gì?” Đột nhiên mày kiếm dương lên, cười “hắc hắc” lạnh lùng:

- “Cái danh đại gian đại ác này cũng đã nói lên rõ ràng rồi. Tốt lắm, hôm nay Vân Vũ Dương ta đắc tội lần nữa; thật có lỗi với Vũ Dương ngu lão, đành phải lưu các người lại vậy.” Trí Hoảng nổi giận, quát lớn:

- “Vân, Vân Vũ Dương, ngươi, ngươi dám xuất khẩu cuồng ngôn, muốn năm người chúng ta đồng thời lưu lại à? Hừ, hừ! Khẩu khí lớn lắm, bản lĩnh lớn lắm, để ta xem xem hôm nay ai mới vùi thây nơi này?” Phải biết Vũ Dương ngu lão là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm, bất kì ai trong bọn họ cũng không cho phép người khác khinh miệt, huống chi là cả năm người. Vân Vũ Dương lại coi bọn họ như không, đòi thu thập tất cả, bảo sao Vũ Dương ngu lão không tức giận? Trí Hoảng tính tình nóng nảy, lúc này phần khích cực độ, cả lời nói lẫn ngữ điệu đều thay đổi.

Có thể thấy tên đã trên đây, tình thế hết sức căng thẳng, Cốc Chung đột nhiên lạnh lùng:

- “Người muốn lưu bọn ta lại, quả thật là rất tốt. Bọn ta tự thẹn là Vũ Dương trưởng lão mà chưa được thấy qua Đạt Ma kiếm pháp do tổ sư truyền lại, đúng là cơ hội tốt để mở mang kiến thức! Cho dù năm lão già bọn ta nhất tề bị hủy trong tay người cũng xứng đáng. Để cho anh hùng thiên hạ biết được võ công thần kì của bốn phái!” Cốc Chung được xưng tụng là Âm Thế Tú Tài, âm trầm, trầm tư nhiều kẻ, những lời này kì thật là lăng mạ Vân Vũ Dương, cười y ăn trộm võ công phái Vũ Dương, lại dùng để đối phó với đệ tử Vũ Dương, bất luận thắng hay bại cũng không vẻ vang gì.

Vân Vũ Dương mày kiếm dương lên, đột nhiên lại cười ha hả, cao giọng:

- “Các người cứ ngoan cố cho rằng Đạt Ma kiếm pháp là của Vũ Dương phái các người, được, hôm nay Vân mỗ không dùng bảo kiếm, chỉ bằng đôi nhục chưởng này, xem thử có trùng trị được các người không?” Trí Hoàng giận không để đâu cho hết, không đợi y nói xong đã hét lên một tiếng xuất chưởng.

Chỉ nghe tiếng cười không dứt, dội vào tai ngũ lão kêu ong ong, chưởng phong hòa lẫn bóng người, Vân Vũ Dương xuất thủ như điện, “bịch” một tiếng, đã đẩy Trí Hoàng ngã nhào; tay trái nhắc lên, ra chiêu “Huyền diệu hoa sa”, ngón cái và ngón trỏ chụm lại thành khuyên tròn, nhằm hai huyệt Kim Lâu, Ngọc Tù của Cốc Chung chụp xuống. Tại sao lại gọi là ẩn huyết? Mỗi một người đều có hai huyệt đạo thuộc kinh mạch, không nằm trên da mà ẩn trong cốt tủy, ngay cả đồ phổ điểm huyết xưa nay cũng không đề cập đến. Chỉ có cao thủ nội gia cỡ Vân Vũ Dương mới có khả năng tự chân lực qua đầu ngón tay, phong bế hai huyệt đạo này. Nếu một trong hai huyệt này bị bế, chỉ ít cũng bán thân bất toại.

“Huyền diệu hoa sa”, một chiêu hai tác dụng, thêm vào Vân Vũ Dương còn ba ngón tay kia, ngón giữa, ngón vô danh và ngón út khép lại làm một, thiết chỉ thay đao, nhằm vào chỗ yếu hại trên ngực Cốc Chung. Trí Hoàng bất quá bị chưởng lực làm ngoại thương, Cốc Chung nếu trúng phải chiêu này, không chết cũng tàn phế. Xem ra Vân Vũ Dương rất hận Cốc Chung, thật muốn hạ độc thủ.

Trí Nghiễm, Chu Đồng hai người thấy tình thế không xong, hét lớn, song song xông tới. Hai người này công lực hơn xa Trí Hoàng, song chưởng hợp thành vòng tròn, kinh phong như sấm dậy, áp lực nhằm thẳng vào bụng, Vân Vũ Dương kêu lên:

- “Đánh hay lắm!”. Chiêu “Huyền diệu hoa sa” lập tức biến thế, ngón trỏ, ngón giữa và ngón vô danh phân khai phát chỉ, điểm trúng Khúc Trì huyệt nơi khuỷu tay Trí Nghiễm, y tức thì nửa thân tê chồn, lão đảo lùi lại ba bước. Ngay lúc đó, Vân Vũ Dương quay ngang cánh tay, lại điểm luôn vào khuỷu chân của Chu Đồng. Hai chiêu này nhanh như điện giật, thân hình Vân Vũ Dương chỉ bị bọn họ cản trở đôi chút, tiến thêm một bước phát ra Liên Hoàn Bôn Lôi chưởng, chưởng phong vẫn nhằm vào bối tâm của Cốc Chung.

Kinh lực còn chưa phát ra, đột nhiên một cỗ kinh lực cực kỳ mạnh mẽ từ bên hông ập tới, Vân Vũ Dương hơi rung mình, gót chân xoay một vòng, miễn cưỡng thu hồi chưởng lực nơi Cốc Chung, nghiêng người né tránh, song chưởng nhất tề phát ra, vừa vặn tiếp đón cỗ chưởng lực kia. Bốn chưởng chạm nhau, chỉ nghe thanh âm như sấm nổ, tức thì rơi vào thế giằng co. Người phát chưởng là Trí Viên trưởng lão, công lực cao nhất trong Vũ Dương ngũ lão.

Tình thế giằng co bế tắc này thật ra rất ngắn, chỉ thấy Vân Vũ Dương thân hình như dài ra, Âm Thủ Dương Chưởng cất lên, chưởng tâm hướng ra ngoài, quát lớn:

- “Nằm xuống!” Đột nhiên chưởng lực như sóng bể ập tới, Trí Viên trưởng lão không chịu đựng nổi, loạng choạng lùi lại, thân hình lắc lư không ngớt nhưng vẫn chưa ngã xuống.

Vân Vũ Dương đắc ý cười dài, nghĩ thầm:

- “Không ngờ Vũ Dương ngũ lão lại vô tích sự như vậy, cả Trí Viên cũng không tiếp nổi ba chưởng của ta!” Còn chưa kịp chế giễu, Trí Hoàng, Trí Nghiễm, Cốc Chung, Chu Đồng đã đứng dậy, theo bốn phương vị vây y vào giữa.

Vân Vũ Dương cười lạnh:

- “Xưa bầy dê đấu với mãnh hổ, tuy nhiều mà có ích gì?” Tiếng cười chưa dứt, chợt phát giác quanh người có một luồng tiềm lực vô hình ập đến. Vân Vũ Dương hơi kinh hãi, nhưng vẫn không coi vào đâu, tiện tay ra chiêu “Bát phương phong vũ”, song chưởng liên lạc nhịp nhàng, chưởng lực cũng nhằm bốn phương tám

hướng phản kích. Chỉ nghe chuông phong vang dội, bốn người kia lùi lại một bước, còn Vân Vũ Dương thì lảo đảo, một chuông “Bát phương phong vũ” kia đã bị bốn người hợp chuông đẩy lùi.

Vân Vũ Dương lúc này mới cả kinh, có điều trong mắt y, bốn người này bất quá chỉ mới tiếp một chuông, dù có liên hợp lại vẫn còn thua y xa. Nên biết chuông pháp của Vũ Dương ngũ lão có điểm đặc biệt, chỉ cần bốn người liên thủ, công lực lập tức gia tăng gấp bội, bốn người tương đương với tám.

Nói thì chậm, thực tế diễn ra rất mau, bốn người chỉ hơi loạng choạng, lại lập tức đập vào phương vị, chuông kinh tiếp tục bức tới. Vân Vũ Dương lúc này không còn dám khinh thường, hai chân đứng áng theo tư thế “Bảo nguyên thủ nhất”, song chuông hợp lại từ từ đẩy ra. Vừa rồi y ra chiêu “Bát phương phong vũ”, thế công tuy ác liệt nhưng chuông lực bị phân tán bốn phương tám hướng, bây giờ chuông lực ngưng tụ, tuy vẫn bị chắn lui nhưng Vũ Dương tứ lão cũng không cách nào tiến thêm nửa bước.

Đang giằng co chưa xong, chợt thấy Trí Viên trưởng lão hai mắt tóe lửa, mặt mày tối sầm, đã ổn định thân hình, từng bước từng bước tiến tới. Vân Vũ Dương âm thầm kêu khổ, hít mạnh một hơi, gia tăng kinh lực. Trí Viên trưởng lão nghiêng răng nói:

- “Vân Vũ Dương, xương cốt mấy lão già bọn ta hôm nay giao hết cho ngươi!” cánh tay nhấc lên, chuông tâm lập tức nhằm đỉnh đầu Vân Vũ Dương đè xuống.

Thoáng cái tình thế đã biến đổi, chuông phong rền tai, ẩn hiện tiếng sấm sét. Bọn bốn người Trí Hoàng Trí Nghiễm cũng thừa dịp tấn công, đồng thời phát kinh. Vân Vũ Dương ra sức chống đỡ, ngực cơ hồ bị chuông lực dồn ép đến không thở được. Tuy nhiên y vẫn chưa bại, chỉ để Vũ Dương ngũ lão lại tiến lên một bước.

Nguyên lai Vũ Dương ngũ lão có một bộ chuông pháp là “Ngũ lôi thiên tâm chuông”, năm người hợp lực thi triển, thật đúng với câu sấm vang chớp giạt. Vân Vũ Dương bình tĩnh ứng phó. Vũ Dương ngũ lão chuông nọ nối tiếp chuông kia, càng lúc càng mạnh, ước chừng mười chiêu, Vũ Dương ngũ lão chỉ còn cách Vân Vũ Dương bảy thước.

Vân Vũ Dương biết càng đến gần như thế, cuối cùng tất bị bọn họ giết chết, đột nhiên mắt hiện tinh quang, quát lớn, tả chuông phòng thân đột ngột đánh ra. Chuông chỉ nhằm vào Trí Hoàng - công lực yếu nhất. Trí Hoàng hốt hoảng lùi lại, Vân Vũ Dương rất mừng, lập tức phá vây mà ra, hốt nhiên phát giác sau ót có hơi gió, Trí Viên trưởng lão và Chu Đồng hai đôi thiết chuông đồng loạt ập đến. Phải biết xưa nay cao thủ ngang tài quyết đấu, chiêu nào chiêu nấy đều phải ngang bằng, phòng bị mọi mặt, sau đó mới có thể chờ lúc kẻ địch sai lầm mà giành thắng lợi. Hôm nay Vân Vũ Dương mạo hiểm giành lấy tiên cơ, lập tức để lộ kẽ hở sau lưng, cơ hồ bị Trí Viên chắn ngã, may mà Vân Vũ Dương biến chiêu cực nhanh, nhưng lại khiến Vũ Dương ngũ lão khôi phục nguyên trạng.

Trí Viên trưởng lão thấp giọng:

- “Trước sau liên hợp, bốn phía hợp kích, không cần tham chiến vẫn khắc chế được y.” Tứ lão hơi gật đầu, vòng kinh lực quả nhiên thu hẹp lại rất nhiều, chuyển qua thế thủ. Vân Vũ Dương bất luận công về hướng nào, đều bị một bức tường đồng vách sắt ngăn trở, vô phương tập kích như lúc mới rồi nữa.

Lại qua nửa canh giờ, trên trán Vân Vũ Dương lấm tấm mồ hôi to bằng hạt đậu, trên đầu bốc lên một luồng bạch khí hùng lực. Vân Tổ Tổ mặc dù học nghệ không cao, cũng biết nội lực tổn hao quá mức, là trạng thái tinh khí dần dần khô kiệt, không nén được lo lắng. Chỉ thấy Vũ Dương ngũ lão quát lên một tiếng, đồng thời phát chuông, lại tiến thêm một bước.

Trí Viên trưởng lão dồn lực phát ra hai chuông, mắt thấy Vân Vũ Dương chỉ có chống đỡ, không còn năng lực hoàn thủ; từ cẩn trọng dè chừng chuyển qua ngạo mạn, sắc mặt dần dần thả lỏng. Lại qua mấy chiêu, Vũ Dương ngũ lão bao vây càng lúc càng hẹp, còn cách Vân Vũ Dương chừng ba thước, Trí Viên trưởng lão cười lạnh, lên tiếng:

- “Kiếm phổ của Vũ Dương phái tuy bị trộm, nhưng Vân Vũ Dương ngươi võ công cái thế cũng không có khả năng lưu lại mấy bộ xương già bọn ta! Ngươi còn không chịu thua? Hắc hắc, mặc dù ngươi kiêu căng hống hách, muốn đuổi tận giết tuyệt, Vũ Dương ngũ lão bọn ta cũng không phải hạng cũng hung cực ác. Chỉ cần ngươi tâm phục khẩu phục, đập đầu lạy bọn ta ba lạy, giao hoàn kiếm phổ. Trời có đức hiếu sanh, Vũ Dương ngũ lão đương nhiên sẽ dung tha cái mạng nhỏ này của ngươi!” Vân Vũ Dương nghe những lời này, mắt chợt lộ hung quang, ẩn tàng sát khí. Chỉ thấy y không nổi giận mà cười:

- “Người kêu ta đuổi tận giết tuyệt, cùng hung cực ác? Ha, đa tạ người đã nhắc nhở!” Trí Viên trưởng lão bị lời lẽ của y làm cho giật nảy người, thật tình sợ y còn chiêu sát thủ, lập tức vung tay, ngũ lão hợp chưởng vây công, không lộ lấy nửa khe hở, y có muốn cũng không thể thi triển sát chiêu.

Tiếp thêm mấy chiêu, Vũ Dương ngũ lão lại tiến một bước nữa, chợt nghe “bịch” một tiếng, đầu vai Vân Vũ Dương đã bị trúng một chưởng của Trí Nghiêm. Vân Tổ Tổ kêu lên:

- “Gia gia, ngoại công không phải do người giết, sao người không biện giải với bọn họ?” Vân Tổ Tổ kì thật không biết chân giả thể nào, nhưng phụ tử chung sống nhiều năm, căn cứ vào ngữ khí và nét mặt của phụ thân, tin rằng y không mưu sát ngoại công, bằng không nàng đã không phản kích như thế.

Vân Vũ Dương nét mặt thoáng lộ nụ cười, nhưng vẫn im lặng không nói. Lại “bịch” một tiếng, Trí Viên trưởng lão đã phát chưởng trúng vào bối tâm Vân Vũ Dương. Chưởng lực của Trí Viên so với Trí Hoàng thâm hậu hơn nhiều, chỉ thấy y phục Vân Vũ Dương rách toạc, trên lưng ẩn hiện dấu chưởng ấn màu hồng.

Vân Tổ Tổ kêu lớn:

- “Gia gia, đón kiếm!” tay đã đề lên Côn Ngô bảo kiếm, định rút kiếm ra ném cho gia gia. Vân Tổ Tổ mặc dù đã nghe phụ thân nói trước đó, nhưng nàng nghĩ phụ thân chỉ vì kích động mà tuyên bố không dùng bảo kiếm, vả lại lấy một đấu năm, có chút không công bằng.

Vân Vũ Dương cười ngạo nghễ:

- “Tổ Tổ, con đã bao giờ thấy ta nói mà không giữ lời chưa?” Chính đang nói chuyện, Vũ Dương ngũ lão đồng loạt phát chưởng, thế công mãnh liệt nhắm vào giữa người Vân Vũ Dương. Mắt thấy Vân Vũ Dương chỉ toàn thoái lui, đột nhiên một tiếng hét chói tai, kinh hồn đoạt phách vang lên, Vân Tổ Tổ vừa vận tiếp xúc ánh mắt của phụ thân, không kềm được toàn thân run lên. Mục quang của y giống hệt tối qua, lúc y giết chết Thạch Thiên Đặc.

Vân Tổ Tổ kêu thất thanh:

- “Gia gia, không thể được!” còn chưa dứt tiếng, Vân Vũ Dương thân hình đột nhiên co rút lại chỉ còn một nửa. Thiết chưởng của Vũ Dương ngũ lão toàn bộ rơi vào khoảng không, trong sát na ấy, Vân Vũ Dương toàn thân quay vòng như ốc xoáy, mười ngón tay nhất tề dương lên. Vũ Dương ngũ lão không hiểu sao toàn bộ đều ngã xuống, ngược lên nhưng không kêu được một tiếng, cơ mặt co giật biến đổi, trông mười phần khủng khiếp.

Vân Vũ Dương hạ chưởng xuống, lạnh lẽo nói:

- “Vân mỗ bất tài, rốt cuộc vẫn còn lưu đại giá của ngũ lão!” Vũ Dương ngũ lão cổ họng ngắc ngứ, tựa như huyết đạo đã bị phong bế, không nói được câu nào. Vân Tổ Tổ thấy mà kinh hãi, gọi:

- “Gia gia!”. Vân Vũ Dương nói:

- “Gia gia hôm nay vì con đại phát từ bi. Nếu không phải con kêu lên, gia gia đã đại khai sát giới rồi!” Nguyên lai Vân Vũ Dương mười tám năm nay ở tại Hạ Lan sơn tiệm tu, chuyên tâm nghiên cứu võ học. Năm tháng trôi qua, y không chỉ học thành Đạt Ma kiếm pháp mà còn luyện được tuyệt học võ lâm là công phu Nhất Chỉ Thiền, hễ xuất thủ là đã thương người, nặng thì tử vong, nhẹ thì tàn phế. Vũ Dương ngũ lão đang lúc chiếm thượng phong, chính là bị y dùng môn công phu cực kỳ lợi hại này phản kích, cự li lại gần, ngay cả né tránh cũng không kịp, tất cả đều bị phong bế ẩn huyết.

Vũ Dương ngũ lão ngồi trên mặt đất dẫy dụa hồi lâu, mặc dù có thể xếp bằng được, nhưng khi thử vận khí toàn thân vài lần, trước ngực giống như có một thanh gỗ chen ngang, chân khí trở ngại, đến cả hô hấp cũng không dễ chịu, nói gì tới chuyện tự mình giải huyết. Chẳng những vậy, không vận chân khí còn khá, một khi vận chân khí, ngực liền đau âm ỉ. Ngũ lão trong lòng cực kỳ chán nản, sớm biết bị nhục thể này chẳng tha lúc đầu để mặc y sử dụng Đạt Ma kiếm pháp, bị chết dưới bảo kiếm của y còn hơn phải chịu khổ hình chung thân tàn phế.

Vân Vũ Dương lần lượt liếc nhìn sắc mặt Vũ Dương ngũ lão, đột nhiên cười lạnh, lấy ra một quyển kiếm phổ, ngạo nghễ nói:

- "Vì một quyển kiếm phổ mà phải làm phiền đệ tử chưởng môn và năm vị trưởng lão quý phái quang lâm hàn xá, Vân mỗ thật lấy làm áy náy. Quý phái đã yêu thích kiếm phổ này như vậy, Vân mỗ làm sao lại bắt cận nhân tình, phải nên trả về cho các người. Chỉ là trong võ lâm có quy củ, nhận kiếm phổ tức là truyền lại, người nhận nếu không phải văn bối thân quyền thì cũng là đệ tử y bát. Ta thân là nữ tể Mutu gia, học thành bộ kiếm pháp này, lẽ ra phải truyền lại cho hậu nhân Mutu gia. Đáng tiếc ngũ lão các người bối phận quá cao, ta không dám ủy khuất các người làm hậu bối của ta.

Vân Vũ Dương luôn miệng phân biệt Vũ Dương phái và Mutu Độc Dật, chỉ thừa nhận Mutu gia kiếm pháp chứ không thừa nhận Vũ Dương phái, quả thật toàn là "cường từ đoạt lí". Đáng tiếc Vũ Dương ngũ lão bị phong bế huyệt đạo không thể mở miệng, dù trong lòng tức giận cũng đành vô phương phản bác.

Vân Vũ Dương lại cười lạnh, nói tiếp:

- "Hôm nay nếu không phải tại con gái ta can thiệp, Vũ Dương ngũ lão các người dừng hòng sống sót. Vì một cuốn kiếm phổ mà suýt nữa bỏ mạng hoang sơn, hà tất phải khổ như thế? Chi bằng để ta hủy đi, tránh cho kẻ khác nói gót các người!" Hai tay cầm lấy kiếm phổ, xé thành bốn mảnh, thủ chưởng vỗ nhẹ một cái, Đạt Ma kiếm phổ quý hiếm đã nát vụn thành từng mảnh, bay lả tả trong gió. Đừng nói Vũ Dương ngũ lão trong lòng phẫn uất, cả Vân Tố Tố cũng cảm thấy hành động này của phụ thân quá bất ngờ, sợ hãi kêu thành tiếng.

Vân Vũ Dương vẫn còn cười ha hả, vỗ tay nói:

- "Từ nay về sau chỉ còn một mình ta biết Đạt Ma kiếm pháp. Các người nếu thấy đau lòng, sợ kiếm pháp thất truyền, cứ kêu đệ tử chưởng môn của các người Thượng Quan Thiên Dã tới đây, bái làm môn hạ của ta. Ta không chỉ truyền Đạt Ma kiếm pháp còn dạy y công phu Nhất Chỉ Thiền. Chỉ tiếc là nếu như thế, y là đệ tử y bát của ta, các người đành phải tìm chưởng môn khác thay thế!"

8. Chương 8: Song Hùng Vận Chưởng

Trong võ lâm, việc đầu nhập phái khác vốn không có gì lạ, nhưng đó là đối với bọn đệ tử văn bối bình thường, còn thu nhận đệ tử chưởng môn phái khác là một việc trước giờ chưa từng có. Vân Vũ Dương nói câu này khác nào làm nhục Vũ Dương ngũ lão.

Vũ Dương ngũ lão mím miệng run rẩy, mục quang cơ hồ bốc hỏa, vẻ mặt so với lúc này còn đáng sợ hơn. Vân Tố Tố thấy thế lấy làm bất nhẫn, khẽ kêu:

- "Gia gia!". Vân Vũ Dương không đợi nữ nhi nói thêm, lấy từ trong người ra một cái bình bạc nhỏ, trong bình có ba viên đơn hoàn sắc xanh biếc. Trước kia Vân Vũ Dương phí bao công sức, thỉnh cầu Quy Tàng đại sư mới xin được sáu viên tiểu hoàn đan. Mấy ngày trước Vân Tố Tố lên lấy ba viên cho Trần Huyền Cơ, hiện giờ trong bình chỉ còn đúng ba hoàn.

Vân Vũ Dương đặt tiểu hoàn đan trong lòng bàn tay, khẽ gảy móng tay bẻ ba viên hoàn đan thành sáu nửa. Vân Vũ Dương tự mình nuốt nửa viên, năm phần còn lại thì đưa cho Vân Tố Tố, nhếch môi cười bảo nàng:

- "Mỗi lão đầu cho uống nửa viên. Ta hạ thủ không nặng, sau ba ngày là có thể khôi phục hoàn toàn công lực!" Vân Tố Tố đến trước mặt Trí Viên trưởng lão. Trí Viên trưởng lão ngực thở phập phồng, cổ họng run bần bật, nhìn vẻ mặt rõ ràng không muốn nhận lấy nửa viên linh đan này. Nên biết Vũ Dương ngũ lão thân phận bậc nào, nếu việc bọn họ tiếp nhận ân huệ của Vân Vũ Dương bị loan truyền ra ngoài giang hồ, không chỉ phái Vũ Dương mất mặt mà Vũ Dương ngũ lão cũng vĩnh viễn không thể tìm Vân Vũ Dương tầm cừu.

Vân Tố Tố hồn nhiên vô tà, không biết trong võ lâm có rất nhiều chuyện kiêng kỵ, chỉ nghĩ Vũ Dương ngũ lão cố chấp thân phận, cảm thấy hơi ngại, nhủ thầm:

- "Tuy nói gia gia hạ thủ không nặng nhưng nếu không có linh đan giải cứu thì chung thân tàn phế. Huống chi ngũ lão tuổi cao sức yếu, lỡ có người chết chẳng phải tội nghiệt của gia gia càng thêm nặng?" Nghĩ như thế nên không để ý gì đến phản ứng của Trí Viên trưởng lão, khẽ nhấc tay lên, Trí Viên trưởng lão không tự chủ được há miệng ra, Vân Tố Tố lập tức bỏ nửa viên tiểu hoàn đan vào. Hoàn đan vào miệng lập tức tan ra, Vân Tố Tố còn sợ ông ta không chịu nuốt, lại nhẹ nhàng đỡ ông ta ngửa đầu ra sau, lay lay hai lần. Trí Viên trưởng lão dù muốn nhổ ra cũng không làm được. Vân Tố Tố cứ theo cách đó mà làm, trong chốc

lát đã cho ngũ lão mỗi người uống một mảnh linh đan. Ân huệ này của Vân Vũ Dương cả năm người đều bị nhận.

Vân Vũ Dương cười lớn:

- “Làm tốt lắm, làm tốt lắm!”. Vũ Dương ngũ lão người nào người nấy lặng lẽ thở dài, đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt nhuốm vẻ tang tóc, bi thảm vô cùng. Vân Tổ Tổ lấy làm kinh ngạc, nghĩ:
- “Phải rồi, thì ra bọn họ bị gia gia đả thương nên cảm thấy nhục nhã đau khổ.”, nhẹ nhàng lên tiếng:
- “Gia gia, bọn họ phục dụng linh đan rồi cần phải tĩnh tọa luyện công, chúng ta về nhà thôi, để cho họ khỏi phân tâm.” Vân Vũ Dương cười khanh khách:
- “Tổ Tổ, con thật chu đáo quá!” vừa định cùng nữ nhi hồi gia, đột nhiên từ hậu sơn truyền lại một loạt tiếng thiết trượng chạm đất kêu leng keng. Vân Vũ Dương cười nói:
- “Chẳng lẽ lại có kẻ không sợ chết đến đòi ta kiếm phổ nữa sao?” Chưa nói xong, một người từ khe núi đi ra làm cho Vân Tổ Tổ kinh hồn bạt vía.

Người này đầu tóc rối bù, mặt che một cái khăn đen trùm kín qua tai, chỉ có nửa cánh tay, từ khuỷu tay trái trở xuống tựa hồ bị người ta gọt mất, mà lại gọt không đều, còn lồi ra một khúc xương nhọn, buộc một sợi dây đỏ giống như là chuỗi bao lấy chủ thủ; chân trái cũng không còn nguyên vẹn, đu đưa trên mặt đất, mũi chân căn bản không chạm được tới đất, chỉ nhờ vào chân còn lại và một cây thiết quả chỉ trì thân thể. Người này hình dáng cực kỳ quái dị, trang phục cũng đặc biệt không phù hợp. Bên trong là một bộ trường bào bằng cẩm đoạn, chất liệu hoa mỹ, bên ngoài khoác áo dài màu lam, không những sạch sẽ mà còn sáng bóng như mới, lại cố ý tạo ra năm bảy mụn vá đủ màu sắc, dỏ dẹt dỏ dẹt, khiến cho người ta vừa trông thấy đã chán ghét.

Vân Vũ Dương rung mình, chợt quát:

- “Người có phải là Độc Tí quái đạo tự xưng là Bán Tàn Thần Cái không?” Vân Vũ Dương tuy ẩn cư hoang sơn nhưng cứ vài năm lại xuống núi một lần, tin tức không hề gián đoạn. Ước chừng năm sáu năm trước, y nghe nói hắc đạo Thiểm Bắc xuất hiện một tên đại đạo độc hành hình thù quái dị, chuyên cướp tài vật của những phiêu sư, quan phủ tiếng tăm; tới bây giờ vẫn không để lộ chân diện, tự cao tự đại, ước chừng hẳn vì tứ chi tàn phế một nửa mới tự xưng là Bán Tàn Thần Cái, người trong hắc bạch hai đạo gọi y là Độc Tí quái đạo. Vân Vũ Dương cũng từng nảy ra ý định muốn hội diện quái nhân này, cuối cùng vì không muốn lộ hành tung mà đành bỏ đi ý nghĩ hiếu kì.

Vân Vũ Dương nói ra lai lịch của quái nhân, Vũ Dương ngũ lão đều giật nảy người, quái nhân chỉ cười “hắc hắc” hai tiếng, không thừa nhận, cũng chẳng phủ nhận. Vân Vũ Dương nhẩn nhẩn hỏi:

- “Tôn giá đến đây với ý định gì?” Quái nhân giọng nói nghe rất chói tai:
- “Ta là tổ tông cường đạo, đến đây đòi tên tiểu tặc nhà ngươi tặng quà.” Vân Vũ Dương tức giận:
- “Tặng quà cái gì?” Quái nhân cười lạnh:
- “Người trộm kiếm phổ của Mưu Độc Dật lão nhân, đã dùng mười tám năm còn chưa đủ ư? Mau đem ra đây tặng ta.” Vân Vũ Dương nghe y nói, không kềm được kinh hãi, nghĩ việc mình trộm kiếm phổ của nhạc phụ ẩn mật thể nào, quái nhân này lại biết rõ ràng như thế, thật khiến người ta khó mà tưởng tượng.

Vân Vũ Dương rốt cuộc vẫn là nhất đại tông sư, thần sắc tuyệt không lộ vẻ kinh sợ, chỉ hơi rung mình, lập tức giả vờ điềm nhiên như không, cười ha ha, nói:

- “Thân thể tôn giá như thế, kiếm phổ còn có tác dụng gì? Tôn giá đã tự hào là Bán Tàn, tự mình biết mình, ha ha, người chẳng lẽ còn dùng kiếm được ư? Trừ phi người đầu thai chuyển thể, làm người thêm lần nữa.” Phải biết Đạt Ma kiếm pháp là kiếm thuật thượng thừa, phức tạp ảo diệu, không thể so sánh với những kiếm pháp thông thường. Người này tàn khuyết cả tay lẫn chân trái, hươu đao múa kiếm cũng chỉ sử dụng vài ba chiêu thức đơn giản, muốn luyện Đạt Ma kiếm pháp quả thật trừ phi chuyển thể đầu thai.

Nhưng Vân Vũ Dương nói năng quá khắc bạc, Vân Tổ Tổ mặc dù sợ tên quái vật này, nghe phụ thân nói cảm thấy khó chịu trong lòng:

- “Y tay chân tàn phế thật là tội nghiệp, ôi gia gia, người hà tất phải chế giễu hần?” Những người tàn phế rất tối kị người khác trào lộng mình tật nguyên nhưng quái nhân này không hề tức giận, chỉ để lộ đôi mắt rất to ra ngoài lớp khăn che mặt, ánh mắt lóe lên giây lát, nhặt nhẻo nói:

- “Ta không thể dùng kiếm nhưng mà đồ đệ ta thì không có tàn phế. Hần vốn là muốn tự mình đoạt lấy kiếm phổ từ trong tay người nhưng hần còn phải chờ đợi. Ta không có kiên nhẫn chờ tới mười năm, vì vậy mới tới đòi tang vật từ người, lấy nó làm quà cho đồ đệ ta.” Quái nhân nói chuyện càng lúc càng quái gở, nhưng còn có một điểm kì lạ, đó là giọng nói của y tuy rất chói tai, nhưng nói chuyện một hồi, miễn cưỡng để lộ ra âm giọng nguyên thủy. Vân Vũ Dương vắt óc suy nghĩ, dường như đã từng nghe qua giọng nói này trước đó nhưng nhất thời không nhớ được. Vân Vũ Dương hai mắt sáng quắc, bước lên một bước, nhìn thẳng vào mắt y hỏi:

- “Đồ đệ của người là ai?” Quái nhân đáp:

- “Thượng Quan Thiên Dã!” Lời này lại càng kì quái hơn nữa, Vân Tố Tố vì mối quan hệ với Trần Huyền Cơ, đối với Thượng Quan Thiên Dã rất có hảo cảm, thầm nghĩ:

- “Thượng Quan Thiên Dã là bậc nhân tài, đời nào chịu làm đồ đệ tên quái vật nhà người!” nàng tính tình ôn nhu, tuy trong lòng tức giận nhưng xưa nay chưa từng mắng người. Trí Viên trưởng lão vừa mới khôi phục tinh thần, không nhịn được, cất tiếng mắng:

- “Hồ thuyết bát đạo! Thượng Quan Thiên Dã là chưởng môn đệ tử của phái Vũ Dương, tên xú bát quái nhà người sao dám thu y làm đồ đệ?” Quái nhân cười lạnh:

- “Ta mặc dù xấu xí tàn phế, nhưng so với mấy lão đầu tử đại ngôn gạt người còn tốt hơn nhiều! Thượng Quan Thiên Dã ngoan ngoãn biết vâng lời, tự nguyện bái ta làm thầy, người tưởng ta không có đồ đệ nên cướp chưởng môn nhân của người à?” Trí Viên trưởng lão giận đến nổi hai mắt trắng dã, cơ hồ hôn mê bất tỉnh.

Vân Vũ Dương hơi chấn động, đột nhiên quát:

- “Người đến đây làm gì? Sao không dám để lộ bản lai diện mục tương kiến cùng cố nhân?” Thân hình nhoáng lên, tay vươn dài ra, nhanh như gió thoảng, cánh tay đã chụp tới khăn che mặt của quái nhân. Vân Vũ Dương võ công thế nào, khoảng cách giữa hai người còn chưa tới mười thước, theo lí mà nói thì không thể thất bại được. Nhưng quái nhân này tuy thân thể tàn phế, thân pháp lại cực kì cổ quái, chỉ nghe “tinh” một tiếng, thiết quả điểm xuống đất đã nhảy lùi về phía sau ba trượng. Vân Vũ Dương chụp trảo vào khoảng không khiến Vân Tố Tố kinh ngạc bật kêu thành tiếng.

Quái nhân sau khi đứng vững lại, nhìn Vân Vũ Dương lạnh lùng nói:

- “Người muốn trông thấy diện mạo của ta? Hắc, ta có lí nào lại không cho người thấy bản lai diện mục của mình? Thôi được, đã vậy ta sẽ cho người xem, chỉ sợ bất tiện cho người thôi.” Vân Vũ Dương, Vân Tố Tố, Vũ Dương ngũ lão toàn bộ đều chú mục nhìn, quái nhân từ từ gỡ khăn che mặt xuống. Vân Vũ Dương giống như vừa rơi xuống nước, Vân Tố Tố nhãn quang đầy sợ hãi còn Vũ Dương ngũ lão bất giác không rét mà run.

Tướng mạo của tên khất cái tàn phế này cực kì xấu xí, quả thật là nằm ngoài sở liệu của mọi người, chỉ thấy trên mặt y đầy các vết sẹo ngang dọc đan xen vào nhau, tựa như các ngã tư đường ray. Nhưng mà trong mắt Vũ Dương ngũ lão và Vân Tố Tố, quái nhân tuy diện mạo khiếp sợ như thế, bất quá chỉ làm bọn họ cảm thấy xấu xí khó coi. Riêng Vân Vũ Dương thì thật sự kinh tâm động phách, mặc dù gương mặt quái nhân đầy các vết sẹo ngang dọc, nhưng Vân Vũ Dương là đương kim thiên hạ đệ nhất kiếm khách, đã nhìn ra được. Toàn bộ các vết thương này là do mũi kiếm tạo thành, tựa như thư pháp danh gia viết theo lối chữ thảo, tuy nhiên nét bức phức tạp, thực tế chỉ vạch một đường; thử nghĩ da mặt người ta mỏng thế nào mà chỉ lướt một kiếm đã để lại nhiều vết thương như thế, đã không phạm đến xương cốt cũng không tổn thương đến mắt mũi? Đúng là không thể nào tưởng tượng nổi. Vân Vũ Dương tự nhủ:

- “Nếu mình xuất thủ, tuy có thể gây ra vết thương giống như vậy nhưng vị tất đã làm được thế này. Trên thế gian này còn có người nào đạt được kiếm pháp cao minh nhường đó?” Quái nhân cười lạnh:

- “Sao nào? Vẫn không nhận ra à?” Vân Vũ Dương ngập ngừng nói:

- “Người là Ngọc Diện Cái Hiệp Tất Lăng Phong?” giọng nói tựa hồ không tin vào chính mình.

Vân Tố Tố vốn dĩ nhắm chặt mắt lại, nghe câu này không nhin được thả hai tay ra, lén nhìn quái nhân. Mặc dù không còn sợ hãi như lúc đầu nhưng vẫn không dám nhìn, trong lòng rất kinh ngạc:

- “Quái nhân xấu xí này sao lại có ngoại hiệu đẹp như vậy?” Tất Lăng Phong hai mươi năm trước quả thật cũng được xem là một nam tử anh tuấn. Ca ca y là một trong những bộ thuộc của Trương Sĩ Thành, là một trong ba người được xưng tụng “Tăng, Đạo, Cái” tam kì nhân Tất Lăng Hư (Hai người kia, “Tăng” là Bành Oánh Ngọc, “Đạo” là Thất Tu đạo nhân. Bành Oánh Ngọc, Thạch Thiên Đạc và Vân Vũ Dương lại được gọi là Long Hồ Phụng tam kiệt.) Tăng, Đạo, Cái, Long, Hồ, Phụng tuy được xếp ngang hàng, nhưng bối phận của Bành Oánh Ngọc cao hơn mấy người kia nhiều. Chu Nguyên Chương và Trương Sĩ Thành đều là đệ tử của ông ta, Tất Lăng Phong ngưỡng mộ võ công của ông ta, sau khi gặp mặt trong quân doanh, nhất quyết bái ông ta làm thầy, xem như là đệ tử thứ ba của Bành Oánh Ngọc.

Tất Lăng Phong võ công vốn được ca ca truyền thụ, lại gián tiếp học được môn nội công kì diệu của Bành hòa thượng, để tỏ lòng tôn kính Bành Oánh Ngọc, y ở trên giang hồ đều tự xưng là đệ tử của Bành hòa thượng. Tất Lăng Phong trời sinh tính bất kham, không chịu được cuộc sống câu thúc trong quân, bèn ẩn thân trong Cái bang, làm một hiệp cái du hí phong trần. Vân Vũ Dương giao tình với y không sâu đậm lắm, nhưng vì mối quan hệ với ca ca y nên năm đó cũng cùng y xưng huynh gọi đệ. Trước khi Trương Sĩ Thành bại trận thân vong một năm, hai người không gặp nhau, tính đến giờ cũng đã mười chín năm rồi.

Thật không ngờ hiện tại trùng phùng, Tất Lăng Phong đã biến thành hình dạng thế này. Vân Vũ Dương cảm thấy có hai việc rất lạ, thứ nhất, Tất Lăng Phong mặc dù chẳng phải nhân vật võ công thuộc hàng cao thủ nhất lưu nhưng trên giang hồ, có thể thắng được hắn cũng không có mấy người, là ai đã gây ra vết thương như thế? Mà lại không giết chết y? Thứ hai, mặc dù hắn phóng túng bất kham nhưng năm đó đối với mình rất tôn kính, cơ sao hôm nay lại khinh thường, dám gọi mình là “tiểu tặc”, còn đòi kiếm phổ? Chẳng lẽ sau khi diện mạo biến đổi, tính tình cũng trở nên bất thường? Hoặc giả, y biết bí mật của mình nên mới dám lấy đó để uy hiếp?

Nghĩ đến đây, Vân Vũ Dương đâm ra tức giận, lạnh lùng nói:

- “Người và ta không gặp mặt đã mười chín năm, lần này người đến đây mục đích là đòi kiếm phổ à?” Tất Lăng Phong giọng nói lãnh đạm, đáp:

- “Ta mới thu được một tên đồ đệ đặc ý, thế nào cũng phải có một món lễ vật diện kiến. Kiếm phổ kia vừa hay lại là đồ của hắn, ta không đòi người thì đòi ai?” Vân Vũ Dương hạ tay xuống, lạnh nhạt:

- “Đáng tiếc người đã đến chậm một bước, kiếm phổ đã nát vụn rồi. Thượng Quan Thiên Dã muốn học, kêu hắn đến gặp ta.” Tất Lăng Phong cười lạnh:

- “Thượng Quan Thiên Dã vì không muốn theo người học võ công thượng thừa nên mới bái ta làm thầy. Được lắm, kiếm phổ đã hủy rồi, ta đành phải đòi người lễ vật diện kiến khác vậy!” Đột nhiên chống thiết quải, thân hình vọt tới như mũi tên, trời lên hụp xuống một cái đã tới trước mặt Vân Tố Tố, thò tay chộp lấy bảo kiếm của nàng. Vân Tố Tố hoa dung thất sắc, sợ đến nỗi không kêu thành tiếng. Nói thì chậm, sự việc lúc đó rất mau, ngay lúc ngón tay Tất Lăng Phong còn chưa kịp chạm vào Vân Tố Tố, Vân Vũ Dương đã phi thân nhảy lên, bám theo sát y như hình với bóng, người đang ở trong không trung đã vỡ ra một đòn phách không chuông, giận dữ quát lớn:

- “Tất Lăng Phong, người dám vô lễ!” Vân Vũ Dương một chưởng lăng không kích xuống, lực đạo uy mãnh vô cùng, Tất Lăng Phong điểm thiết quải xuống đất, dụng thế “Tế hung xảo phiên vân” lộn ngược lại một trượng, cười lạnh:

- “Côn Ngô bảo kiếm này cũng do người trộm, người là lén lút ăn trộm còn ta công khai, cũng đều như nhau, nói cái gì mà vô lễ!” Vân Tố Tố còn đang kinh hồn, nghe xong lại không khỏi rùng mình. Quái nhân này biết tên bảo kiếm, còn nói phụ thân đã ăn trộm nó! Vân Tố Tố đột nhiên nhớ lại lần đầu gặp Trần Huyền Cơ, y cũng từng hỏi bảo kiếm này có phải là vật gia truyền của nhà nàng không? Lẽ nào, lẽ nào,... chẳng lẽ phụ thân quả thật đã lấy trộm? Nàng từ lúc còn nhỏ đã thấy bảo kiếm trong nhà, phụ thân cũng nói bảo kiếm này vĩnh viễn là vật gia truyền của Vân gia.

Lại nghĩ:

- “Bảo kiếm này là báu vật hãn thế, nếu quả thật bị trộm, trải qua năm tháng dài đằng đặc như vậy, khổ chủ có lí nào lại không truy cứu? Trừ phi đã bị phụ thân giết chết. Chẳng lẽ đó là tội nghiệt rất lớn mà phụ thân nói đến?” Nhưng nàng ngay lập tức lại bác bỏ ý nghĩ này:

- “Người có khả năng sở hữu bảo kiếm này tất không phải là nhân vật tầm thường. Phụ thân nếu thật gây đại tội trộm kiếm giết người, trong võ lâm đã nổi lên sóng gió, bằng hữu môn nhân của kiếm chủ đã sớm hưng sư vấn tội từ lâu, đâu cần phải đợi đến hôm nay mới phát tác?” Vân Tổ Tổ nóng lòng muốn nghe giải thích, nhưng lại sợ hãi quái nhân kí liền quay người lại, đưa mắt nhìn xem phụ thân đối phó với hắn ra sao. Chỉ thấy Vân Vũ Dương thần tình quái dị phi thường, tựa hồ bị người ta bắt thành linh điểm trúng huyết đạo, vừa dậm bước ra chặn đường để truy kích quái nhân lại đột nhiên đứng lại; da mặt căng ra, mục quang ẩn tàng sát khí, ánh mắt lấp lánh bất định, trừ trừ chưa quyết.

Vân Vũ Dương đột ngột quát lên:

- “Tất Lăng Phong, ngươi còn không đi mau, nếu chậm một khắc, ta không bảo đảm kèm chế được bản thân đâu!” Thanh âm thấp trầm run rẩy, mười đầu ngón tay lúc co lúc duỗi, khớp xương kêu răng rắc, có lẽ thật sự muốn động thủ giết người. Vân Tổ Tổ sợ hãi vô cùng, trong lòng lạnh buốt, xem thần sắc phụ thân ea rằng lại lịch thanh bảo kiếm kia có điểm đáng ngờ. Nếu không y đã không giống dã thú bị thương, quái nhân kia nói chuyện mà chẳng khác nào thợ săn bắn tên làm y bị thương.

Quái nhân cười hô hô, nói:

- “Vân Vũ Dương, ngươi muốn giết ta? Nếu ta sợ ngươi thì đã không tới. Người tưởng sau khi được Đạt Ma kiếm phổ, lại giết được Thạch Thiên Đặc thì đã là thiên hạ đệ nhất ư? Còn có đệ tử Bành hòa thượng ta đây, chỉ e còn chưa tới lượt ngươi tự đắc!” Vân Vũ Dương nói:

- “Bành hòa thượng có ở đây cũng phải nhường ta ba phần, dù ca ca ngươi còn sống ta cũng không sợ, ngươi là cái quái gì?” Lửa giận bốc lên không kìm chế được, đột nhiên phát chiêu “Thủ huy tỳ bà”, trong chưởng lại kèm theo công phu “Nhất chỉ thiên”. Tất Lăng Phong nhếch môi cười:

- “Ngươi đã không dùng kiếm, ta cũng không dùng binh khí!” Ném thiết quái cầm pháp xuống đất, cổ tay nhấc lên, đưa chưởng tâm ra nghênh đón. Vũ Dương ngũ lão đã ném qua công phu Nhất chỉ thiên, hết sức kinh ngạc, nghĩ:

- “Chẳng lẽ quái nhân này có tà pháp gì, dám ngạnh tiếp công phu Nhất chỉ thiên!” Vân Vũ Dương sắc mặt hơi biến đổi, khẽ kêu “ôi” một tiếng, ngón giữa đưa ra lập tức mau chóng thu lại, biến chỉ thành chưởng nghênh tiếp. Chưởng lực song phương chạm nhau, mắt thấy kinh lực cả hai đều rất mạnh nhưng chưởng lực va chạm lại vô thanh vô tức, tưởng như rất đối bình thường. Vũ Dương ngũ lão đều trợn mắt, không hiểu ra sao cả.

Nguyên lai Tất Lăng Phong luyện một loại chưởng lực âm nhu rất quái dị, Vân Vũ Dương đầu ngón tay vừa tiếp xúc liền cảm thấy mềm oặt tựa như hai cột bùn nhuyễn, không những không có tí lực đạo nào mà từ chưởng tâm của Tất Lăng Phong còn phát xuất một cổ hấp lực luân chuyển, hút lấy ngón tay Vân Vũ Dương. Công phu Nhất chỉ thiên lợi hại ở chỗ có khả năng phong bế ẩn huyết của địch nhân, giờ bị hấp lực giữ lại, công lực vô phương phát huy. Lấy chỉ địch chưởng dĩ nhiên bất lợi, do đó Vân Vũ Dương mới hóa chỉ thành chưởng để đối phó. Tất Lăng Phong quát lên:

- “Song chưởng cùng tới!”. Vân Vũ Dương hừ một tiếng, không thèm để ý, vẫn một chưởng nghênh tiếp.

Một lát sau, chỉ thấy mồ hôi của Vân Vũ Dương bắt đầu chảy xuống, đột nhiên nghe y quát:

- “Tĩnh thất của ta hóa ra là bị ngươi hủy thật!” Tất Lăng Phong cười hô hô:

- “Ta đã nói rồi, tại ngươi không tin, còn có cách nào được? Nếu không hủy cửa động, ta làm sao cứu được Thượng Quan Thiên Dã?” Vân Tổ Tổ lúc này không thể không tin Thượng Quan Thiên Dã đã theo quái nhân tẩu thoát, hơn nữa còn bái y làm thầy, việc này quả thật lí kì khiến người ta không sao ngờ được.

Vũ Dương ngũ lão mặc dù không hiểu được chỗ kì diệu của chưởng pháp của quái nhân, nhưng nhìn tình hình cũng biết Vân Vũ Dương yếu thế hơn, trong lòng bọn họ vừa sợ vừa mừng. Bọn họ mặc dù hận không giúp quái nhân một tay báo thù nhưng nghĩ đến chuyện hắn ép Thượng Quan Thiên Dã làm đệ tử thì lại không khỏi cảm tức.

Theo lí mà nói, nội công của Vân Vũ Dương vốn vượt xa Tất Lăng Phong, nhưng y quyết đấu với Vũ Dương ngũ lão nửa ngày trời, công lực bị “Ngũ lão thiên tâm chưởng” tiêu hao không ít. Nếu không nhờ nửa viên tiểu hoàn đan kia thì đã không chi trì nổi từ sớm. Đấu thêm một lúc, mồ hôi trên trán Vân Vũ Dương càng lúc càng nhiều, Tất Lăng Phong cười lạnh:

- “Đỡ song chưởng!”. Vân Vũ Dương vốn không muốn dùng song chưởng đối phó với một kẻ tàn phế nhưng nghĩ lại mình ác đấu liên tục, chân lực hao tổn nặng nề, dùng song chưởng cũng không thể nói là chiếm tiện nghi; vì thế mày kiếm dương lên, lạnh nhạt:

- “Là tự ngươi muốn thế, không trách ta được!” Tất Lăng Phong nói:

- “Ngươi cứ việc ra tay, ta chết cũng không oán hận!”.

Vân Vũ Dương song chưởng hợp lại, chưởng lực tan bìa vỡ đá, một cổ lực đạo uy mãnh bức ngược trở lại, Tất Lăng Phong chân bám chặt trên mặt đất, thân hình lắc lư như thuyền con gặp sóng, phải trái trước sau lúc lắc không ngừng. Vân Tổ Tổ thấy quái nhân này tuy khiến người khác ghê tởm nhưng y nửa thân tàn phế rất đáng thương, vừa định kêu gia gia buông tha cho y, đột nhiên phát hiện nét mặt Vân Vũ Dương có điểm khác lạ, cẩn thận nhìn lại thì thấy mồ hôi trên trán đã biến mất, thay vào đó nổi lên một đường gân xanh.

Vân Tổ Tổ mặc dù nhìn ra có điểm không ổn nhưng còn chưa biết phụ thân nàng đang bên bờ vực nguy hiểm. Quái nhân này chưởng lực cực kỳ quái dị, Vân Vũ Dương lực đạo mạnh như thế mà gặp chưởng lực của y giống như rơi xuống nước, bị tiêu giải một cách vô hình. Không chỉ có thế, từ lòng bàn tay của y còn phát xuất một cổ lãnh khí lúc ẩn lúc hiện, thấm vào da thịt, công thẳng vào tâm phế của Vân Vũ Dương. Vân Vũ Dương vận toàn bộ chân khí bảo hộ tâm mạch nhưng hoàn toàn không ức chế được lãnh khí cứ tăng lên.

Tất Lăng Phong hết sức đắc ý, cười sáng khoái, khoe miệng giật giật cnagf khiến người ta sợ hãi, sau khi cười thì đổi giọng lạnh lẽo:

- “Nếu muốn sống thì đưa bảo kiếm đây!” Vân Tổ Tổ tay cầm bảo kiếm, bước lên hai bước run giọng:

- “Gia gia, đưa cho hắn đi!” Vân Vũ Dương liếc nhìn nữ nhi, trong ánh mắt thương yêu hàm chứa trách cứ nhưng không nói câu nào. Vân Tổ Tổ biết ý phụ thân, tuy trong lòng không muốn Vân Vũ Dương cùng quái nhân đồng quy ư tận nhưng đành phải lùi lại một bên.

Chỉ nghe Vân Vũ Dương giận dữ quát một tiếng, song chưởng hướng vào trong thu lại, tiếp đó lại từ từ đẩy ra, gân xanh trên mu bàn tay và trán đều nổi lên càng lúc càng rõ, thần sắc tựa hồ đang đẩy vật nặng ngàn cân. Vân Tổ Tổ biết phụ thân đem toàn bộ chân lực đẩy qua lòng bàn tay, hết sức kinh hoàng. Tất Lăng Phong thân hình lắc lư, vẻ cười cợt bí hiểm trên mặt đã hoàn toàn biến mất nhưng chân vẫn đứng đĩnh đĩnh trên mặt đất.

Qua một hồi lâu, Tất Lăng Phong cũng giống như Vân Vũ Dương vừa rồi, mồ hôi xuất hạn đầm đề. Nhưng trên mặt Vân Vũ Dương có một luồng tử khí mờ mờ bao phủ. Vũ Dương ngũ lão vẫn còn tọa công tại chỗ nhưng bị trận kịch đấu này làm phân tâm, người nào cũng ghé mắt nhìn, thần sắc lộ vẻ kinh hãi.

Nguyên lai lúc này hai người Vân, Tất đã tới mức sanh tử quan đầu. Vân Vũ Dương đem toàn bộ nguyên khí nội gia ngưng tụ nơi đầu ngón tay, một cổ nhiệt lực theo chỉ phong truyền qua; một mặt kháng cự lãnh khí phát ra từ chưởng tâm của Tất Lăng Phong; mặt khác đánh vào bẫy ẩn huyết trên người Tất Lăng Phong. Tất Lăng Phong mặc dù học được huyền công chính tông của Bành hòa thượng, lại được ca ca Tất Lăng Hư gián tiếp truyền thụ nhưng “Huyền công yếu quyết” của y còn chưa tới mức kì ảo; theo lí không phải là địch thủ của Vân Vũ Dương, có điều Vân Vũ Dương tới qua ác đấu cùng Thạch Thiên Đặc, hôm nay lại khổ chiến một trận với Vũ Dương ngũ lão, công lực tổn hao quá mức; vì thế bị Tất Lăng Phong chiếm thượng phong.

Lại qua một lúc, luồng tử khí bao phủ trên mặt Vân Vũ Dương càng lúc càng đậm, mồ hôi lại chảy từng giọt từng giọt to bằng hạt đậu, ánh mắt dần dần mờ dần. Tất Lăng Phong kêu lên quái dị, đơn chưởng chậm chậm đẩy ra, Vân Vũ Dương hợp lực song chưởng vẫn không kháng cự được, cánh tay dần dần co lại. Đột nhiên Cốc Chung trong Vũ Dương ngũ lão nhảy bật dậy, kêu lớn:

- “Nguyên lai hại chết ân sư ta là tên quái vật nhà ngươi!”.

Lời này làm kinh động tất cả mọi người, không chỉ Vân Tổ Tổ như rơi vào màn sương dày đặc, cả Vân Vũ Dương cũng không ngờ tới, nghĩ thầm:

- “Hành vi của Tất Lăng Phong hôm nay tuy xằng bậy nhưng hẳn trước kia cũng có hiệp danh, hẳn và nhạc phụ không dính dáng gì nhau, sao phải hại chết ông ấy? Cốc Chung vừa nãy nhất mực nói hung thủ là ta, sao bây giờ đột nhiên biết được chân hung?” Nguyên lai Mưu Độc Dật chết rất bí ẩn, lúc đó có Cốc Chung bên cạnh hầu hạ. Đêm khuya hôm đó, y nghe tiếng sư phụ cùng người ác đấu, đến khi chạy tới thì người kia đã biến mất! Sư phụ không thể nói được, trên mặt cũng có luồng tử khí giống như Vân Vũ Dương vừa rồi.

Nói thì chậm, sự việc lúc đó diễn ra rất nhanh. Vũ Dương ngũ lão đồng loạt xuất thủ, lập thành một vòng tròn, mười cánh tay đồng thời hướng vào giữa vòng phát chưởng. Vũ Dương ngũ lão mặc dù công lực còn chưa khôi phục hẳn nhưng “Ngũ lôi thiên tâm chưởng” cực kì cương mãnh, mười chưởng cùng phát mạnh mẽ kinh người, lại vắng vắng tiếng sấm.

Tất Lăng Phong kêu to một tiếng, độc cước xoay vòng, bất thành linh lộn nhào, người còn đang lơ lửng trên không đã xuất “Đăng cước” nhằm “Bạch Hải huyết” bên sườn Trí Hoàng, hữu thủ phát âm chưởng nhằm “Thái Dương huyết” của Trí Nghiễm, tả thủ tuy tàn phế vẫn có tác dụng.

Nguyên lai tay tả của Tất Lăng Phong tuy bị đoạn đến khuỷu nhưng đột ngột lộ ra một đoạn xương buộc bằng dây đỏ, bên ngoài bọc lá thép, lúc này bật xuất một thanh chủ thủ đâm vào “Tuyền Cơ huyết” trên ngực Trí Viên. Người ở trên không, chân tay tàn phế lại có thể đồng thời tập kích tam đại cao thủ, chiêu số quái dị hết sức. “Ngũ lôi thiên tâm chưởng” uy lực của Vũ Dương ngũ lão phát ra, chợt thấy một nhân ảnh bay lên, còn đang hoảng hốt, Vân Vũ Dương hai tay liên tiếp quăng ném. Trí Hoàng Trí Nghiễm hai người chấn động, còn chưa hiểu rõ sự tình đã bị y ném ra xa một trượng, cảm giác người nhẹ nhàng bay lên rồi lại từ từ hạ xuống, không hề bị thương; lúc này mới minh bạch Vân Vũ Dương dùng xảo kinh công phu thượng thừa cứu hai người thoát khỏi đòn sát thủ của Tất Lăng Phong.

Hai động tác đều nhanh như điện xẹt, trong sát na ấy, tay tả của Tất Lăng Phong đã điểm đến ngực của Trí Viên trưởng lão. Trí Viên còn chưa kịp thu hồi song chưởng, Vân Vũ Dương đã phát Nhất chỉ thiên công. “Keng” một tiếng, tay tả của Tất Lăng Phong đã bị chỉ kinh đẩy bật ra, cánh tay lộ ra vết xăm hoa văn hình rồng. Vân Vũ Dương rung mình, tựa hồ vừa mới thấy một việc gì rất quái dị, còn chưa trấn tĩnh, lãnh khí đã chục công thẳng vào tim, rốt cuộc y không chống đỡ nổi, ngã xuống đất nhưng nghe “bịch” một tiếng, thân hình khô đét của Tất Lăng Phong đã phi thân ra ngoài ba trượng, cười lạnh hai tiếng “hắc hắc”, như con diều giấy bay xuống sườn núi, chớp mắt đã biến mất.

Nguyên lai Vân Vũ Dương cùng Vũ Dương ngũ lão đều thụ thương trước đó, bằng vào Nhất chỉ thiên công của Vân Vũ Dương hoặc “Ngũ lôi thiên tâm chưởng” của Vũ Dương ngũ lão đều không thể áp chế Tất Lăng Phong. Song phương liên thủ mới hạ được y, Tất Lăng Phong sau khi bị trúng Nhất chỉ thiên lại bị ngũ lão hợp chưởng chấn bay.

Vân Tổ Tổ hồn bay phách lạc, chợt nghe Trí Viên trưởng lão trầm giọng nói:

- “Ân tặc đan đã báo, chúng ta hậu hội hữu kỳ!” Vân Vũ Dương đưa mắt nhìn Vũ Dương ngũ lão hạ sơn không nói một lời, sắc mặt u ám tựa hồ đang cân nhắc một sự việc rất khó giải quyết. Vân Tổ Tổ hỏi:

- “Gia gia, người sao thế?” Vân Vũ Dương chậm rãi:

- “Ngoại công ngươi là bị quái nhân này hại chết.”, ngưng một lát lại tiếp:

- “Tất Lăng Phong bị chặt tay, gột chân, hủy dung, tất cả đều là kiệt tác của ngoại công ngươi!” Vân Tổ Tổ lạnh người, nàng tuy chưa từng gặp qua ngoại công nhưng nghe mẫu thân kể cũng có chút ấn tượng. Ngoại công là một đại đại hiệp cương nghị, lại hiền từ đôn hậu, không biết người và quái nhân kia có thâm thù đại hận gì mà ra tay tàn nhẫn như vậy?

Vân Vũ Dương vẫn tiếp tục nói:

- “Tất Lăng Phong tự xưng Ngọc Diện Cái Hiệp, lại bị ngoại công ngươi biến thành quái vật cực kỳ xấu xí, nhất định lúc đó bị phần vô cùng nên mới dùng chưởng lực âm độc mà báo thù. Hoa văn hình rồng trên tay y chính là tiêu kí của ngoại công ngươi. Kỳ thật ta nên nhận ra từ sớm, thiên hạ trừ ngoại công ngươi còn

ai có được kiếm pháp tinh diệu nhường đó. Có điều hai người đó xưa nay không lai vãng, sao bỗng dừng lại gây ra thảm trạng này. Ta thực tình không nghĩ ra được!” Vân Tổ Tổ tay chân run rẩy, Côn Ngô bảo kiếm rơi xuống đất kêu leng keng. Mười tám năm qua cuộc sống của nàng hết sức bình lặng êm ả, chỉ trong mấy ngày mà liên tiếp xảy ra quá nhiều chuyện, mỗi một việc đều khiến người ta kinh tâm động phách. Lúc này tiếng bảo kiếm rơi trên đất lại khiến nàng cơ hồ muốn nhảy dựng lên, Trần Huyền Cơ vừa thấy bảo kiếm đã nghi hoặc, lời lẽ của quái nhân rất lạ lùng, từng việc từng việc trôi dạt trong lòng. Thế nhưng tất cả những sự kiện đó tựa hồ đều không trọng yếu bằng câu đố về thanh bảo kiếm này.

Mỗi lời nói của gia gia lại càng làm nàng khẩn trương, gia gia nàng chỉ vào thanh kiếm, chậm chậm hỏi:

- “Tổ Tổ, con có nhớ sáng nay ta đã nói, ta từng phạm một tội nghiệt suốt đời không sao quên được không?” Vân Tổ Tổ khẽ gật đầu:

- “Nhớ rõ.” Vân Vũ Dương nói:

- “Tội nghiệt đó cũng từ thanh kiếm này mà ra, hà, Tất Lăng Phong hạch tội ta như thế vẫn còn quá nhẹ. Hắn nói ta trộm bảo kiếm, kì thật so với ăn trộm còn khủng khiếp hơn nhiều, ta, ta, ta đã giết chết chủ nhân thanh kiếm này, hần, hần, hần,... hần là người đối xử với ta tốt nhất trên đời.” Vân Tổ Tổ kêu thét lên, nhưng nhìn thấy trên trán phụ thân đầy mồ hôi, thần sắc thống khổ, còn tệ hơn lúc này ác đấu với quái nhân; nàng vừa sợ lại vừa thương cảm, nhẹ nhàng nói:

- “Gia gia, người nói ra tất cả mọi việc đi, đừng để trong lòng rồi tự dày vò mình nữa!” Vân Vũ Dương gật đầu:

- “Đúng thế, ta, ta chỉ nói với một mình con,...” thanh âm khàn khàn, càng lúc càng suy nhược. Vân Tổ Tổ lấy ra một chiếc khăn tay, giúp y lau mồ hôi, chỉ thấy mồ hôi lạnh băng, bất giác run sợ trong lòng. Vân Vũ Dương thở dài:

- “Cố sự này quá dài, chỉ e ta không nói hết được.” Vân Tổ Tổ vội nói:

- “Gia gia, người nghỉ ngơi một lúc, tĩnh tọa vận công, để con bảo hộ!” Vân Vũ Dương lắc đầu:

- “Không, con lấy Cửu thiên quỳnh hoa hồi dương tửu đến đây! Ta buông bực trong lòng đã hai mươi năm, không nghĩ có ngày nói ra được, ta không muốn đợi thêm ba ngày ba đêm nữa.” Vân Tổ Tổ nghe thế mới biết phụ thân bị thương so với dự liệu của nàng còn nghiêm trọng hơn, dù có nửa viên tiểu hoàn đan nhưng vẫn không chi trì nổi; nếu tĩnh tọa vận công thì ba ngày ba đêm cũng chưa chắc hồi phục, vì thế mới dùng Cửu thiên quỳnh hoa hồi dương tửu để trợ lực.

Vân Tổ Tổ nói:

- “Con đi rồi, gia gia ở đây một mình, con không yên tâm!” Vân Vũ Dương đáp:

- “Không sao, con đi mau về mau, đem vào thạch thất cho ta! Chắc chắn không còn Tất Lăng Phong thứ hai đâu.” Vân Tổ Tổ chỉ đành nghe gia gia phân phó, quay gót về nhà, dọc đường lo ngại mãi không thôi, cảm giác mọi thứ xung quanh đều thần bí vô cùng, nghĩ đến mình và phụ thân, lại nhớ tới bảo kiếm tùy thân, tất cả đều khiến người ta nghi ngờ không dám phỏng đoán.

Trở về đến nhà, nhìn thấy đình viện hoang vu, cành khô lá úa, đầy bùn đất, Vân Tổ Tổ lúc này mới nhớ tới Trần Huyền Cơ. Liên tiếp một loạt trận phong ba nổ ra, đầu tiên là Vũ Dương ngũ lão, kế đó là quái nhân kia, trong lòng nàng không có lúc nào rảnh rỗi; bây giờ phong ba tạm lắng, người đầu tiên nàng nghĩ tới chính là người nàng đã phó thác cả đời mình, nhưng Trần Huyền Cơ đã đi đâu? Vân Tổ Tổ gọi liên mấy tiếng nhưng không gian tĩnh mịch, chỉ có tiếng nàng vọng lại, Trần Huyền Cơ hoàn toàn không thấy tăm hơi!

Trần Huyền Cơ đi đâu? Vân Tổ Tổ cố gắng trấn tĩnh, nhớ lại trước đó gia gia có chuyện muốn nói riêng với nàng, nàng đã kêu hần ra ngoài, không lẽ hần vì vậy mà giận đối nàng? Nghĩ lại mình cùng Trần Huyền Cơ dù biết nhau không được mấy ngày nhưng hai bên tương tri, tâm đầu ý hợp, tuy Trần Huyền Cơ và gia gia nàng có cừ oán cũng không vì vậy mà buồn bực. Như vậy, vì chuyện gì mà hần không ở trong nhà? Nếu nói hần thích xem náo nhiệt, gia gia cùng Vũ Dương ngũ lão đến thạch thất tìm Thượng Quan Thiên Dã, sau đó lại ác chiến một trận, đến lúc cục diện khó khăn nhất hần thủy chung vẫn không thấy xuất hiện?

Bất thành linh Vân Tổ Tổ nhớ lại lúc Trần Huyền Cơ bước ra ngoài ánh mắt rất kì lạ, khi y bước vào thư phòng thì như mất hồn, không kèm được lo lắng. Bản thân ở nhà này đã mười tám năm, bây giờ quanh què trống không. Mẫu thân bỏ đi, gia gia lưu tại thạch thất, sau khi thương thế lành lại cũng vị tất đã về nhà, hiện tại Trần Huyền Cơ không thấy đâu. Vân Tổ Tổ chỉ cảm thấy tịch mịch, những người rất thân cận xung quanh đều là một câu đố bí ẩn không giải đáp được. Chính là nói đến Trần Huyền Cơ, tuy hai người tâm ý tương thông nhưng về mặt kì dị của Trần Huyền Cơ, nàng nghĩ mãi vẫn không hiểu; lại nói thân thể lai lịch của y thế nào, nàng cũng không biết? Bí ẩn, tất cả mọi việc đều bí ẩn hết sức!

Vân Tổ Tổ lấy bình hồ lô sơn đỏ phụ thân khi xuất sơn hay dùng, rót đầy Cửu thiên quỳnh hoa hồi dương tửu, không nhịn được lại nhớ đến lúc nàng liệu thương cho Trần Huyền Cơ, dụ y uống rượu, ân cần phục thị y, trong lòng chua xót; vội vàng cầm hồ lô rời khỏi nhà, quay lại thạch thất.

Bóng chiều đã ngã về tây, trong thạch thất ánh sáng ảm đạm, Vân Tổ Tổ kêu “gia gia!”, không nghe đáp lại, trong lòng kinh sợ; lập tức chạy thẳng vào trong thạch thất, cuối cùng phát hiện phụ thân đang diện bích tọa công mới thở phào nhẹ nhõm. Vân Tổ Tổ cầm hồ lô đứng chờ, qua một lúc thấy phụ thân từ từ ngẩng đầu lên, chỉ tay về phía hồ rượu. Vân Tổ Tổ vội vàng đưa cho y, Vân Vũ Dương uống xong một ngụm, cổ họng vang tiếng khùng khục, một lát sau trầm giọng khẽ nói:

- “Tổ Tổ, con ngồi xuống đây, nghe gia gia sám hối!” Vân Tổ Tổ không rét mà run, tha thiết muốn biết bí mật của phụ thân. Phụ thân đã phạm phải tội nghiệt gì mà trong lòng bất an như thế? Vân Tổ Tổ cố gắng trấn định tâm thần, đột nhiên có tiếng ca thiếu nữ từ xa xa vọng tới:

- “Trên trời mặt trăng đuổi theo mặt trời, dưới đất cô nương đuổi theo tình lang. Thái dương mọc đằng đông, cung nguyệt Thường Nga mệt mỏi đau buồn...” Ca thanh lúc xa lúc gần, còn mơ hồ nghe được thiếu nữ gọi “Huyền Cơ!” Là ai, ai đối với Trần Huyền Cơ thâm tình như vậy? Chẳng lẽ là thiếu nữ mà Thượng Quan Thiên Dã nói? Đột nhiên nghe phụ thân trầm giọng:

- “Tổ Tổ, con đang nghĩ gì vậy? Con lại gần đây nghe ta nói? Con có sợ ta không? Ha, con quả thật là sợ ta!” Vân Vũ Dương bắt đầu kể lại tội nghiệt hai mươi năm trước y đã gây ra. Lúc này mặt trời đã lặn hẳn, thạch thất tối đen như mực.

9. Chương 9: Huyết Thù Tri Kỷ

Trần Huyền Cơ rốt cuộc đã đi đâu? Y cũng giống Vân Tổ Tổ, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi liên tiếp gặp rất nhiều việc ngoài ý muốn.

Trần Huyền Cơ tối đó mạo hiểm quay lại Vân gia không ngoài mục đích gặp người trong mộng. Quả nhiên trời cũng chiều lòng người, ý trung nhân chẳng những đã gặp mà còn dành trọn tâm tư cho y, đôi bên đang lúc thấm thiết thì không ngờ Vân Vũ Dương đột ngột trở về, phụ tử tương phùng có ẩn tình muốn nói, Vân Tổ Tổ ra dấu cho y tránh đi khiến y trong lòng hết sức bất an, tâm tư mâu thuẫn:

- Vân Vũ Dương liệu có nguyện ý gả con gái cho y? bản thân y nhận trọng thác sư môn hành thích Vân Vũ Dương nhưng Vân Tổ Tổ đối với y chân thành, nhạc phụ và nữ tể sao có thể đối xử với nhau như vậy? Lại nói tình cảm phụ tử chung quy không thể bỏ được, Vân Vũ Dương chỉ có một đứa con gái; nếu y bất chấp tất cả đưa Vân Tổ Tổ đi, cũng tức là chia rẽ phụ tử bọn họ, có khi nào một ngày nào đó Vân Tổ Tổ cũng giống mẫu thân, oán hận chính tượng phu mình?

Tính cách của Trần Huyền Cơ và Thượng Quan Thiên Dã rất tương phản. Thượng Quan Thiên Dã yêu hận có phần cực đoan, không thềm quan tâm đến chuyện gì; Trần Huyền Cơ bình tĩnh hơn nhiều, y yêu Vân Tổ Tổ rất sâu đậm nên cũng nghĩ cho nàng chu đáo; nghĩ đến sau khi phụ tử phân li, Vân Tổ Tổ liệu có hạnh phúc vui vẻ cả đời được hay không, y cũng không dám chắc. Nhất là nhớ tới thân tình u oán của mẫu thân, Trần Huyền Cơ không kèm được lo lắng, nghĩ thầm:

- “Nếu ngày nào đó Tổ Tổ có nửa lời oán trách, ta cả đời hối hận không thôi.” Nhưng mà nếu kêu y rời xa Vân Tổ Tổ, y không cách nào làm được.

Trần Huyền Cơ mong ngóng Vân Tổ Tổ ra sớm một chút, nhưng phụ tử bọn họ tựa hồ nói chuyện không bao giờ ngưng, kỳ thật cũng không lâu lắm. Có điều đối với Trần Huyền Cơ mỗi giây mỗi khắc dài như một

tháng một năm, y nhè nhẹ mở cổng ra ngoài, nghĩ bụng:

- “Hay thật, mình giống một tên tù phạm chờ Tổ Tổ phán xử!” Y chỉ nghĩ Vân Tố Tố cùng phụ thân nói chuyện chính là bàn luận hôn sự, nào biết Vân Vũ Dương đang thú tội với nữ nhi.

Chính lúc đang sốt ruột bất an, thốt nhiên một tiếng thét phảng phất từ phía hậu sơn truyền lại, “đó là Thượng Quan Thiên Dã. Chẳng lẽ y đã gặp phải hiểm cảnh gì?” Trần Huyền Cơ không kịp suy nghĩ, Thượng Quan Thiên Dã mạo hiểm tính mệnh muốn cứu y, bây giờ y nghe được Thượng Quan Thiên Dã kêu cứu, sao có thể trù trù được?

Trần Huyền Cơ đuổi theo âm thanh vào trong rừng, chỉ nghe tiếng thiết trượng chạm đất “tinh tinh”, y đã thi triển khinh công “Bát bộ cửu thiên” nhưng vẫn không đuổi kịp. Một lát sau lại có tiếng thét vọng đến, lần này rõ ràng là tiếng của Thượng Quan Thiên Dã, thanh âm đầy sợ hãi. Thượng Quan Thiên Dã là kẻ không biết sợ trời đất, vậy mà ... Thật khiến người ta khó mà tin được! Nhưng rõ ràng đó là tiếng của Thượng Quan Thiên Dã.

Trần Huyền Cơ chỉ hơi chậm chân một chút, tiếng “tinh tinh” kia đã càng lúc càng xa, không còn xác định được phương hướng nữa. Ngay lúc đó, từ trong rừng đưa lại bài ca của thiếu nữ:

- “Trên trời mặt trăng đuổi theo mặt trời, dưới đất cô nương đuổi theo tình lang...” chính là tiếng ca của Tiêu Vận Lan. Trần Huyền Cơ lại vội vàng ngược hướng tiếng ca chạy miết, một hồi sau không còn nghe thấy nữa. Trần Huyền Cơ đã không được ngủ, lại liên tiếp gặp chuyện, lúc này mệt mỏi không chịu nổi, bèn leo lên cây nghỉ một chút, đột nhiên nghe tiếng nói chuyện cách đó vài trượng.

Chỉ nghe một trận cười chói tai, đập vào màng nhĩ ong ong, kẻ đó nói:

- “Thượng Quan Thiên Dã, ngươi sợ lão quái vật ta chẳng?” Trần Huyền Cơ ở sau đại thụ chú mục nhìn, cảm giác đầu tiên là sợ đến sồn tóc gáy. Người y thấy là một quái nhân tướng mạo cực xấu, mặt đầy vết sẹo ngang dọc, chỉ còn tay và chân trái đang nói chuyện với Thượng Quan Thiên Dã.

Trần Huyền Cơ phải dùng hết định lực bản thân mới trấn định được tâm thần, tự nhủ:

- “Chẳng trách Thượng Quan Thiên Dã lại hét lên như thế. Sao y lại rơi vào tay tên quái vật này nhỉ?” đang định phát ám khí, Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Đa tạ tiền bối đã tương cứu, chỉ là, chỉ là...” Trần Huyền Cơ rung mình, không ngờ quái nhân này là ân nhân của Thượng Quan Thiên Dã, ám khí trên tay lại thu về.

Lão quái vật đó chính là Tất Lăng Phong. Thượng Quan Thiên Dã trong thạch thất không nhìn rõ chân diện của hắn, sau khi ra khỏi thạch động, dưới ánh nắng nhìn thấy diện mạo kinh khủng của Tất Lăng Phong, thật tình rất sợ hãi. Nhưng nói ra cũng kì quái, y nhìn gương mặt xấu xí khôn tả của Tất Lăng Phong hồi lâu lại thấy lộ ra cảm giác hiền từ ấm áp. Song thân của Thượng Quan Thiên Dã mất sớm, y từ nhỏ đã là cô nhi, sau khi trưởng thành lại đau khổ vì tình cảm với Tiêu Vận Lan, bị nàng ta lãnh đạm. Đây là lần đầu tiên trong đời có người quan tâm y, lão quái vật này đã cứu y, còn sợ làm y kinh hãi.

Tất Lăng Phong khẽ cười, cơ mặt co lại khiến Trần Huyền Cơ nhìn càng thấy đáng sợ. Thế mà Thượng Quan Thiên Dã lại nhìn thẳng mắt hắn, tuyệt không né tránh. Tất Lăng Phong cười hỏi:

- “Chỉ là, chỉ là cái gì?” Thượng Quan Thiên Dã đáp:

- “Trong tâm vân bối đã thề rằng phải bằng vào chân lực tự mình thoát ra khỏi thạch động.” Tất Lăng Phong hỏi:

- “Nói thư thế, ngươi trách ta cứu ngươi ra khỏi đó?” Thượng Quan Thiên Dã lắc đầu:

- “Không phải. Vân bối thực tình muốn luyện thành bản lĩnh, sau đó tìm Vân lão thất phu báo mối thù đoạt phổ, hạ nhục này.” Tất Lăng Phong nói:

- “Đại trượng phu hành sự không muốn dựa vào người khác. Tính khí ương ngạnh này của ngươi rất hợp với lão quái vật ta. Có điều, ngươi biết một mà không biết hai, dù ngươi luyện thành bản lĩnh thì cũng vẫn nhận lãnh ân huệ của Vân Vũ Dương.” Thượng Quan Thiên Dã mở to mắt hỏi:

- “Nghĩa là sao?” Tất Lăng Phong đáp:

- “Ta biết tâm ý của ngươi. Vân Vũ Dương nếu thu ngươi làm đồ đệ, ngươi nhất định không đồng ý. Hẳn đem nhốt ngươi trong thạch thất, trên tường có khắc đồ hình Đạt Ma kiếm phổ. Trong lòng ngươi, kiếm phổ đó vốn là đồ của Vũ Dương phái, chỉ cần không phải Vân Vũ Dương đích thân truyền thụ, ngươi có học cũng không hề gì?” Thượng Quan Thiên Dã gật gật đầu, Tất Lăng Phong tiếp:

- “Vân Vũ Dương vì có gì phải đem nhốt ngươi vào thạch thất, còn không phải cố ý thành toàn cho ngươi?” Đây vốn là đạo lý rất dễ hiểu nhưng Thượng Quan Thiên Dã căn bản không có tâm cơ, lại nhất quyết muốn luyện thành bản lĩnh để tự thân báo phục, trong nhất thời không nghĩ ra được. Nhất thời thần thái ảm đạm, Tất Lăng Phong lại nói:

- “Huống hồ ngươi muốn luyện thành võ công cũng mất ít nhất mười năm. Vân Vũ Dương lỡ như chết sớm, không có người đem thực vật đến cho ngươi, ngươi làm sao rời khỏi thạch động? Hải tử ngươi tính tình quật cường, nhất thời bộc phát, nhất định sẽ không gặp người khác. Bất quá ta rất yêu thích hải tử ngoan cường ngươi. Ngươi muốn tự mình báo thù cũng không khó gì, ta cam đoan chỉ trong ba năm, ngươi có thể luyện thành tuyệt kĩ!” Thượng Quan Thiên Dã la lên:

- “Không, vẫn bồi không thể bái tiền bồi làm sư phụ!” Tất Lăng Phong cười khanh khách:

- “Ta không miễn cưỡng ngươi bái sư đâu!” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Đợi sau khi vẫn bồi trở lại núi Vũ Dương bẩm báo cho trưởng lão bốn phái, nếu chúng ta có duyên tái ngộ, vẫn bồi nhất định xin tiền bồi chỉ điểm võ công!” Nên biết quy củ trong võ lâm, cải nhập môn phái là sự kiện rất hệ trọng. Nhưng nếu do tình cảm thân thiết, tự động truyền thụ võ công mà không đề cập đến danh phận sư đồ, có thể nói là không phản bội môn quy. Bất quá Thượng Quan Thiên Dã là trưởng môn đệ tử, dù chỉ cùng người thân cận thoáng qua cũng phải thông tri cho các vị trưởng lão.

Tất Lăng Phong cười hỏi:

- “Nếu ngươi muốn bẩm báo cho trưởng lão, sao không mau về Vũ Dương sơn? Năm vị trưởng lão quý phái đều đến thẳng đây tiếp sau ngươi rồi, ngươi không biết sao?” Thượng Quan Thiên Dã ngạc nhiên quấy đầu lại:

- “Cái gì? Năm vị sư bá sư thúc đều đã đến đây à?” Tất Lăng Phong gật đầu:

- “Ngươi vừa hạ sơn, bọn họ cũng đồng loạt xuất môn đến đây. Hiện tại chỉ e đang gặp Vân Vũ Dương đòi ngươi. Ngươi có muốn gặp họ?” Tất Lăng Phong nói không sai, lúc này Vũ Dương ngũ lão đang dùng “Ngũ lôi thiên tâm chưởng pháp” hợp lực đấu chưởng với Vân Vũ Dương. Thượng Quan Thiên Dã lắng tai nghe, nhận ra được tiếng sấm đặc biệt của “Ngũ lôi thiên tâm chưởng”.

Thượng Quan Thiên Dã hoang mang mờ mịt, thập phần khó hiểu, lẩm bẩm:

- “Sao bọn họ biết mình đến Hạ Lan sơn tìm Vân Vũ Dương? Vì lý do gì mà không nói rõ với mình, lại âm thầm bám theo?” Nên biết Thượng Quan Thiên Dã nhận di mệnh sư phụ Mưu Nhất Lật tìm Vân Vũ Dương thu hồi kiếm phổ. Sự việc này cực kỳ bí mật, y chưa từng hé lộ nửa điểm cho người ngoài biết, chỉ trước khi hạ sơn mới lưu lại một bức mật thư, yêu cầu Trí Viên trưởng lão đứng một năm sau mới được mở ra xem. Đây cũng là do Mưu Nhất Lật trước lúc lâm chung phân phó, có ý chu toàn thân thích. Nếu Vân Vũ Dương chịu giao hoàn kiếm phổ, như vậy thì Thượng Quan Thiên Dã trong vòng một năm có thể về đến Vũ Dương sơn, phong mật thư kia cũng có thể hủy đi và Vũ Dương ngũ lão sẽ không biết gì, tránh được khúc mắc với Vân Vũ Dương. Nếu một năm sau y vẫn không trở về tức là đã gặp chuyện bất trắc, lúc đó Trí Viên trưởng lão xem thư lưu lại sẽ báo thù cho y.

Thế nhưng hiện tại bọn họ đều đã tới đây khiến Thượng Quan Thiên Dã hết sức nghi hoặc. Tất Lăng Phong hai mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào mặt Thượng Quan Thiên Dã:

- “Trí Viên trưởng lão đối với ngươi ra sao?” Thượng Quan Thiên Dã đáp:

- “Thương yêu vẫn bồi như con cháu.” Tất Lăng Phong cười lạnh:

- “E rằng ông ta yêu Đạt Ma kiếm phổ thì đúng hơn!”, thò tay rút ra một phong thư đưa cho Thượng Quan Thiên Dã, nói:

- “Người tự xem đi, Trí Viên trưởng lão chính là gọi tám đệ tử đắc ý đang vân du bên ngoài về!” Lá thư này viết cho một đệ tử của Trí Viên trưởng lão, kêu y lập tức thông tri cho hai người khác, nói chuyện Thượng Quan Thiên Dã đi thu hồi kiếm phổ, gọi bọn họ cấp tốc hồi sơn. Đúng thật là bút tích của Trí Viên trưởng lão, xem ra ngoài bức thư này chắc chắn còn những lá tương tự gửi cho các đệ tử khác. Thượng Quan Thiên Dã lưu lại thư, sớm đã bị Trí Viên mở ra xem trước.

Thượng Quan Thiên Dã ngậy người hồi lâu mới mở miệng:

- “Trí Viên sư bá làm vậy là có ý gì?” Thượng Quan Thiên Dã tuy là văn bối nhưng xét cho cùng y thân phận chương môn nhân, Trí Viên trưởng lão trước kì hạn lại mở thư của y ra xem, đối với một chương môn nhân là việc nhục nhã. Tất Lăng Phong thở dài:

- “Ích kỷ tự mãn, hiền như Vũ Dương ngũ lão cũng không tránh được, thật là đáng tiếc!” Thượng Quan Thiên Dã kêu lên:

- “Lão tiền bối nói thế là có ý gì?” Tất Lăng Phong nói:

- “Người tưởng ta Vũ Dương oan cho sư bá sư thúc người ư? Ta hỏi người, người biết sư phụ người Mưu Nhất Lật chết như thế nào không?” Thượng Quan Thiên Dã ngạc nhiên nói:

- “Sư phụ văn bối chết rất bình thường mà.” Tất Lăng Phong gật đầu:

- “Đúng thế, sư phụ người bị bệnh mà chết, có điều hấn bất quá mới năm mươi tuổi, bỗng dưng chết trẻ như thế, không phải đáng tiếc lắm sao?” Thượng Quan Thiên Dã nghe y nói vậy, tức giận:

- “Xin tiền bối nói rõ, có phải sư phụ văn bối chết không rõ ràng không?” Tất Lăng Phong nói:

- ”Đều không phải, có điều tục ngữ có câu:

- Lo buồn nhiều dễ sinh bệnh. Từ sau khi sư tổ người chết đi, bao nhiêu năm qua y ngoài lo cường địch, trong thì bị đồng môn bức bách, phiền muộn liên tục như thế, không chết sớm mới kì quái!” Thượng Quan Thiên Dã kêu lên:

- “Cái gì mà loạn trong giấc ngoài, mong lão tiền bối nói rõ!” Tất Lăng Phong nói:

- “Kì thật sư phụ người vì lo lắng cường địch mà chết sớm, chỉ để lại một ngoại tôn, không đáng phải lo lắng, chuyện này để sau hãy nói. Sư phụ người lo buồn thành bệnh, cứ như ta thấy có quá nửa là bị sư bá sư thúc người bức bách mà ra.” Thượng Quan Thiên Dã hết sức kinh ngạc:

- “Sư bá sư thúc vì sao phải bức sư phụ văn bối?” Tất Lăng Phong đáp:

- “Sư tổ người lấy được Đạt Ma kiếm phổ, việc này hết sức bí mật, không hiểu Trí Viên trưởng lão nghe phong thanh ở đâu. Ông ta vốn nghĩ sư tổ người nhất định truyền lại cho mình, không biết rằng kiếm phổ đã bị Vân Vũ Dương trộm mất. Sau khi sư tổ người chết, ông ta định ninh kiếm phổ được truyền lại cho sư phụ người, vì thế mà hết lần này đến lần khác tìm đến bức sư phụ người giao ra kiếm phổ. Sư phụ người một là nghĩ tình muội tử, hai là e ngại Vân Vũ Dương nên không tiện đem nội tình nói ra. Mấy vị sư bá sư thúc của người không chỉ bức bách bằng lời, còn đòi tỷ thí võ công với sư phụ người. Công phu hàm dưỡng của sư phụ người lớn, nếu là người, ta nghĩ người chắc chắn không nhận được.” Thượng Quan Thiên Dã nhớ lại, từ lúc nhập môn, mỗi năm đều thấy sư bá sư thúc luân phiên đến. Sau khi bọn họ về, sư phụ lúc nào cũng uất ức không vui, dễ thường đến mười ngày nửa tháng, bất giác tin lời của Tất Lăng Phong vài phần.

Tất Lăng Phong lại tiếp:

- “Trí Viên trưởng lão bức ép sư phụ người, kì thật còn có tâm cơ khác. Vũ Dương phái trước nay chia làm hai chi phái, đạo gia và tục gia. Trước sư tổ người, chương môn đều là đạo gia đệ tử. Sư phụ người văn võ tinh thông, chọn đệ tử tục gia làm chương môn, đám đạo sĩ lỗ mũi trâu đó không dám phản nản nhưng truyền đến sư phụ người, bọn họ chắc chắn không nghĩ giống nhau nữa. Sở dĩ Trí Viên trưởng lão mở mật thư của người ra xem, lại gấp rút triệu hồi tám tên đệ tử vân du về, chính là đợi sau khi thu hồi kiếm phổ, kêu người cùng tám đệ tử cùng nhau luyện kiếm. Vũ Dương phái trọng nhất kiếm pháp, ha ha, đợi sau khi đệ tử của lão luyện thành, chỉ cần có một người thắng người. Lúc đó, lão có thể lấy thân phận trưởng lão tuyên bố ”truyền ngôi cần phải truyền hiền“, vậy là chức chương môn của người có thể phế được rồi. Về

sau chưởng môn Vũ Dương cũng do đạo gia đệ tử nắm giữ.” Thượng Quan Thiên Dã trong lòng cực kỳ tức giận nhưng vẫn còn bán tin bán nghi. Tất Lăng Phong thấy thế nói:

- “Người nghĩ ta lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử? Hắc, hắc, không giấu gì người, ta và quyền kiếm phổ đó cũng có một đoạn duyên nguyên. Sư phụ người chết, ta đoán y tất có di mệnh bèn âm thầm bám theo người đến tận Vũ Dương sơn. Ta vốn định trộm phong mật thư kia, còn chưa giành được đã thấy Trí Viên lấy xem rồi hủy mất. Không những thế, còn nghe lén được và bốn sư đệ nói chuyện. Sự tình này ta đã nói rất rõ ràng, tin hay không tin là tùy người!” Thượng Quan Thiên Dã hận nhất những kẻ thiếu quang minh lỗi lạc, nghe xong liền kêu lớn:

- “Ta không thèm cái chức chưởng môn phái Vũ Dương!” hận đến nỗi muốn đem Trí Viên trưởng lão ra băm thành muôn mảnh.

Tất Lăng Phong vỗ tay nói:

- “Tốt, có chí khí, vậy Đạt Ma kiếm phổ ở đâu?” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Đạt Ma kiếm phổ là vật của sư tổ ta, kết cuộc vẫn phải thuộc về phái Vũ Dương. Văn bối đã không thèm làm chưởng môn Vũ Dương thì kiếm phổ đó cũng không cần.” Tất Lăng Phong đột nhiên lạnh lùng:

- “Kì thật kiếm phổ đó không phải là của sư tổ người!” Thượng Quan Thiên Dã kinh ngạc:

- “Cái gì? Sư phụ lúc lâm chung đã nói với văn bối rất rõ ràng, Đạt Ma kiếm phổ là do sư tổ tìm thấy trong một thạch động, chẳng lẽ còn giả được ư?” Tất Lăng Phong đáp:

- “Nửa điểm là thật, nửa điểm là giả.” Lúc Thượng Quan Thiên Dã bái sư, sư tổ đã tạ thế, chỉ nghe các trưởng lão kể lại. Y tin tưởng sư tổ là một đại hiệp, đối với ông ta cực kỳ kính ngưỡng, người khác dám mở miệng bất kính, y nhất định không bỏ qua. Bây giờ nghe Tất Lăng Phong nói thế, y không khỏi rùng mình.

Tất Lăng Phong nhìn thần tình Thượng Quan Thiên Dã, nói:

- “Chẳng lẽ người không chịu tin, nếu không phải ta tự mình chứng kiến, ta cũng không tin Mưu Độc Dật vì kiếm phổ này, gạt bỏ chuyện sanh tử quyết đấu với một vị đại hiệp tề danh cùng mình đương thời hết một ngày một đêm.” Thượng Quan Thiên Dã đáp:

- “Xin tiền bối nói rõ!” Tất Lăng Phong trầm ngâm đến nửa ngày mới trả lời:

- “Sự tình này rất li kì. Lão đầu tử ta trừ phi có được bằng chứng xác thực, còn không thì nhất định không nói. Bất quá muốn tìm bằng chứng cũng không khó khăn gì. Kiếm phổ này quả thật cất trong một thạch động, vì thế mà lão phu nói lời sư tổ người có nửa điểm là thật. Nhưng thật ra là do một vị thể ngoại cao nhân lúc lâm tử trịnh trọng phó thác cho Mưu Độc Dật cùng vị đại hiệp kia. Hôm đó vừa khéo hai người đều đến tìm bảo, sư tổ người và ông ta đấu hết một ngày một đêm giành được kiếm phổ nhưng cũng bị bảo kiếm của ông ta đã thương. Sư tổ người tham lam, còn muốn giành lấy bảo kiếm kia. Người đó tề danh cùng sư tổ người, tuy bị ông ta dùng Thái Thanh Huyền công đã bại nhưng bảo kiếm không bị cướp mất. Chỉ là trên kiếm có hai viên ngọc đã bị sư tổ người chặt đứt. Hiện tại hai viên ngọc đó nằm trong tay ta, bảo kiếm kia thì Văn Vũ Dương đang giữ. Đợi ta đến tìm Văn Vũ Dương lấy thanh kiếm kia đem về, người xem thử vết trảo trên kiếm, còn được khảm lại hai viên ngọc khác thì sẽ minh bạch thôi. Được rồi, nghe tiếng ác đấu trước triền núi thì Vũ Dương ngũ lão tất sẽ bại. Tuy ta không phải địch thủ của Văn Vũ Dương nhưng nhân cơ hội này có thể đấu với hắn một trận. Người ở đây chờ ta, trước lúc mặt trời lặn ta nhất định về tới, lúc đó sẽ đem hết sự tình nhất nhất nói cho người nghe.” Những lời này đã gây ra phản ứng rất lớn trong lòng Thượng Quan Thiên Dã, y cảm thấy hoang mang, muốn tìm một người quang minh lỗi lạc, vì nghĩa quên thân thật không dễ. Tâm tình của y so với Trần Huyền Cơ lúc này đang chấn động vẫn còn thua xa. Trần Huyền Cơ nghe Tất Lăng Phong nói xong, cơ hồ kinh hãi đến chết, nghĩ thầm:

- “Đồng danh với Mưu Độc Dật ngoài ngoại tổ phụ Trần Định Phương của ta ra thì còn có ai nữa? Trên bảo kiếm của Văn Tổ Tổ xác thực có vết trảo, theo bút tích của ngoại tổ phụ để lại quả thật có hai viên ngọc làm vật trang trí. Bảo kiếm đó, bảo kiếm đó, chẳng lẽ thật là vật của ngoại tổ phụ? Vậy sao lại ở trong tay Văn Vũ Dương?” Đột nhiên Thượng Quan Thiên Dã thở dài:

- “Văn bối biết ý định của lão tiền bối. Người mạo hiểm muốn đoạt phổ lấy kiếm trong tay Văn Vũ Dương không ngoài mục đích vì văn bối. Bây giờ văn bối cam tâm tình nguyện bái lão tiền bối làm sư phụ.” Thân

là chương môn Vũ Dương phái - một trong những lãnh tụ võ lâm lại bá quái nhân này làm thầy, Trần Huyền Cơ không kiềm được hoảng sợ. Y biết rõ tính tình Thượng Quan Thiên Dã, thấy hắn dập đầu ba cái làm lễ, biết rằng cục diện đã vô phương挽回.

Tất Lăng Phong ha hả cười lớn, hỏi:

- “Người có biết ta là ai không, người bá ta làm thầy, không sợ sau này sẽ hối hận ư?” Thượng Quan Thiên Dã đáp:
 - “Không cần biết tiền bối là ai, đệ tử nhất quyết đi theo sư phụ, xin thỉnh giáo đại danh của sư phụ.” Tất Lăng Phong càng cười lớn:
 - “Người đến danh tính lai lịch của ta cũng không biết, lại có thể tin cậy ta như vậy, cam tâm tình nguyện bá sư, ha ha, người không những là đồ nhi ngoan, còn là tri kỷ trong đời ta nữa!” Trần Huyền Cơ nghĩ bụng:
 - “Lời lẽ của quái nhân này cũng giống diện mạo của hắn, quả thật kì quái nhất trên đời!” Tất Lăng Phong sau khi cười, sắc diện đột ngột trở nên nghiêm túc, trịnh trọng nói:
 - “Ta là Tất Lăng Phong, hai mươi năm trước mọi người tôn xưng là Cái hiệp, nhưng ta bây giờ là đại đạo phóng hỏa giết người. Người là đồ đệ của ta, tất phải theo ta làm cường đạo, người thật không ân hận chứ?” Thượng Quan Thiên Dã rung mình, hốt nhiên ngoài rưng truyền lại tiếng ca văng vẳng của Tiêu Vận Lan:
 - “Trên trời mặt trăng đuổi theo mặt trời, dưới đất cô nương đuổi theo tình lang...” ca thanh ngắt quãng nhưng vẫn nghe được tiếng nàng ta gọi lớn “Huyền Cơ!”. Trong chốc lát, Thượng Quan Thiên Dã cảm thấy mọi thứ đều như tro bụi, đối với sư môn trước đây, sự nghiệp sau này, mối thâm tình nhiều năm cất giấu trong lòng, tất cả đều tan thành bọt biển. Tất Lăng Phong vẫn không có chút biểu cảm, lãnh đạm hỏi lại:
 - “Người thật không hối hận?” Thượng Quan Thiên Dã kêu lên:
 - “Thà gạt đời lấy tiếng làm hiệp sĩ, không bằng đại đạo phóng hỏa giết người. Thiên hạ náo loạn, trắng đen lẫn lộn, chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm thì làm một đại đạo khiến người sợ hãi có gì không tốt?” Tất Lăng Phong gật đầu tiếp:
 - “Rất đúng, rất đúng! Làm cường đạo đích thống khoái, ít nhất so với làm một chương môn tuân thủ quy củ còn tốt hơn nhiều. Được, từ nay về sau, người là truyền nhân y bát của ta. Ta phải đến đòi Vân Vũ Dương kiếm phổ, lấy đó làm quà kiến diện cho con.” Thiết trượng chạm đất tinh tinh, tựa như vũ bão, thật là đến rồi đi như cơn gió, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.
- Trần Huyền Cơ từ trên cây nhảy xuống, kêu lên:
- “Thượng Quan huynh, tiểu đệ tìm huynh đến khổ!”, đang định hỏi xem Thượng Quan Thiên Dã hai ngày nay đã gặp phải chuyện gì, Thượng Quan Thiên Dã đột nhiên trừng mắt, lớn tiếng:
 - “Ai cần người tìm, người ta đau khổ vì người người có biết không?” Trần Huyền Cơ thất kinh, chỉ thấy Thượng Quan Thiên Dã đưa tay ra quát:
 - “Vận Lan tử tử gọi người, người không nghe thấy à?” Trần Huyền Cơ nói:
 - “Thượng Quan huynh, huynh, huynh nghe ta nói.” Thượng Quan Thiên Dã không thềm lí tới, cứ thao thao bất tuyệt:
 - “Người nếu còn có một chút tình bằng hữu với ta, mau tìm Vận Lan đến đây. Ta muốn các người trước mặt ta đính ước, như thế trong lòng ta mới yên tâm được!” Trần Huyền Cơ nói:
 - “Bất kể chuyện gì, dù tan xương nát thịt tiểu đệ cũng không từ nan. Duy có việc này, thứ cho tiểu đệ ngàn vạn lần không thể tuân mệnh!” Thượng Quan Thiên Dã mày kiếm dựng đứng, thành linh rút hộ thủ câu ra, quát lên:
 - “Ta đã quyết chí làm cường đạo, người đã phụ lòng Vận Lan như thế; chi bằng để ta giết chết người, cất dứt ý niệm của Vận Lan, đỡ cho nàng suốt đời phải khổ vì tương tư. Nếu người giết được ta thì ta khỏi phải thương tâm một đời.” Song câu bạt xuất kêu soèn soẹt nhưng Trần Huyền Cơ không tránh mà còn bước tới, Thượng Quan Thiên Dã thét:

- “Người còn không rút kiếm ra?” Trần Huyền Cơ lắc đầu nói:
 - “Chỉ cần huynh và Vận Lan không thương tâm, ta nguyện chết dưới câu của huynh!” Thượng Quan Thiên Dã giận dữ nói:
 - “Người, người thà chết cũng không đáp lại Vận Lan, người còn có trái tim không?” Trần Huyền Cơ đáp:
 - “Trái tim ta sớm đã giao cho người khác rồi, huynh kêu ta lấy gì để đưa cho Vận Lan?” Thượng Quan Thiên Dã chấn động, nói:
 - “Hóa ra người quả thật bị nữ nhi của Vân Vũ Dương mê hoặc, hừ hừ, là bị con gái cừu nhân mê hoặc!” Trần Huyền Cơ hầm hầm tức giận:
 - “Người xem Tổ Tổ của ta là hạng người nào? Thượng Quan Thiên Dã ơi Thượng Quan Thiên Dã, ta thật đã nhìn lầm người rồi!” Thượng Quan Thiên Dã kinh ngạc:
 - “Cái gì?” Trần Huyền Cơ đáp:
 - “Người đối với Vận Lan tỷ tỷ một mối si tình, một nỗi khổ tâm. Ta còn nghĩ người là một nam tử thất tình, hóa ra người không hề biết tình là vật gì?” Thượng Quan Thiên Dã lẩm bầm:
 - “Tình là vật gì? Tình là vật gì?” Y liếc mắt nhìn, thấy Trần Huyền Cơ ánh mắt sáng ngời, cảm xúc mãnh liệt khác thường, thao thao bất tuyệt:
 - “Tình là gì? Chính là nàng còn quan trọng hơn sinh mệnh của mình, lại càng không thể so được với chuyện vinh nhục thành bại! Đó là lấy tâm đổi tâm, bề ngoài là hai người, kì thật chỉ là một. Dù có trời long đất lở, vật đổi sao dời, mối chân tình đó cũng không thay đổi!” Thượng Quan Thiên Dã hoang mang tự nhủ:
 - “Gì chứ, chẳng lẽ ta đối với Vận Lan không giống thế?” Trần Huyền Cơ nói tiếp:
 - “Ta từ lần đầu tiên gặp Tổ Tổ đã giao phó bản thân cho nàng. Trên thế giới này ta chưa từng gặp qua thiếu nữ nào thuần khiết vô tà như vậy, là một thiếu nữ khiến người ta không thể nào quên. Ta tôn kính nàng cũng giống như đối với mẫu thân. Chỉ cần ta sống trên đời một ngày, ta tuyệt đối không để người khác nhục mạ nàng nửa câu. Hừ, người sao dám kêu ta bỏ nàng để yêu người khác?” Thượng Quan Thiên Dã thì thào:
 - “Chẳng lẽ cô nương ấy hơn hẳn Vận Lan?” Trần Huyền Cơ cười lớn:
 - “Được a, cuối cùng người cũng hiểu được chút ít. Trong mắt mỗi người, tình nhân của mình chính là nữ thần hoàn mỹ nhất, ta yêu Tổ Tổ cũng giống người yêu Vận Lan, người hiểu chưa?” Thượng Quan Thiên Dã ngậy người, thỉnh thoảng buông câu xuống đất, nắm lấy tay Trần Huyền Cơ khóc rống lên.
- Trần Huyền Cơ không ngờ hán tử thô hào này lại thương tâm như vậy, song đúng là trong tình ái nam nhân thường có ý nghĩ giống nhau. Trong chốc lát, không cần nghĩ nhiều, Trần Huyền Cơ đã hiểu Thượng Quan Thiên Dã đau lòng vì nguyên do gì, liền nắm chặt hai tay Thượng Quan Thiên Dã, đối với y như huynh đệ thân thiết, hòa nhã nói:
- “Nếu Tổ Tổ yêu thích một người khác, ta chắc cũng sẽ giống như huynh bây giờ. Bất quá, Tổ Tổ thật lòng yêu ta, không có một sức mạnh nào có thể chia rẽ chúng ta được. Thiên Dã, huynh không nên vì Vận Lan mà buồn lòng, trên thế gian này không có người nào có thể yêu nàng bằng huynh được. Cổ ngữ có câu, lòng chân thành sẽ vượt qua mọi khó khăn, Vận Lan nhất định sẽ có ngày cảm động, cùng huynh kết hợp. Như thế hai người chúng ta đều được hạnh phúc cả đời. Huynh bất tất suy nghĩ vẩn vơ nữa. Được, hảo huynh đệ, huynh nghe ta một lời, mau tới gặp nàng ta đi!” Thượng Quan Thiên Dã từ từ nín khóc, nhưng vẫn còn mơ mơ màng màng lẩm bầm:
 - “Ha, người không biết Vận Lan chỉ yêu một mình người. Người kêu ta phải làm sao đây? Ta không muốn chia rẽ đôi thân tiên duyên thuộc các người, nhưng ta cũng không muốn làm Vận Lan thương tâm.” Ngay lúc đó, đột nhiên có người cười lạnh:
 - “Hai tên gốc tiểu tử này khóc gì thế?” Hai người cơ hồ nhảy dựng lên, lập tức buông tay nhau ra, Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Ta khóc mặc ta, liên can gì đến người!” ngẩng đầu nhìn thấy một người ước chừng năm mươi tuổi, thân hình khôi vĩ, mắt cú mũi ưng, thần quang lấp lánh, dường như trước đây đã từng gặp qua. Người đó cười ha hả:

- “Nguyên lai là tân chủ võ môn phái Vũ Dương Thượng Quan Thiên Dã, trẻ tuổi đã là chủ võ môn một phái, còn có gì không như ý nữa chứ?” Thượng Quan Thiên Dã hỏi:

- “Người là ai? Ta làm chủ võ môn hay không không cần người quản!” Người kia vẫn cười:

- “Hắc, hóa ra là thế, chắc hẳn Trí Viên trưởng lão muốn dành cái chức chủ võ môn của người cho đồ đệ của ông ta. Người bất tất phải buồn phiền, ta và sư phụ người có chút giao tình. Ta nhất định sẽ ủng hộ người, chỉ cần người giúp ta một chuyện.” Thượng Quan Thiên Dã không có kiên nhẫn, đang định phát tác, chỉ thấy người đó lại cười ha ha, chỉ tay vào Trần Huyền Cơ hỏi:

- “Người nói cho ta biết lai lịch thân phận của tiểu tử này, hẳn không phải là Trần Huyền Cơ phụng mệnh của Chu Công tìm Vân Vũ Dương đây chứ? Người có biết hắn và Vân Vũ Dương nói chuyện gì không? Có phải còn có một tên Thạch Thiên Đặc đến tìm Vân Vũ Dương không? Ta biết người đến đòi Vân Vũ Dương trả kiếm phổ, hai ngày nay người chắc chắn ở tại Vân gia, sao ta không thấy? Có nghe ta nói không? Mau mau trả lời ta!” Trần Huyền Cơ sớm đã nhận ra thanh âm và diện mục của người này, oai phong đáng ngạc nhiên, chính là người đã cùng về với Vân Vũ Dương, khẩn cầu Vân Vũ Dương giúp y tiểu trừ bộ thuộc của Trương Sĩ Thành

- Tổng chỉ huy Cẩm y vệ La Kim Phong, nghĩ thầm:

- “Hắn hạ sơn vừa đúng lúc Thạch Thiên Đặc và Thất Tu đạo nhân kế tiếp nhau lên núi, chắc hẳn đã phát hiện tung tích của Thạch Thiên Đặc. Lúc đó hắn không dám xuất hiện, nhưng hồi sau nghĩ lại, hắn và Vân Vũ Dương cấu kết với nhau nên quay trở lên thám thính tin tức. Nhưng mình chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt lần đầu tiên ra giang hồ, sao hắn lại biết tên mình?” Trần Huyền Cơ không biết rằng bản thân hắn đã bị một đại nội cao thủ khác ngầm ngấm theo dõi.

Nguyên lai Chu Nguyên Chương rất tối kỵ bộ thuộc của Trương Sĩ Thành, ngoài việc phái La Kim Phong chiêu hàng Vân Vũ Dương còn phái người bí mật làm nội gián. Chu Công là thủ lĩnh đám cự thuộc của Trương Sĩ Thành tại Giang Nam, trong nhà ông ta có người thông đồng với triều đình; sau khi Trần Huyền Cơ phụng mệnh xuất phát lập tức thông báo tình hình. May mà Trần Huyền Cơ cưới bảo mã, lại đi sớm hai ngày nên mới tránh được ba đại nội cao thủ do Chu Nguyên Chương phái đi truy đuổi. La Kim Phong hạ sơn thì gặp ba tên thuộc hạ, biết được tin tức của Trần Huyền Cơ. Sở dĩ y quay lại là vì hai việc. Thứ nhất là thám thính việc Thạch Thiên Đặc lên núi, thứ hai là tước nã Trần Huyền Cơ về tra khảo.

Thượng Quan Thiên Dã tức giận:

- “Tại sao ta phải nói cho người biết?” La Kim Phong cười gằn:

- “Được a, người có biết ta là ai không?” Thượng Quan Thiên Dã lúc này đã nhớ ra, nói lớn:

- “Người là tổng chỉ huy Cẩm y vệ La Kim Phong, sư phụ ta nể mặt người chứ ta thì không!” La Kim Phong cười hô hô, nói:

- “Cái ghế chủ võ môn của người còn ngồi chưa vững, chẳng lẽ người không cần ta giúp? Người đã biết thân phận của ta, có lí nào lại không biết thân phận vị bằng hữu này của người? Hắn là di nghiệt của Trương Sĩ Thành cự bộ, đã rơi vào tay ta thì còn có thể thoát được chăng? Người nếu biết điều đem sự tình kể lại cho ta, chẳng những vì triều đình lập công, cái chức chủ võ môn nhân của người cũng không có ai dám động vào. Nhất cử lưỡng tiện, đối với người chẳng phải là cực kỳ tiện lợi à?” Thượng Quan Thiên Dã tức đến bốc khiêu, quát lớn:

- “Im, ngậm cái miệng thối của người lại, Thượng Quan Thiên Dã ta nào phải hạ người mãi hữu cầu vinh!” La Kim Phong cười hắc hắc:

- “Rốt lại vẫn là chim non mới xuất đạo lần đầu. Tiểu tử người quả nhiên chính là Trần Huyền Cơ?” Trần Huyền Cơ hỏi:

- “Là ta thì thế nào? Muốn gì thì cứ việc hỏi ta. Thượng Quan huynh, việc này không liên quan tới huynh, mau đi đi!” Trần Huyền Cơ biết La Kim Phong là đệ nhất cao thủ của Chu Nguyên Chương, Vân Vũ Dương đối với y rất tôn sùng, e rằng võ công không dưới Vân Vũ Dương. Hắn nhận hết mọi chuyện, chính là muốn Thượng Quan Thiên Dã thoát đi.

La Kim Phong cười lạnh:

- “Ta cũng không tin tiểu tử ngươi không nói thật. Thượng Quan Thiên Dã vì ngươi ba lần bốn lượt bỏ qua tiền đồ sáng lạn, ta tin ngươi không nói láo.” Lời còn chưa dứt, Thượng Quan Thiên Dã lượn song câu lên, cao giọng:

- “Đại trượng phu sao có thể để người ta làm nhục, tên tiểu nhân này biến ta thành kẻ mãi hữu cầu vinh, nhục mạ ta quá đáng. Ta phải liều mạng với ngươi, Huyền Cơ, ngươi có việc trong người, mau đi đi!” La Kim Phong cười ha hả, nói:

- “Có nghĩa khí, có nghĩa khí! Hai tiểu tử các ngươi đều muốn giành chết. Bất tất phải giành nhau, hai ngươi không ai được chạy!”, song chưởng vỗ ra, tả thủ chộp Trần Huyền Cơ, hữu thủ nhằm Thượng Quan Thiên Dã, mục đích là bắt hết cả hai đem về tra khảo để đối chiếu khẩu cung.

Thượng Quan Thiên Dã xuất song câu trước nhưng bị tả chưởng của La Kim Phong vỗ trúng, song câu bật ngược trở lại, tả chưởng vẫn tiếp tục chộp đến trước ngực Thượng Quan Thiên Dã. Không ngờ Thượng Quan Thiên Dã cực kỳ dũng mãnh, không lùi mà còn sấn tới, song câu đan chéo, nhằm vào cổ tay La Kim Phong. Chưởng lực của La Kim Phong nếu dụng lực thật sự, ngực của Thượng Quan Thiên Dã tức khắc sẽ vỡ vụn. Nhưng hắn lại đánh liều mạng khiến La Kim Phong trù trừ. Nên biết Thượng Quan Thiên Dã rất cuộc vẫn là chưởng môn phái Vũ Dương, nếu La Kim Phong đã thương y khác nào gây ra mối oán cừu rất lớn với Vũ Dương phái. Huống hồ La Kim Phong có ý bắt Thượng Quan Thiên Dã, từ hắn khai thác bí mật của Trần Huyền Cơ, lấy đó làm bằng chứng. Một chưởng này tuy sát thủ, kỳ thật bất quá chỉ uy hiếp mà thôi, không lường được Thượng Quan Thiên Dã không sợ chết, lại muốn lưỡng bại câu thương.

Nói thì chậm, thực tế lúc đó rất mau. Ngay lúc La Kim Phong còn đang trù trừ, Trần Huyền Cơ lập tức lĩnh hội kiếm quyết, vừa tránh khỏi hữu chưởng của La Kim Phong, kiếm thế nhẹ nhàng đâm ngược trở lại. Chợt nghe “soạt” một tiếng, La Kim Phong thu tay không kịp, ống tay áo trái đã bị Thượng Quan Thiên Dã cắt mất một đoạn.

La Kim Phong sắc mặt tái nhợt, quát lớn:

- “Được lắm, hai tên tiểu tử các ngươi muốn chết, lão gia sẽ cho các ngươi sống không được chết cũng không xong!” ống tay áo phất lên đánh bật Thanh Cương kiếm của Trần Huyền Cơ, ba ngón tay đột ngột duỗi ra, phi thân lướt tới chụp vào mạch môn của Trần Huyền Cơ. Chiêu này âm độc vô tử, Thượng Quan Thiên Dã không kịp ứng cứu, liền hét lên một tiếng, tả thủ vươn ra; kim câu thoát khỏi tay hóa thành một đạo cầu vòng nhằm thẳng hậu tâm La Kim Phong. La Kim Phong động nộ, trở tay lại chụp lấy kim câu, miệng quát:

- “Hay cho tên tiểu tử không biết sống chết!” Cổ tay y chợt rung, rắc rắc, thanh kim câu bị y dùng nội gia chân lực chấn gãy nhưng Trần Huyền Cơ cũng nhờ đó thoát khỏi hiểm cảnh. La Kim Phong quát lớn một tiếng, đem đoạn kim câu gãy ném thẳng về hướng Thượng Quan Thiên Dã, ám tiễn này không phát ra tiếng, kinh lực cực mạnh, công lực Thượng Quan Thiên Dã không cách gì ngăn chặn được.

Trần Huyền Cơ vùng kiếm phi thân lướt tới, chỉ nghe “tinh, tinh” hai tiếng, đóm lửa bay tứ tán. Nửa thanh kim câu tuy bị đánh rơi nhưng Thanh Cương kiếm của Trần Huyền Cơ cũng bị mẻ mất một miếng, hổ khẩu rách toạc chảy máu. Thượng Quan Thiên Dã trông thấy không khỏi kinh tâm, nghĩ:

- “Nếu không phải Trần Huyền Cơ dùng kiếm đánh bật kim câu, chỉ e kim câu đã xuyên qua tim!” Hai người này vừa là tri kỷ lại vừa là oan gia, lúc này đều cảm kích, giúp nhau quên mình. Kiếm pháp của Trần Huyền Cơ kiêm gồm võ học của mấy nhà, Thượng Quan Thiên Dã tả câu hữu chưởng; kim câu khóa, đâm, ngoặc, xén; chưởng pháp trầm ổn kín kẽ, tất cả đều là bí truyền của Mưu Độc Dật, so với lúc sử dụng song câu uy lực không hề giảm sút. Hai người đồng tâm hiệp lực, chỉ thấy kiếm khí tựa cầu vòng, câu quang hơn tuyết, chốc lát đã đỡ đến chiêu thứ mười hai của La Kim Phong.

La Kim Phong tự thị là đệ nhất cao thủ đại nội, chẳng ngờ lại bị hai tên tiểu tử hậu sanh đồ được mười hai chiêu, trong lòng đại nộ, sát cơ nổi lên. Trong chớp mắt, chưởng pháp thành linh thay đổi, nhanh như gió giật mưa giông, chưởng chỉ đâm tới, bên trong còn hàm chứa đao kiếm chen nhau, công thẳng vào giữa màn câu quang kiếm ảnh. Chưởng lực của y đã đến mức tùy tâm thu phát, đối với Thượng Quan Thiên Dã còn có chút lưu tình nhưng với Trần Huyền Cơ thì thẳng tay hạ sát thủ. Đấu thêm mấy chiêu, La Kim Phong tả chưởng ra chiêu “Nhân cách thiên hà”, ném Thượng Quan Thiên Dã ra ngoài vòng chiến, hữu chưởng ra chiêu “Ngũ đỉnh khai sơn”, ngũ chỉ hóa thành móc câu chụp xuống đầu vai Trần Huyền Cơ, bằng vào trảo này muốn bóp vỡ xương tỳ bà, phế bỏ võ công của Trần Huyền Cơ.

Thượng Quan Thiên Dã cuống cuống lên, vội vàng huy động kim câu nhảy tới, nhưng chưởng lực của La Kim Phong nặng tựa ngàn cân, Thượng Quan Thiên Dã ra đòn mạnh mẽ như thế vẫn không tiến thêm được bước nào. Thượng Quan Thiên Dã tức giận dùng dùng, bất ngờ quát lớn một tiếng, lấy hết sức ném thanh kim câu còn lại nhằm vào năm ngón tay đang chờ chụp xuống vai Trần Huyền Cơ của La Kim Phong. Kim câu xé gió, La Kim Phong không nhìn được đành phải nhích qua một bước né tránh kim câu. Nhân cơ hội này, Trần Huyền Cơ lập tức trầm đầu vai xuống tránh khỏi một trảo này của La Kim Phong, lại thừa cơ ra chiêu “Cử hỏa liêu thiên”, trả lại một kiếm.

Lại nghe răng rắc, La Kim Phong một lần nữa đã bẻ kim câu thành hai, tả chưởng kích ra. Chưởng lực vừa nhỏ, Thượng Quan Thiên Dã hét lên, ngã lộn trên đất, hôn mê bất tỉnh. Trần Huyền Cơ cả kinh không xiết, chiêu “Cử hỏa liêu thiên” còn chưa sử xong, song chỉ của La Kim Phong đã kẹp lấy thân kiếm, nửa đoạn kim câu đâm xuống “Kì môn huyết” trước ngực Trần Huyền Cơ.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, thập phần nguy hiểm, vang lên một tiếng cười lạnh, kẻ đó là thanh âm dịu dàng của một nữ nhân:

- “Là kẻ nào dám làm loạn trước cửa Vân gia?” bất thành linh một viên đá bay tới đánh lệch kim câu trong tay La Kim Phong. La Kim Phong kinh hãi, nhìn kỹ lại, kêu lên:

- “Vân đại tẩu, tiểu tử này chính là thích khách đến hành thích Vân đại ca!” Trần Huyền Cơ đột nhiên thoát hiểm, ngẩng đầu nhìn cứ tưởng mình đang nằm mơ, quả thật chính là Vân phu nhân. Vân phu nhân mày liễu chau lại, sắc mặt vẫn còn vẻ sầu muộn tối qua nhưng lại có thêm vài phần tức giận, lạnh lẽo:

- “Ta không cần biết hắn là ai. Không cho phép người hạ thủ trước mặt ta!” La Kim Phong ngạc nhiên biến sắc, bất thành linh ngửa mặt lên trời cười lớn:

- “Ta chỉ biết hắn là cừu nhân của Vân đại ca, hóa ra tẩu lại bao che cho hắn như vậy, xem như La mỗ ta đa sự!” tiếng cười chưa dứt, bóng người đã biến mất vào trong rừng.

Vân phu nhân đảo mắt, vẻ mặt u uất dần dần giãn ra, lộ ra nét tươi cười tự như đoá bách hợp nở trong u cốc, chú mục nhìn Trần Huyền Cơ. Trong mắt ánh lên vẻ vui sướng, hỏi:

- “Người chính là Trần Huyền Cơ?” Trần Huyền Cơ còn đang mơ hồ, đột nhiên nghe bà ta hỏi, giật mình đáp:

- “Chính là vân bối. A, Vân phu nhân, bà đã quay lại rồi?” y nói xong mới nhận ra đã lỡ lời, nghĩ thầm:

- “Vân phu nhân bỏ nhà ra đi, trong lòng nhất định rất thương tâm. Chuyện thương tâm thì tối kỵ để người khác biết, mình hỏi thế tức là đã biết rõ ẩn tình?” Vân phu nhân trái lại không để ý, chậm rãi nói:

- “Đúng thế. Ta đã quay lại, ta vì Tổ Tổ mà quay về. Trông thấy người, tâm sự của ta đã gỡ bỏ được một nửa.” Trần Huyền Cơ giật thót, chỉ nghe Vân phu nhân vẫn tiếp tục nói:

- “Người và Thượng Quan Thiên Dã nói gì, ta đều nghe thấy hết. Người thật tình yêu Tổ Tổ?” Trần Huyền Cơ đáp:

- “Vân bối và Tổ Tổ tuy biết nhau không được mấy ngày, nhưng vân bối cảm nhận muội ấy là người thân cận nhất của mình. Vân bối yêu Tổ Tổ còn hơn bản thân nữa!” Vân phu nhân gật đầu:

- “Duyên phận của hai người quả thật thần kỳ. Tổ Tổ mặc dù không nói lời nào về người, làm mẫu thân như ta vẫn cảm nhận được tình ý của nó. Ta xem ra nó đối với người rất nặng lòng, đến lúc ngủ mơ cũng gọi tên người!” Ngay lúc đó, có tiếng ca từ trên núi vọng xuống, thanh âm mỏng mảnh, mơ hồ, chính là

Vân Tố Tố vì tìm Trần Huyền Cơ mà hát hai câu kinh thi này. Hai câu thơ tả cảnh chia tay lưu luyến xúc động lòng người, theo gió bay tới:

- "Một chú ngựa nhỏ trắng trắng, vào sân nhà ta ăn lúa non. Ngừng lại đi ngừng lại đi, hãy kéo dài niềm vui hôm nay. Này người kia, này người kia hỡi, bây giờ hãy cùng tôi vui chơi ở đây.

"Chú ngựa nhỏ trắng trắng, hãy trở về thung lũng trong núi đi. Nhai một bó cỏ xanh. Người này đẹp như ngọc. Nhớ mang giùm tôi một lá thư nhé! Lòng tôi không còn yên tĩnh nữa rồi!" Trần Huyền Cơ nghe thấy, tâm thần như say, nước mắt chực trào ra không biết nên vui hay buồn. Tiếng ca phiêu tán trong rừng, không nhận ra được xuất phát từ đâu.

Vân phu nhân ngơ ngẩn một hồi, thở dài:

- "Tố Tố đối với người quá đối thâm tình. Nó đang tìm người, đáng tiếc là tìm không đúng hướng. Nghe tiếng ca thì chúng ta ở ngược hướng nó. Bất quá, sự tình cũng không đến nỗi khẩn cấp, nó không tìm thấy người sẽ trở về nhà thôi." Dừng lại một lát, nói tiếp:

- "Ta căn bản không muốn gặp lại Vân Vũ Dương, nhưng vì Tố Tố và người, ta đành phải đi gặp hắn một lần. Hà, đi thôi!" Trần Huyền Cơ vừa bước lên một bước, lại dừng lại, lắc đầu:

- "Vân bối không thể đi được!" Vân phu nhân nhìn theo ánh mắt hắn, chỉ thấy Thượng Quan Thiên Dã vẫn còn nằm trên đất, mê man chưa tỉnh.

Vân phu nhân hỏi:

- "Người không nở bỏ rơi hắn? Đúng thế, ta thật sự vui mừng vì người có tình nghĩa như thế, có thể yên tâm giao Tố Tố cho người được rồi. Được được, ta đi gặp Vũ Dương một mình. Vị bằng hữu này của người cũng tốt lắm, đợi hắn tỉnh lại, các người cũng đến đi." Lời bà ta nói rất bình thản, tựa hồ thương thế Thượng Quan Thiên Dã chẳng có gì. Trần Huyền Cơ đợi bà ta đi khỏi, vội vàng chạy đến, thấy hai mắt Thượng Quan Thiên Dã nhắm chặt, chỉ còn một chút hơi thở mong manh.

Xem tới mạch tượng, chỉ thấy yếu nhược vô cùng, lại còn đứt đoạn, hỗn loạn hết sức. Trần Huyền Cơ khóc rống lên:

- "Thượng Quan huynh, là tiểu đệ liên lụy đến huynh!" hắn ôm Thượng Quan Thiên Dã chạy loạn cả lên, dậm chân hét:

- "Trời không có mắt, bao nhiêu người xấu thì không chết, sao lại bắt Thượng Quan huynh của ta!" nghĩ đến Thượng Quan Thiên Dã trẻ tuổi hào hùng, thành thật chân tình, càng khóc thương tâm hơn.

Đột nhiên Thượng Quan Thiên Dã mở bừng hai mắt, nhảy bật dậy, tức giận hét:

- "Hay cho tên tiểu tử Huyền Cơ người, sao lại trù chết ta?" Trần Huyền Cơ ngẩn người hồi lâu, mừng rỡ kêu lên:

- "Huynh chưa có chết? Huynh chưa chết!" Thượng Quan Thiên Dã trừng mắt:

- "Ta đương nhiên chưa chết, người khóc cái gì?" Trần Huyền Cơ nín khóc, ngẩng lên trời xá dài, rồi cười to:

- "Đa tạ ông trời, là ta trách nhầm ông!" Nguyên lai La Kim Phong vận dụng chưởng lực rất thần diệu, không chế tùy tâm. Y đánh Thượng Quan Thiên Dã một chưởng hung mãnh vô cùng nhưng kì thật không dám giết hắn. Chưởng phong vừa chạm người Thượng Quan Thiên Dã lập tức biến thành thủ pháp bế huyệt, chưởng lực thu hồi đến tám thành. Chưởng lực nhẹ như thế chỉ làm khí huyết lưu thông trì trệ nhất thời, không cần người cứu cũng tỉnh lại. Trần Huyền Cơ ôm hắn chạy khắp nơi, khí huyết vận hành trở lại, hắn đương nhiên hồi tỉnh.

Thượng Quan Thiên Dã nói:

- "Tên tiểu tử người, kêu trời gọi đất, giả thần giả quỷ, định biến ta thành gì? Lão tặc La Kim Phong đâu?" Trần Huyền Cơ đáp:

- "Đã bỏ chạy rồi!" Thượng Quan Thiên Dã kinh ngạc:

- “Sao hắn lại bỏ người chạy được?” Trần Huyền Cơ nói:
- “Không phải ta, là Vân phu nhân.” Thượng Quan Thiên Dã hỏi:
- “Vân phu nhân là ai?” Trần Huyền Cơ cười nói:
- “Ngoại trừ thê tử của Vân Vũ Dương, còn có ai là Vân phu nhân nữa?” Thượng Quan Thiên Dã ngạc nhiên vô cùng:
- “Bà ta cứu người?” Trần Huyền Cơ nói:
- “Chà, huynh đừng hỏi nhiều. Chúng ta mau đến Vân gia thôi!” Thượng Quan Thiên Dã trợn mắt, hỏi:
- “Đến đó làm gì?” Trần Huyền Cơ đáp:
- “Ta đến đòi nữ nhi của ông ta còn huynh thì đòi kiếm phổ.” Thượng Quan Thiên Dã lại nói:
- “Hắn chịu giao nữ nhi cho người sao?” Trần Huyền Cơ nói:
- “Hắn áy náy trong lòng, lại hổ thẹn với thê tử, không thể không lấy lòng bà ta.” Thượng Quan Thiên Dã nói:
- “Cái gì? Thì ra là Vân phu nhân đi cầu tình dùm người. Được nha, tên tiểu tử nhà người cũng thật có bản lĩnh, chưa gì đã liên kết với nhạc mẫu tương lai rồi!” Trần Huyền Cơ đỏ mặt:
- “Thượng Quan huynh lại cười đệ rồi!” Thượng Quan Thiên Dã nói:
- “Ai thêm cười người. Mau đem sự tình kể hết cho ta nghe, không được giấu diếm!” Trần Huyền Cơ đã biết tính Thượng Quan Thiên Dã, nếu không nói rõ thì đừng hòng rời khỏi nửa bước. Chỉ đành đem hết sự tình từ lúc Vân phu nhân tới nói cho hắn nghe. Thượng Quan Thiên Dã ngơ ngẩn xuất thần, trong lòng hỗn loạn, vừa mừng cho Trần Huyền Cơ vừa thương tâm cho Tiêu Vận Lan, hồi lâu sau mới nói:
- “Tốt rồi, thôi người đến đó đi.” Trần Huyền Cơ hỏi:
- “Còn huynh?” Thượng Quan Thiên Dã nói:
- “Ta bây giờ chẳng còn hứng thú gì với kiếm phổ đó, lại nói ta không muốn nhận lãnh ân huệ của người khác. Ta không đi!” ba câu này như chém đinh chặt sắt. Trần Huyền Cơ không dám khuyên y thêm, gây người nhin y. Lòng hắn sớm đã đến bên cạnh Vân Tổ Tổ nhưng lại không nỡ lập tức li khai Thượng Quan Thiên Dã. Thượng Quan Thiên Dã cũng nhìn lại hắn, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không nói được câu nào. Trời đã ngả về chiều, gió núi nổi lên. Thượng Quan Thiên Dã vừa mới khôi phục khí huyết, cảm thấy hơi lạnh, đột nhiên nắm lấy tay Trần Huyền Cơ hỏi:
- “Người lạnh không?” Trần Huyền Cơ đáp:
- “Không, huynh lạnh ư?” Thượng Quan Thiên Dã nói:
- “Ta cũng không biết tại sao. Hà, gió thổi còn để lại bông tuyết rơi. Chúng ta ở trong này còn thấy lạnh, bên ngoài rừng chắc là lạnh lắm. Vận Lan tí tí trợ trợ một mình bên ngoài, không biết người có sợ nàng ấy bị lạnh không?” Trần Huyền Cơ trong lòng đau xót, nói:
- “Thượng Quan huynh, đệ khẩn cầu huynh một chuyện!” Thượng Quan Thiên Dã gật đầu:
- “Nói đi!” Trần Huyền Cơ nói:
- “Huynh nghe đệ, hãy đi tìm Vận Lan tí tí đi!” Thượng Quan Thiên Dã im lặng không nói, lắc lắc đầu, qua một hồi lâu mới hạ giọng:
- “Huyền Cơ, người không cần lo cho ta. Ta đã quyết ý kế thừa y bát của đại đạo Tất Lăng Phong, từ nay về sau người làm hiệp sĩ của người, ta làm cường đạo của ta. Hai chúng ta không liên can đến nhau nữa. Người đi đi!” Trần Huyền Cơ biết y thương tâm vô cùng, nghĩ:
- “Người khác thất ý thì lánh thiện, hắn lại ẩn thân nơi cường đạo. Chiếu theo tính khí y mà nói, không biết từ nay về sau còn gây ra chuyện gì nữa? Thất ý lánh thiện còn tốt, trốn nơi hắc đạo thế này chỉ e hắn sẽ đi vào đường rẽ mất!” hắn suy nghĩ rất nhanh, buột miệng đáp:

- “Huỳnh không đi tìm Vân Lan tí tí, ta cũng không đi tìm Tổ Tổ!” Chợt nghe một tiếng cười lạnh, có người nói:

- “Không cần phải tìm, ta đến rồi đây!” Thượng Quan Thiên Dã kêu lên:

- “Vân Lan tí tí!” chỉ thấy Tiêu Vân Lan hai mắt sưng lên, nước mắt vẫn còn đọng trên mặt, lại ngửa mặt lên trời cười lớn, vẫy tay nói:

- “Thượng Quan Thiên Dã, ngươi đến đây! A, sao ngươi không đến? Nếu ngươi không đến, sẽ bỏ lỡ cơ hội thấy người ta thành thần tiên quyến thuộc!” Nếu là lúc bình thường, Thượng Quan Thiên Dã thấy nàng ta vẫy tay đã lập tức tuân theo. Nhưng mà lúc này, không chỉ Trần Huyền Cơ mình bạch, Thượng Quan Thiên Dã cũng nghe được trong lời nói của Tiêu Vân Lan hết sức phần kích nên mới nói ra những lời này. Chắc nàng ta đã đến từ này, Trần Huyền Cơ nói gì nàng ta đều nghe rõ cả.

Trần Huyền Cơ đứng trơ như khúc gỗ. Thượng Quan Thiên Dã lòng đau như cắt, kêu lên:

- “Vân Lan tí tí, ngươi, ngươi...” không biết phải khuyên giải nàng ta như thế nào. Tiêu Vân Lan lại cười như điên dại, so với khóc càng khiến người ta khó chịu hơn. Tiêu Vân Lan vẫn cười, đưa tay vẫy Thượng Quan Thiên Dã:

- “Đến đây, sao ngươi không đến? Cả ngươi cũng xem thường ta!” đột nhiên tiếng cười đã chuyển thành tiếng khóc, Tiêu Vân Lan hai tay che mặt, quay người chạy đi.

Thượng Quan Thiên Dã rốt cuộc không nhịn được, kêu lên:

- “Vân Lan tí tí, đợi ta, ta đến đây!” lập tức phi thân đuổi theo, hai người một trước một sau xuyên qua khỏi rừng cây, chỉ còn lại một mình Trần Huyền Cơ đứng ngây ở đó.

Trần Huyền Cơ thở dài, đưa mắt nhìn theo bóng hai người, nghĩ:

- “Trái tim ta sớm đã dành trọn cho Tổ Tổ, Lan tí, ta cả đời này cũng không trông mong tí tha thứ cho ta!” Lấy đất làm hương, âm thầm khấn cáo trời đất, xin bảo vệ cho mối lương duyên của bọn họ, nhớ lại vẻ mặt của Tiêu Vân Lan trong lòng không khỏi lạnh buốt. Chỉ e hão sự không thành, hai người bọn họ không thành đôi thì mình cả đời cũng không giải tỏa được gút mắc này.

Nhất thời tư tưởng rối ren, y cảm thấy trên đời chuyện tình cảm lằng nhằng khó giải quyết nhất. Ráng chiều đã mất, trong rừng tối đen lạnh lạnh. Trần Huyền Cơ mơ mơ hồ hồ, niềm vui sắp gặp lại Vân Tổ Tổ cũng giảm đi rất nhiều. Nếu không nhờ nghĩ đến Vân Tổ Tổ, không được hi vọng gặp lại ý trung nhân chỉ trì, Trần Huyền Cơ đã vô lực đi tiếp.

Trần Huyền Cơ ra khỏi rừng, nhằm hướng Vân gia bước tới, trong lòng không khỏi thắc mắc:

- Tổ Tổ hiện tại ra sao? Vẫn còn đi tìm mình hay đã về nhà rồi? Vân phu nhân không biết đã nói những gì với trưởng phu? Bà ta đã gặp nữ nhi chưa?” Vân Vũ Dương lúc này đang ở một mình trong thư phòng, tựa cửa nhìn hoa mai. Trải qua trận đại chiến tối hôm trước, trên cây chỉ còn thừa thớt vài đoá, trong sân chỗ nào cũng thấy thê lương. Góc tường là một nắm mộ đắp đất vàng, trong cảnh thê lương còn thêm vài phần quỷ khí.

Trong sân tĩnh lặng như tờ, Vân Vũ Dương thở dài, gọi:

- “Tổ Tổ!” gió đêm xuyên qua cửa sổ, vắng vắng đưa lại tiếng ca của Vân Tổ Tổ. Tổ Tổ đi tìm Trần Huyền Cơ còn chưa về.

Trong đầu Vân Vũ Dương lại hiện lên một cảnh. Y đem nửa viên tiểu hoàn đan hòa với bình Quỳnh hoa hồi dương tửu, gắng gượng chống đỡ. Cuối cùng, ở trong thạch động đem tội nghiệt ân hận cả đời của mình ra nói cho nữ nhi nghe, “đáng thương cho Tổ Tổ, có lẽ cho tới bây giờ cũng không tưởng được phụ thân là người vô tình vô nghĩa xấu xa như thế?” Vân Tổ Tổ kinh hãi, run rẩy, không những thương tâm, vẻ mặt cũng sợ hãi như chứng kiến tận mắt “ôi, ta thực không nên nói chuyện đáng sợ như vậy cho nó nghe, trái tim thuần khiết của nó vĩnh viễn bị bóng đen che mờ. Nếu ta không sám hối với nó, lỡ ta chết đi mà không với bất được nỗi thống khổ trong lòng thì chết cũng không nhắm mắt.” ”Tổ Tổ chảy nước mắt, nghe ta kể lại tội nghiệt đáng sợ đó. Ta im lặng lắng nghe nhưng nó không nói gì. Hà, con đang nghĩ gì vậy? sau khi ta nói xong, nó chỉ nghẹn ngào nói:

- “Gia gia, người đã mệt rồi, trong thạch động này tối đen rất sợ, con đỡ cha về nhà nghỉ ngơi một lát!” Tổ Tổ, sao con không trách ta, con thương yêu ta như vậy, con có biết trong lòng ta rất khó chịu không?” Sau khi đưa phụ thân về nhà, Tổ Tổ chờ phụ thân ngủ liền một mình ra ngoài. Vân Vũ Dương nhớ lại, trong lòng khẽ cười:

- “Con gái à, con tưởng ta không biết con đi tìm ai ư? Chẳng qua ta giả vờ ngủ để cho con đi thôi.” Gió thổi tới, Vân Vũ Dương đột nhiên lạnh người, nghĩ tiếp:

- “Tổ Tổ không biết có về hay không? Ta không xứng làm phụ thân nó, nó xem thường ta, ta cũng đành cam chịu. Nhưng nếu nó không về, ta sống một mình còn ý nghĩa gì nữa?” Vân Vũ Dương lúc này giống như người bệnh nặng, toàn thân không có một chút sức lực. Sân viện vắng lặng ghê người, hốt nhiên có bước chân vọng tới, Vân Vũ Dương ngẩng đầu nhìn, run giọng:

- “Bảo Châu, là nàng! Nàng đã về rồi!” Vân phu nhân gạt đám hoa mai, trầm mặc nhìn nắm mộ nửa khắc rồi chậm rãi tiến vào thư phòng. Trong thư phòng Vân Vũ Dương đã thắp một ngọn đèn sa, dưới ánh đèn chỉ thấy sắc mặt Vân phu nhân trắng bệch đến lạnh người.

Vân phu nhân tránh ánh mắt của trưởng phu, tựa như đang đối diện với một người xa lạ, nhạt nhẽo hỏi:

- “Tổ Tổ đâu?” Vân Vũ Dương đáp:

- “Đã ra ngoài rồi, còn chưa thấy về. Bảo Châu, ta biết nàng rất buồn bực, lẽ ra tối qua ta không nên giết chết Thiên Đặc. Ta cả đời đã làm sai rất nhiều chuyện, ta không mong nàng tha thứ cho ta.” Vân phu nhân nói:

- “Chuyện đó giờ nói đã muộn rồi. Vũ Dương, ta bình sinh chưa hề cầu xin người chuyện gì, hôm nay ta là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng cầu xin người, cầu xin người đáp ứng ta một chuyện.” Vân Vũ Dương biến sắc, run giọng:

- “Ta biết nàng cầu xin chuyện gì? Nàng muốn đưa Tổ Tổ đi theo?” Vân phu nhân lắc đầu:

- “Ta vốn muốn đưa Tổ Tổ đi, nhưng bây giờ nghĩ lại, Tổ Tổ dù nguyện ý theo ta, ta cũng không thể làm cho nó sung sướng.” Vân Vũ Dương nói:

- “Nếu vậy nàng muốn để Tổ Tổ ở lại. Bảo Châu, nàng cũng ở lại đi!” Vân phu nhân vẫn tiếp tục nói:

- “Ta đã nghĩ rồi, nếu Tổ Tổ theo người, người cũng không làm nó hạnh phúc được.” Vân Vũ Dương ảm đạm nói:

- “Ta biết!” Vân phu nhân nói:

- “Ta biết người thương yêu Tổ Tổ không kém gì ta, hai người chúng ta vì sao không thể nghĩ thay cho nó, làm cho nó được hạnh phúc?” Vân Vũ Dương im lặng không nói, Vân phu nhân lại tiếp:

- “Người không bỏ được nó, chẳng lẽ ta bỏ được nó ư? Ta đã nghĩ rất nhiều rồi, nó chỉ có rời xa chúng ta là tốt nhất!” Vân Vũ Dương hừ một tiếng, buồn bã:

- “Ta hiểu ý của nàng rồi!” Vân phu nhân gạt đầu:

- “Người hiểu được thì tốt, trên thế giới này chỉ có một người có thể đem lại hạnh phúc cho Tổ Tổ!” Vân Vũ Dương kêu lên:

- “Trần Huyền Cơ!” Vân phu nhân đáp:

- “Đúng thế, chính là gã thanh niên muốn giết người!” Vân Vũ Dương lại im lặng không nói, Vân phu nhân không thềm lí tới, nói tiếp:

- “Ta đã quan sát con người hần, hần đối với bằng hữu xả thân không từ, đối với người yêu mến nhất định không phụ lòng. Dem Tổ Tổ giao cho hần, ta thật sự rất yên tâm!” Vân Vũ Dương thở dài:

- “Hần được một bọ bằng hữu đồng liêu của ta ngày trước dạy dỗ, chính là để hần giết ta. Mỗi oán cừu này không sao hóa giải.” Vân phu nhân trầm giọng:

- “Hai mươi năm trước, người khấn cầu ta giúp người trộm kiếm phở của gia gia, ta đáp ứng người, khi đó người đã nói thế nào?” Vân Vũ Dương đáp:
- “Ta nói ta nguyện đáp ứng một ngàn một vạn yêu cầu của nàng. Nàng muốn gì, ta đều làm hết. Hai mươi năm qua, ta đã đối xử không phải với nàng.” Vân phu nhân nói:
- “Hai mươi năm qua, ta không đòi người, cũng không cầu xin người chuyện gì, bởi vì ta biết trong lòng người không hề có ta!” Vân Vũ Dương trong lòng đau xót, định lên tiếng, chỉ nghe thê tử vẫn tiếp tục nói:
- “Mấy cái chuyện đó cũng không cần nhắc lại làm gì. Hiện tại ta chỉ cầu xin người một chuyện, để cho Tổ Tổ theo Huyền Cơ cao chạy xa bay, tốt nhất là từ nay về sau không bao giờ trông thấy chúng ta nữa.” Vân Vũ Dương gật đầu:
- “Phải, để cho nó khỏi nhớ đến đã từng có một phụ thân khiến nó thương tâm như vậy. Bảo Châu, ta đáp ứng nàng. Kì thật, ta cũng có ý định để nó đi cùng Trần Huyền Cơ!” Vân phu nhân nghe xong liền xoa người bỏ đi. Vân Vũ Dương gọi:
- “Bảo Châu, nàng khoan hãy đi, Tổ Tổ sắp về rồi!” Vân phu nhân đáp:
- “Ta chỉ có một tâm nguyện đã hoàn thành này, sớm muộn gì cũng phải chia tay, hà tất phải gặp để nó lại đau lòng!” Vân Vũ Dương hỏi:
- “Nàng đi đâu?” Vân phu nhân đáp:
- “Người giết người, ta thay người trả nợ!” Vân Vũ Dương lẩm bẩm:
- “Thiên Đặc, Thiên Đặc, cuối cùng vẫn là người thắng!” Vân phu nhân nghe y nói, liền quay đầu lại:
- “Ta xem Thiên Đặc là bằng hữu tốt nhất, tuyệt không có nửa điểm tư tình. Người có biết trong nhà y còn cô nhi quả phụ không? Ta còn phải đem bức họa này đi, để cho hắn chết được nhắm mắt. Nếu không phải vì Tổ Tổ, đêm nay ta cũng không quay về đâu!” Vân Vũ Dương hữu khí vô lực, tựa cửa nói:
- “Hay lắm, Bảo Châu, nàng đi đi!” Sân viện trở lại yên tĩnh, Vân Vũ Dương cao giọng ngâm:
- “Sinh tử u minh hai cõi mờ mịt, sống tạm trên trần gian càng thương tâm, mai tàn trăng lạnh đối diện nhà, lệ rơi theo gió đau đứt ruột.” Tiếng ngâm chưa dứt, đột nhiên có tiếng người cười ảo não:
- “Vũ Dương huynh thật là có thi hứng a!”

10. Chương 10: Tình Phó Uyển Mạc

Vân Vũ Dương không quay đầu lại, lãnh đạm nói:

- “La đại nhân, kì hạn một tháng vẫn còn chưa đến mà!” La Kim Phong đáp:
- “Nghe nói Thạch Thiên Đặc thượng sơn, còn có Thất Tu lão đạo và Bồ Kiên nữa. Tiểu đệ không yên tâm nên mới quay lại. Vân Vũ Dương đáp:
- “Đa tạ huynh quan tâm!” tuy nói đa tạ nhưng thần thái hết sức lạnh nhạt, tựa cửa nhìn ra, không hề quay đầu lại.

La Kim Phong muốn pha trò, liền đến gần cửa sổ, chỉ vào nắm đất vàng, nói:

- “Thật không ngờ Thạch Thiên Đặc tự phụ là anh hùng vô địch, cuối cùng hôm nay lại vùi thây nơi này. Vũ Dương huynh, từ nay về sau, không còn người nào dám tranh chức thiên hạ đệ nhất võ công với huynh nữa rồi, thật là đáng chúc mừng!” Vân Vũ Dương đột ngột quay đầu, lạnh lùng:
- “La đại nhân, có phải ngài muốn chế giễu ta không?” La Kim Phong ngớ người, hỏi:

- “Huynh nói thế là sao? À, ta biết rồi, huynh không coi hư danh vào đâu. Nhưng huynh chưa xuống núi đã thay hoàng thượng lập đại công, chúc mừng, chúc mừng!” Vân Vũ Dương trầm giọng:

- “Ta giết chết Thiên Đặc, cũng không phải vì các ngươi!” La Kim Phong lại ngăn người, trên mặt hốt nhiên lộ ra một nụ cười gian xảo, nhún vai, làm ra vẻ đã hiểu mọi chuyện, cười ruồi:

- “Phải rồi, ta vừa thấy tẩu tẩu vội vã xuống núi. Vũ Dương huynh, phu thê các người đều già lão cả rồi mà tình cảm còn giống hệt bọn hài tử thế?” Vân Vũ Dương biến sắc, tựa hồ muốn phát tác nhưng cuối cùng lại nhẫn nhịn không nói, lạnh giọng:

- “La đại nhân không biết còn có việc gì cần chỉ giáo?” khẩu khí rõ ràng muốn đuổi khách.

La Kim Phong thối lui một bước, lẩm bẩm:

- “Hào kiệt mang trong lòng chí lớn, chuyện gia thất có là gì?” sắc mặt Vân Vũ Dương càng âm trầm hơn, quát:

- “Người nói cái gì?” La Kim Phong cười nham hiểm:

- “Không có gì. Ha, không cần biết huynh giết Thạch Thiên Đặc vì lý do gì, đệ vẫn hết sức cảm kích. Vân huynh, tiểu đệ không dám nhận là tri kỷ nhưng dám khuyên huynh phạm bất cứ việc gì cũng nên nghĩ thoáng một chút. Nhất là nội thương của huynh còn chưa lành, động nộ càng có hại cho sức khỏe. Trong người tiểu đệ có Cổ Nguyên đơn của đại nội, đối với huynh có lẽ có ích.” Vân Vũ Dương rung mình, nghĩ:

- “Tên nhãi ranh này nhân lực không tệ. Bất quá hẳn cứ nghĩ ta bị chưởng lực của Thạch Thiên Đặc đả thương nên nhìn lầm.” Nguyên Vân Vũ Dương bị trúng chưởng lực âm độc của Tất Lăng Phong, tuy có Tiểu Hoàn đan cùng Cửu Thiên Quỳnh Hoa Hồi Dương Tửu trợ lực nhưng chân lực vẫn còn chưa khôi phục. Chính vì vậy, Vân Vũ Dương mấy lần tức giận nhưng vẫn không dám phát tác với La Kim Phong.

La Kim Phong lấy ra ba viên đan hoàn màu đỏ nhạt đặt trong lòng bàn tay. Vân Vũ Dương liếc mắt một cái, lạnh đậm:

- “Không cần!”, La Kim Phong cười nói:

- “Vân huynh công lực thâm hậu, không dùng cũng có thể phục nguyên được. Nhưng nếu vậy không tránh khỏi phải tĩnh dưỡng dài ngày, đại sự của huynh bị trì hoãn thì sao?” Vân Vũ Dương hỏi:

- “Đại sự gì?” La Kim Phong đáp:

- “Chính miệng Vân huynh đã đáp ứng, trong vòng một tháng...” Vân Vũ Dương lạnh nhạt cắt lời:

- “Tiểu đệ không muốn quản bất cứ chuyện gì nữa! La huynh, mời về cho!” La Kim Phong nói:

- “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy! Vân huynh đã đáp ứng vì hoàng thượng xuất sơn, sao bây giờ lại bội ước?” Vân Vũ Dương cười lạnh:

- “Ta vốn dĩ không phải quân tử...” La Kim Phong cố ý thờ dài, nói:

- “Nhân sinh mười việc thì có đến tám chín thường không như ý, Vân huynh hà tất phải thương tâm như vậy!” khẩu khí lộ rõ ý đã nghe lời của Vân phu nhân, tuy chỉ hoài nghi Vân phu nhân và Thạch Thiên Đặc có tư tình nhưng cố tình châm ngòi vào đồng lửa. Vân Vũ Dương bực bực tức tức, hai mắt xạ tinh quang, trầm giọng:

- “La đại nhân quả thật khinh thường tiểu đệ bị thương chưa lành?” La Kim Phong bật cười ha hả:

- “Không dám, không dám! Vũ Dương huynh xem trọng tình cảm phu thê, danh sơn quy ẩn hơn hẳn thần tiên. Đã không nguyện ý vương vấn tục trần, tiểu đệ cũng không dám miễn cưỡng!” lời lẽ vẫn còn ý mỉa mai nhưng đã hòa hoãn hơn rất nhiều.

Vân Vũ Dương “hừ” một tiếng, chấp tay nói:

- “Thất lễ, thứ cho ta không tiễn hồi!” hai người giống như tên đã trên cung, sở dĩ không phát chỉ vì còn có điểm cớ kị. Mặc dù La Kim Phong đã nhận ra Vân Vũ Dương bị tổn thương nguyên khí nhưng cứ nghĩ đến y kiếm thuật xuất thần nhập hóa, lại có tuyệt học võ lâm Nhất Chỉ Thiên thì lại ỷ kị.

Vân Vũ Dương khẽ thở phào trong bụng nhưng vẫn tựa cửa nhìn ra ngoài, thần thái tựa hồ chẳng để ý gì đến xung quanh. Không ngờ La Kim Phong đã ra đến cửa lại quay đầu lại hỏi:

- “Vũ Dương huynh thật không quản những chuyện không liên quan đến mình chứ?” Vân Vũ Dương đáp:
- “Người không gây chuyện với ta, ta cũng không gây chuyện với người!” La Kim Phong cười rằng:
- “Hay lắm, có một tiểu tử tính danh là Trần Huyền Cơ, nghe nói từng có ý đồ hành thích huynh, việc đó ta không dám lạm bàn. Bất quá nếu ta xuất thủ bắt hắn, lão huynh cũng không quản đến chứ?” Vân Vũ Dương khẽ giật mình, suy nghĩ một lát, nhạt nhẽo:
- “Nếu không quan hệ gì với ta, ta can thiệp làm gì?” La Kim Phong hết sức vui mừng, chấp tay nói:
- “Đã làm phiền huynh lâu, tiểu đệ cáo từ!” Lại nói Trần Huyền Cơ trong lòng tràn đầy hi vọng bước vào Vân gia. Còn đang ở ngoài thì nghe lờ mờ có tiếng người nói chuyện, dường như là giọng nam nhân, bất giác rung mình nghĩ:
- “Sao lại không phải là Vân phu nhân?” chân hơi chậm lại nhưng cuối cùng vẫn bước vào, xảo hợp thay lại gặp ngay La Kim Phong ở sân chính.

La Kim Phong cười hô hô:

- “Tiểu tử người may mắn giữ được tính mạng, không biết đào tẩu cho mau lại tự chui đầu vào thông lộng. Hô hô, đây mới thực là lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt.” Tiếng đến cùng với người, cánh tay vươn dài, lập tức thi triển độc chiêu Cầm nã thủ, tiên khắc chế nhân, đề phòng Trần Huyền Cơ gỡ thủ đoạn.

La Kim Phong khinh địch thái quá. Nếu hắn không nói tiếng nào mà đột ngột xuất thủ, Trần Huyền Cơ chắc chắn không thoát khỏi tuyệt chiêu này của hắn. Trần Huyền Cơ lúc này đã có phòng bị, lập tức thi triển thân pháp Bàn Long Nhiều Bộ, hữu chưởng khoa lên thành một vòng tròn, tả chưởng nhằm mạch môn La Kim Phong chớp tới. Chiêu này lấy công làm thủ, sử ra vừa đúng lúc, đã nhẹ nhàng hóa giải độc chiêu của La Kim Phong.

La Kim Phong “hừ” một tiếng, nói:

- “Tiểu tử người đảm lược không nhỏ, dám đấu với ta!” miệng nói, tay không hề chậm lại, bất thành linh biến trở thành chưởng, “Âm Dương Song Chàng Chưởng” kết hợp với “Tiểu Thiên Tinh” chưởng lực, song chưởng nhất tề đẩy tới. Trần Huyền Cơ muốn tránh cũng không tránh được, đành quán chú chưởng lực vào lòng bàn tay, dụng chiêu “Đồng tử bái quan âm” song chưởng hợp thành chữ thập, trả lại một chiêu. Hắn đột nhiên thấy quái dị vì chưởng lực của đối phương không mạnh như hắn tưởng, bất thành linh phát giác có hai cổ tiềm lực xộc tới; nhất thời không tự chủ được xoay tròn liên tiếp hơn mười vòng thân hình mới trụ vững lại được. Nguyên lai “Tiểu Thiên Tinh” chưởng lực này hàm chứa một cổ kinh lực tựa như nước cuốn, La Kim Phong muốn sanh cầm Trần Huyền Cơ, vì vậy không dám dùng chưởng lực cương mãnh giết chết hắn, mới dụng tới công phu nội gia tuyệt diệu này.

La Kim Phong lại hô hô cười lớn, đang chờ Trần Huyền Cơ đầu văng mắt hoa, tự mình ngã xuống. Đột nhiên “rầm”, Vân Vũ Dương xuất quyền đập vỡ song cửa bước ra ngoài. La Kim Phong thất kinh hét lớn:

- “Vân Vũ Dương người nói chuyện sao không giữ lời?” Vân Vũ Dương cười lạnh:
- “Ta có nói không quản chuyện rồi hơi nhưng cái này thì không phải a!” nói chưa dứt lại phát Phách Không Chưởng.

Vân Vũ Dương cùng La Kim Phong đều là cao thủ nhất nhì đương thời, xuất thủ cực nhanh. Ngay lúc Vân Vũ Dương phát Phách không chưởng, La Kim Phong cũng cười lạnh “hắc”, trở tay chớp lấy Trần Huyền Cơ, dùng nội công “Đại Suất Bi Thủ” ném ra, miệng nói:

- “Hay lắm, người cũng đã chịu đánh rồi a!” Thế trọng của Trần Huyền Cơ không dưới trăm cân, bị La Kim Phong dùng nội gia chân lực ném đi, chẳng khác nào tảng đá nhằm thẳng mặt Vân Vũ Dương bay đến, lực đạo có tới ngàn cân. Vân Vũ Dương không hổ là đại hành gia võ học, đương nhiên biết rõ lợi hại, cũng biết khó mà ứng phó với chiêu hiểm ác như vậy. Chỉ có hai biện pháp, một là dụng nội gia chân lực đánh Trần Huyền Cơ bật ngược trở lại, biến hắn thành công cụ trung gian cho hai người thi thố nội công. Trần Huyền Cơ bị hai đại cao thủ ném qua ném lại như thế, không chết cũng tàn phế suốt đời. Biện pháp thứ hai là né

qua một bên, để cho Trần Huyền Cơ rơi xuống đất. Ứng phó kiểu này, Trần Huyền Cơ cũng có đến chín phần mười không sống được!

Trong sát na ấy, trong đầu Vân Vũ Dương xoay chuyển vô vàn ý niệm, bảo toàn tính mạng cho Trần Huyền Cơ hay cho bản thân? y vẫn trù trù chưa quyết. Nói thì chậm, thực tế rất mau. Thân hình Trần Huyền Cơ, đầu trước chân sau, bay đến như gió lốc. Ngay lúc đó, đầu óc Vân Vũ Dương đột nhiên lóe lên hình ảnh thê tử đau thương sầu muộn cùng nữ nhi hồn nhiên ngây thơ. Vân Vũ Dương nghiêng rằng, đề tụ chân khí, đem chưởng hộ thân, đón lấy Trần Huyền Cơ đang bay tới, gánh chịu nội gia chân lực của La Kim Phong.

Chuyện này kỳ thật chính là Vân Vũ Dương đem chân lực bản thân ngạnh tiếp “Đại Suất Bi Thủ” của La Kim Phong, cảm thấy ngực như bị một khối thiết can đập mạnh. Tuy Vân Vũ Dương công lực thâm hậu, cũng không chịu nổi, loạng choạng thối lui mấy bước, “oa” một tiếng đã phun ra một vòi huyết tiễn. Cúi đầu nhìn xuống, thấy Trần Huyền Cơ song mục nhắm chặt, mặt vàng như giấy, hiển nhiên là bị nội lực của La Kim Phong làm hôn mê.

Nguyên lai La Kim Phong muốn thăm dò tâm ý của Vân Vũ Dương. Việc Vân Vũ Dương không tiếc công lực bản thân, bảo toàn tính mạng Trần Huyền Cơ thật là ngoài ý nghĩ của lão. Phải biết hai người này hết sức cố kỵ nhau, một khi động thủ tất phải dốc hết võ công thượng thừa; người nào chi trì được lâu hơn có thể chiếm ưu thế. Vân Vũ Dương đối phó với chiêu số ác liệt đó của La Kim Phong, nếu không lý đến việc sinh tử của Trần Huyền Cơ thì, vận lực phản kích là thượng sách; lập tức né qua một bên là trung sách; tự mình ngạnh tiếp là chính là hạ sách. Hai người chưa từng chính thức giao đấu, Vân Vũ Dương chưa gì đã rơi vào thế hạ phong.

La Kim Phong tinh minh cơ cảnh, một khi có cơ hội đời nào chịu bỏ qua, nhân lúc Vân Vũ Dương còn chưa kịp điều tức liền truy kích. La Kim Phong hét một tiếng, lại xuất “Đại Suất Bi Thủ” cực kỳ cương mãnh. Vân Vũ Dương hơi nghiêng người, đặt Trần Huyền Cơ xuống đất, trả lại một chưởng. Tuy Vân Vũ Dương dụng công phu tá lực đẩy chưởng lực của La Kim Phong ngược lại đến năm thành nhưng cũng không chịu nổi lại lùi lại một bước. La Kim Phong phát hiện nội lực của Vân Vũ Dương rõ ràng bị tổn thương không nhẹ, trong lòng hết sức vui mừng, tiếp tục phát chưởng. Chưởng thế lập lờ bất định, tưởng như công về phía Vân Vũ Dương nhưng nửa chừng lại đột ngột đổi hướng, biến hư thành thật, nhằm vào Trần Huyền Cơ đang nằm dưới đất. Một chiêu này vô cùng hiểm độc nhưng Vân Vũ Dương là hạng người nào, chỉ thấy hấn cổ tay hơi lật đã đoán được ý định, lập tức chắn ngay trước mặt Trần Huyền Cơ, song chưởng vung lên, lại đấu trực diện với La Kim Phong.

Vân Vũ Dương một tay ôm Trần Huyền Cơ, tay kia đơn chưởng ứng địch, vì thế lại càng thiết thời. Song chưởng này phát ra, người nào cũng dùng tới mười thành công lực, chỉ nghe “bình” một tiếng, cả hai đều bị văng ra xa tới một trượng, kẻ tám lạng người nửa cân, ngang tài ngang sức.

La Kim Phong vừa kinh vừa mừng, nhủ thầm:

- “Vân Vũ Dương quả nhiên hữu chưởng vô lực, nếu hấn không bị thương, ta tuyệt đối không phải đối thủ. Bây giờ hấn tạm thời còn có thể bình thủ với ta nhưng xem chưởng lực của hấn càng về sau càng yếu nhược. Ta chỉ cần giữ được bình tĩnh, bức hấn tung hết sức, hấn khó chi trì được lâu. Ha ha, người giết chết Thạch Thiên Đặc, ta lại giết chết người. Từ đây, thiên hạ tuy lớn nhưng không có ai là địch thủ của ta nữa.” Vân Vũ Dương lùi lại một bước, lạnh lùng nói:

- “La Kim Phong, uống cho người là nhân vật có tiếng tăm trong võ lâm, lại dùng thủ đoạn ngoan độc như vậy đối phó với hậu sanh văn bối, chuyện này truyền ra ngoài không sợ anh hùng thiên hạ chê cười sao?” La Kim Phong cười lạnh:

- “Vân Vũ Dương mà cũng nói chuyện giang hồ đạo nghĩa, thật là chuyện lạ trên đời. Ta muốn bắt tiểu tử này, trước đó cũng đã nói qua với người. Người đã nói không quản, sao bây giờ lại xen vào?” Vân Vũ Dương hờ hững:

- “Ta đã nói cái gì, bây giờ quên rồi. Người nói lại ta nghe thử?” La Kim Phong tức giận quát:

- “Lúc đầu người nói không can thiệp những chuyện rối rời, tiếp đó còn trịnh trọng thanh minh:

- “nếu không quan hệ gì đến ta, ta nhất định không quản đến.” Lời nói còn vang vang bên tai, sao bây giờ đã quên rồi?” Vân Vũ Dương cười ha hả:

- “Người ở chỗ khác giết người phóng hỏa, ta chẳng thèm quản. Nhưng người động thủ trong nhà ta, trong mắt người còn có Vân Vũ Dương ta nữa không? Tiểu tử này tuy muốn giết ta, ở trong nhà ta cũng không đến lượt người giết hẳn. Việc này rõ ràng có liên quan đến ta, lý nào ta lại không quản?” đây là chiếu theo quy củ giang hồ, không thể nói là cường từ đoạt lý. La Kim Phong nhần nhin cười:

- “Nói như thế, người muốn che chở cho tiểu tử phải không?” Vân Vũ Dương đảo mắt, nói như chém đinh chặt sắt:

- “Tại nhà của ta, mọi việc do ta tác chủ, không đến lượt người xen vào!” La Kim Phong cũng cười lạnh:

- “Tiểu tử này là di nghiệt của Trương tặc. Ta thân là tổng chỉ huy Cẩm y vệ, sự việc này ta nhất định phải quản.” Vân Vũ Dương nói:

- “Xem ra không còn cách nào khác, ta chỉ đành lĩnh giáo cao chiêu của La đại nhân lần nữa!” trong nháy mắt, chỉ thấy hai người đồng thời va chạm. La Kim Phong phát chưởng nghe “rắc” một tiếng, đã đoạn gãy một cành mai. Một chưởng phách không, vừa phát giác có điều không ổn đã nghe tiếng gió tấp nhẹ phía sau. Vân Vũ Dương đã tập kích bên sườn.

La Kim Phong hét lớn, xoay người đồng thời phát “Phách Không Chưởng” cực kỳ cương mãnh. Thân hình Vân Vũ Dương hơi nhoáng lên, La Kim Phong lại phát chưởng liên tiếp. Chỉ thấy bốn phương tám hướng đều là bóng ảnh của Vân Vũ Dương, chưởng phong hòa với bóng người khiến người ta hoa cả mắt. La Kim Phong chấn động, rửa thầm:

- “Vân Vũ Dương thực xảo hoạt, hẳn không dám ngạnh đấu chưởng lực lại dùng chưởng pháp du đấu này.” Khinh công, nội công, kiếm pháp, chưởng pháp của Vân Vũ Dương đều đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh. Pho “Bát Quái Du Thân Chưởng” này khi thi triển, công địch thì yếu nhưng chống cự thì lâu, bức La Kim Phong xoay vòng vòng theo ý. La Kim Phong đầu vầng mắt hoa, càng lúc càng thấy không ổn, nghĩ thầm:

- “Cứ đánh kiểu này, mình cũng mệt chết, chi bằng làm cho hắn mệt trước!” ngấm ngấm để ý, phát hiện Vân Vũ Dương thi thoảng lại liếc nhìn về phía Trần Huyền Cơ. La Kim Phong cũng là đại hành gia võ học, trông thấy hết sức vui mừng, lập tức nảy ra diệu kế “du đấu”.

Đang đánh, La Kim Phong đột nhiên ra chiêu “Bát Phương Phong Vũ”, chưởng lực tỏa ra bốn phương tám hướng, bức Vân Vũ Dương lùi lại, đột nhiên cười hô hô, xếp bằng ngồi trên mặt đất, nói:

- “Vũ Dương huynh, tiểu đệ không bị thương nhưng cũng cảm thấy mệt rồi, huynh cũng nghỉ ngơi đi!” ý tứ rõ ràng không muốn thừa nguy giành thắng. Vân Vũ Dương hằm hằm tức giận, nhảy vọt tới, chưởng thế mau lẹ tuyệt luân, trong nháy mắt, đã tấn công liên tục mười sáu chiêu. La Kim Phong ngưng thần ứng địch, chỉ chờ Vân Vũ Dương tới gần, lập tức dùng thủ pháp “Phân Thân Thác Cốt” bắt lấy, còn hờn sẵn Kim Cương chưởng cực cương mãnh. Cho dù Vân Vũ Dương thân hình phiêu hốt thể nào, chưởng thế biến ảo ra sao, hẳn cũng không hề nhúc nhích.

Vốn dĩ cao thủ đối địch phải mau chóng chiếm tiên cơ. La Kim Phong thi triển đấu pháp này tuy tăng khả năng phòng thủ cực hạn nhưng vĩnh viễn không có cơ hội thủ thắng. Có điều hắn thấy rõ Vân Vũ Dương không muốn hao tổn chân lực, cũng không dám ngạnh đấu, chỉ bằng chưởng pháp khinh linh phiêu hốt, tuyệt không thể công phá thế phòng ngự này được.

Nháy mắt đã đấu thêm ba mươi lăm chiêu. La Kim Phong cười nói:

- “Vũ Dương huynh, chúng ta gần hai mươi năm không giao thủ. Hôm nay khó có dịp được huynh chịu bỏ công chỉ giáo, theo lý mà nói, tiểu đệ phải bồi tiếp ba ngày ba đêm, cũng là chuyện nên làm. Nhưng mà huynh thể lực còn chưa khôi phục, nên bảo trọng mới tốt. Khiến huynh mệt chết như vậy, hà, ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết, kêu ta làm sao an tâm được!” Vân Vũ Dương nhìn thấu tâm tư hắn, bình tĩnh trở lại, chưởng pháp lúc nhu lúc cương, lúc hư lúc thật. Tái đấu thêm mười chiêu, La Kim Phong cười nói:

- “Vũ Dương huynh, người còn có thể đấu thêm được một canh giờ nữa nhưng vị tiểu ca này bị ”Đại Suất Bì Thủ” của ta chấn thương lực phủ ngũ tạng. Hắc, cho dù người thắng ta cũng không bảo toàn được tính mạng của hắn.” Vân Vũ Dương chấn động, nghĩ:

- “Tiểu tử này chết, Tổ Tổ nhất định rất thương tâm!” vội vàng đánh hư hoảng một chiêu rồi quay người lui lại. La Kim Phong đột nhiên vươn dài người tới, phát chưởng như bài sơn đảo hải nhằm vào bối tâm của Vân Vũ Dương. Vân Vũ Dương vận toàn lực, quay người tiếp chưởng. Công lực hai người ngang nhau, La Kim Phong cười lớn:

- “Vũ Dương huynh, người lo dưỡng thương đi, ta thấy hay là giao tiểu tử này cho ta. Ta còn phải dâng hắc cho hoàng thượng, không nỡ để hắc chết đâu.” Vân Vũ Dương không nói một lời, đột nhiên thân hình nhoáng lên, ngón tay búng “bình” một tiếng. Vân Vũ Dương trúng chưởng nhưng La Kim Phong cũng bị y búng trúng một chỗ. Hai đại cao thủ này còn cố kỵ lẫn nhau, giao tranh một chiêu nhưng vẫn đề phòng đối phương. Vân Vũ Dương tuy đã tá lực bớt năm thành công lực của La Kim Phong nhưng đầu vai vẫn cảm thấy nóng như lò lửa. La Kim Phong dù đã phong bế huyết đạo vẫn thấy khó thở vô cùng. Hai người trong lòng đều kinh hãi, “lúc này nếu cố đả thương tính mạng đối phương, không chừng song phương đều thiệt mạng”.

La Kim Phong khó nhọc nói:

- “Công phu Nhất Chỉ Thiên quả nhiên danh bất hư truyền! Vân huynh, ta khuyên người còn có một ít chân lực, nên bảo trọng thân thể là hơn!” Nhất Chỉ Thiên công phu rất hao tổn tinh lực, Vân Vũ Dương vừa định phát chiêu, hốt nhiên cảm thấy lạnh, biết ngay độc thương do chưởng lực âm hàn của Tắt Lăng Phong lại phát tác. Theo lí mà nói, La Kim Phong chỉ thủ không công, Vân Vũ Dương hoàn toàn có thể bỏ Trần Huyền Cơ mà đi, nhưng nghĩ đến nữ nhi lại trừ trừ bất định.

Ngay lúc đó, đột nhiên có thanh âm yêu kiều vang lên, có người đang tiến vào. Vân Vũ Dương nhìn ra, người đó chính là thê tử của mình.

Vân Vũ Dương nuốt chút nữa thì nhảy dựng lên, run rẩy kêu:

- “Bảo Châu, nàng đã quay lại rồi!” Vân phu nhân chính là phát giác La Kim Phong thượng sơn mới cấp tốc quay lại. Nghe Vân Vũ Dương một tiếng kia đã xuất lộ chân tình, Vân phu nhân trong lòng đau xót nghĩ:

- “Ôi, không ngờ ông vẫn nhớ đến ta. Không biết ta hoàn toàn không phải vì ông mà quay về!” Vân phu nhân nhìn ánh mắt trượng phu, không nói câu nào, vươn tay bẻ một nhánh mai, lạnh lùng nói:

- “Người dám đến Vân gia đả thương người? Còn không mau cút đi cho ta!” cành cây rung lên, sử chiêu “Hoa Phá Thiên Hà” chính là một chiêu trong Đạt Ma kiếm pháp, cổ tay khẽ lật, liên tiếp điểm tới ba đại huyết Tuyền Cơ, Ngọc Hành, Thiên Khuyết trước ngực La Kim Phong.

La Kim Phong bị Vân phu nhân giáp công, nếu như còn thủ không công, quả thật là bó tay chịu chết. Vân phu nhân vừa hạ “thụ kiếm” () xuống, chỉ thấy La Kim Phong đã nhảy lùi về phía sau hơn trượng, cười lạnh:

- “Ta tưởng là phu nhân đã đến Thạch gia, nguyên lai vẫn còn là người của Vân gia? Ha ha, các người nghĩa nặng tình thâm, phu thê thượng trận. Xem ra ta quả thật muốn chạy cũng không được rồi!” Vân phu nhân thụ kiếm rung lên, gằn giọng:

- “Người muốn chạy cũng không được. Vũ Dương, ông xem Huyền Cơ thế nào. Ta cả đời chưa từng giết ai, hôm nay phải phá lệ.” Vân phu nhân cực kỳ tức giận, nhưng bà ta từ nhỏ đã được dạy dỗ khuê các, tuy tức giận vẫn nói chuyện bình thản như thường. Trái lại Vân Vũ Dương hết sức hoảng sợ.

Vân phu nhân tuy sử thụ kiếm, cành cây thô to bằng ngón cái vẫn mang hơi gió vũ vũ, “Hoa Phá Thiên Hà”, “Long Môn Dũng Lăng”, “Trường Hồng Xạ Nhật”, “Khách Tinh Phạm Nguyệt”, chiêu nào chiêu nấy đều nhằm chỗ yếu hại của địch nhân.

La Kim Phong vốn định kích cho Vân phu nhân nổi giận, làm nhiễu loạn tâm thần bà ta. Nào ngờ Vân phu nhân tuy tức giận nhưng kiếm pháp không hề loạn, chiêu nọ nối tiếp chiêu kia không rời đại huyết của La Kim Phong. La Kim Phong kinh hoảng, nghĩ thầm:

- “Ba mươi năm trước Mưu Độc Dật được võ lâm công nhận là thiên hạ đệ nhất kiếm khách. Kiếm pháp của bà nương này, xem ra không hề kém phụ thân ả!” cao thủ tỉ đấu, không thể phân tâm. La Kim Phong ngưng thần đối địch, không còn thời gian mà châm biếm, đem Đại lực Kim Cương chưởng khổ đấu với Đạt Ma kiếm pháp của Vân phu nhân.

Công lực của Vân phu nhân kém hơn trượng phu, Đạt Ma kiếm pháp do bà ta triển khai nhu nhiều cương ít nhưng lại có nét độc đáo riêng. Chỉ thấy cành cây bị chưởng lực chấn động, trông như ngân xà bay lượn khinh linh, ảo diệu vô cùng. Chưởng lực của La Kim Phong cương mãnh như vậy vẫn không bẻ gãy được một đoạn cây nào.

Vân Vũ Dương muốn lại xem Trần Huyền Cơ, lại lo lắng cho thê tử, quan sát một hồi, thở phào nhủ thầm:

- “Hai mươi năm nay, mình không quan tâm xem võ công tiến cảnh thế nào. Không ngờ kiếm pháp của nàng lại tinh diệu như thế. La Kim Phong công lực tuy cao nhưng đánh với ta đã lâu, chắc không phải là đối thủ của nàng!” Liền lập tức chạy lại xem xét thương thế của Trần Huyền Cơ, chỉ thấy mạch tượng hỗn loạn, lúc đập mạnh lúc lại mỏng manh như tơ nhện. Lòng Vân Vũ Dương nặng trĩu, Trần Huyền Cơ quả nhiên bị thương rất nặng. “Nếu còn một viên tiểu hoàn đan thì tốt quá, đáng tiếc bây giờ đi đâu tìm được tiểu hoàn đan chứ!” Vân Vũ Dương trong lòng lo lắng nhưng sắc mặt không dám biểu lộ cảm tình, sợ thê tử lo lắng. Chợt nghe Vân phu nhân kêu lớn:

- “Nó sao rồi?” Vân Vũ Dương đáp:

- “Không hề gì, để ta thôi cung quá huyết cho nó.” Kì thật, nội thương của Trần Huyền Cơ không thể chỉ thôi cung quá huyết, Vân Vũ Dương càng lúc càng lo lắng. Hốt nhiên từ phía hậu sơn có thanh âm truyền đến, tuy ở xa nhưng rõ ràng vô cùng, âm thanh sau nối tiếp âm thanh trước. Thanh âm dài tựa như hạc kêu trên không, thanh âm ngắn hơn giống hổ gầm nơi u cốc, hiển nhiên không phải do một người phát ra.

La Kim Phong cười ha hả, tiếp đó cũng hú dài. Vân Vũ Dương biến sắc, cười lạnh:

- “Hay lắm, không ngờ La đại nhân lại kêu gọi bằng hữu quang lâm hàn xá. Ván mỗ sao dám không nghênh tiếp chứ?” nói xong lập tức thét dài một tiếng, thanh âm như sóng bể vỗ bờ, vang động núi sông, hoàn toàn che lấp tiếng thét của La Kim Phong. La Kim Phong chỉ cảm thấy lỗ tai lùng bùng, tâm thần càng nhiều loạn.

Tiếng hú của La Kim Phong chính là ám hiệu kêu gọi đồng bọn mau tới ứng cứu. Vân Vũ Dương vận nội công thượng thừa hét lên nhằm làm tan rã ý chí chiến đấu của hắn. Bất thành linh những thanh âm kia đều im bật. Chỉ có La Kim Phong vẫn còn mấp máy miệng nhưng thanh âm khàn khàn, run rẩy từng cơn, tựa hồ kêu không thành tiếng.

Ngay lúc đó, thụ kiếm của Vân phu nhân khẽ rung lên. Cổ tay La Kim Phong bị kiếm chọc thủng đến sáu bảy lỗ. La Kim Phong kêu lớn, thân mình lảo nhão không bay lên, nhằm vào Trần Huyền Cơ đang nằm thẳng cẳng dưới đất đánh tới. Vân Vũ Dương không chờ y chạm đất đã phát phách không chưởng. La Kim Phong nhấc cánh tay lên định chống đỡ, phát giác cánh tay mềm nhũn vô lực cử động. Nguyên lai bảy sợi gân mạch nơi cổ tay đều bị Vân phu nhân một kiếm cắt đứt. Chưởng này của Vân Vũ Dương dễ như trở bàn tay, La Kim Phong lập tức bị đánh ngã xuống đất, tuyệt khí thân vong.

Vân phu nhân lau máu trên nhánh cây, khẽ nói:

- “Đa tạ người giúp ta trừ ác tặc!” Vân Vũ Dương nói:

- “Nói đến đa tạ, hai mươi năm qua, ta không biết nên nói đa tạ nàng mấy ngàn vạn lần!” Phu thê bọn họ đây là lần đầu tiên hợp lực đối địch, cũng là lần đầu tiên Vân Vũ Dương nghe thê tử nói lời đa tạ mình. Vân Vũ Dương cảm thấy vừa ngọt ngào vừa chua xót, nghĩ lại hai mươi năm qua mình đối với thê tử lãnh đạm vô tình; tội nghiệt này so với tội ác mà y thú nhận với nữ nhi không kém bao nhiêu.

Vân phu nhân cũng là lần đầu tiên nghe thấy trượng phu thực tình nhận lỗi, không kềm được ứa nước mắt. Bất thành linh Vân Vũ Dương kêu lên:

- “Bảo Châu, cẩn thận, có ám khí!” vài mũi ám khí xuyên qua cành mai bay tới. Vân phu nhân phát cành cây, đánh rơi hai cái thiết tặc lè. Vân Vũ Dương song chỉ búng ra, “tinh, tinh” hai tiếng đánh văng hai mũi phi đao bay ra ngoài tường. Ngay lúc đó có người đá cửa bước vào, người thứ nhất là một thanh bào đạo nhân, hai người kia là hắc y võ sĩ.

Vân Vũ Dương cung tay nói:

- “Thái Huyền đạo trưởng, đã lâu không gặp, cung hỉ người tại triều đình được đắc ý! Chỉ là phải làm phó thủ cho La Kim Phong, có phần ủy khuất người quá.” Nguyên lai Thái Huyền đạo nhân là đệ nhất cao thủ dưới trướng Trần Hữu Lượng. Thời Nguyên mạt, quần hùng nổi dậy, ba thế lực lớn nhất là Chu Nguyên Chương, Trương Sĩ Thành và Trần Hữu Lượng. Trần Hữu Lượng năm đó từng cùng Trương Sĩ Thành liên minh chống Chu Nguyên Chương, thành thử Vân Vũ Dương và Thái Huyền có dịp gặp qua. Sau khi Trần Hữu Lượng bại trận, Thái Huyền đạo nhân quay qua thần phục Chu Nguyên Chương, làm đến chức tổng giáo đầu Cẩm y vệ, vị trí chỉ thua có La Kim Phong. La Kim Phong sau khi thượng sơn tìm Vân Vũ Dương, có nói qua chuyện này.

Thái Huyền đạo nhân sớm nghe tiếng hú của La Kim Phong, biết hắn ở đây cùng người động thủ. Không ngờ đuổi tới nơi, La Kim Phong chỉ còn là cái xác không hồn. Thái Huyền đạo nhân thất kinh, không biết chuyện gì xảy ra, hỏi:

- “Vân huynh, chuyện gì thế này?” Vân Vũ Dương lạnh lùng đáp:

- “La Kim Phong đã thương khách của ta, ta giết hắn rồi!” Thái Huyền đạo nhân hỏi:

- “Tiểu tử đó có phải là Trần Huyền Cơ không?” Vân Vũ Dương gật đầu:

- “Đúng thế!” Thái Huyền đạo nhân nói:

- “Chẳng lẽ La đại nhân không nói với người, tiểu tử này là phạm nhân đang bị triều đình tầm nã!” Vân Vũ Dương nói:

- “Đã nói qua!” Thái Huyền đạo nhân lông mày dựng đứng, nói:

- “Vân Vũ Dương, đây là người không đúng rồi. Người đã hứa trợ giúp La đại nhân đem di nghiệt của Trương Sĩ Thành trăm thảo trừ căn, sao bây giờ lại bao che đồng bọn, giết chết La đại nhân?” Vân Vũ Dương hỏi:

- “Thế nào là không đúng? Vân mỗ muốn thỉnh giáo!” Thái Huyền đạo nhân tức giận:

- “Người là Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ lâm, nói chuyện gì cũng phải có đạo lý. Người võ lâm trọng nhất tín nghĩa, người lại nói không giữ lời. Chuyện này phải tính toán thế nào đây?” Vân Vũ Dương cười lạnh:

- “Thái Huyền đạo huynh, ta nhớ người là bộ hạ tâm phúc của Trần Hữu Lượng. Sao bây giờ làm chức tổng giáo đầu Cẩm y vệ của Chu Nguyên Chương vậy? Chuyện này phải tính thế nào?” Thái Huyền đạo nhân tức đến hai mắt trợn trắng, quát lớn:

- “Thì ra người còn nặng tình cố chủ, cố tình lừa giết La đại nhân!” Vân Vũ Dương cười lớn:

- “Chẳng lẽ một người chỉ có một chủ? Ha ha, người đoán sai rồi. Người nhất định muốn biết tại sao ta giết La Kim Phong? Được, nói cho người hay. Một nửa là vì hắn đã thương khách của ta, nửa còn lại, chính là vì người!” Thái Huyền đạo nhân kinh ngạc:

- “Sao lại vì ta?” Vân Vũ Dương cười nói:

- “Để người khỏi phải ủy khuất làm phó thủ cho La Kim Phong!” Thái Huyền đạo nhân càng tức tối:

- “Vân Vũ Dương, người tự thị võ công, dám xuất ngôn hí lộng!” hai người như tên đã trên cung, sắp sửa động thủ, hắc y võ sĩ bên trái chợt bước lên một bước cao giọng:

- “Ai có chí của người này, người đã không muốn góp sức cho triều đình, chúng ta cũng không tiện dùng vũ lực. Cứ chiếu theo quy củ giang hồ mà hành sự, người nhượng tiểu tử cho bọn ta đem về, chuyện La Kim Phong chúng ta bắt tất truy cứu nữa!” Hai gã võ sĩ này rất kiêng kị Vân Vũ Dương. Thái Huyền đạo nhân ngấm lại, bên mình tuy có ba người nhưng vị tất đã thắng được bọn họ đành nén giận không nói.

Vân Vũ Dương “hừ” một tiếng, liếc mắt ngoác hắc y võ sĩ, cười lạnh:

- “Ta biết người là ai. Hóa ra là Nga Mi đệ nhất kiếm khách Dương Siêu Cốc. Hay lắm, các người muốn đem Trần Huyền Cơ đi cũng không khó, chỉ cần lưu lại hai người để trao đổi. Các người tự mình thương nghị đi, bằng lòng lưu lại hai người nào?” Dương Siêu Cốc là cao thủ nhất nhì của Nga Mi phái, bình sanh cực kỳ tự phụ, chỉ vì đối thủ là Vân Vũ Dương. Hơn nữa, La Kim Phong chết, đối với hắn chỉ có lợi chứ

không hại, vì thế mới muốn cùng Vân Vũ Dương hòa giải. Nào ngờ Vân Vũ Dương một điểm cũng không nể mặt, lại hí lộng lần nữa. Dương Siêu Cốc không kiềm được tức giận, hốt nhiên cười lạnh:

- “Đây đúng là chủ ý tốt! Ta đổi lại hai người cho người. Hai người này đều là nhân vật đỉnh đỉnh đại danh, lại quen biết với người, đổi lấy một tiểu tử vô danh, cũng đáng giá đấy chứ?” lời vừa nói ra, Vân Vũ Dương cũng rùng mình. Chỉ thấy Dương Siêu Cốc mở ra một cái túi màu đỏ, trong túi là hai cái đầu người đầy máu. Vân phu nhân kinh hãi kêu lên thất thanh. Hai cái đầu đó chính là Bồ Kiên và Thất Tu đạo nhân.

Nguyên lai Thái Huyền đạo nhân cùng hai người này chính là ba đại nội cao thủ truy đuổi Trần Huyền Cơ đến Hạ Lan sơn. Ba người dưới núi lại gặp Thất Tu đạo nhân và Bồ Kiên, biết bọn họ từ Mông Cổ về tìm Trương Sĩ Thành cự bộ, liền hợp lực giết chết. Vân Vũ Dương trông thấy hai cái đầu, không khỏi chấn động. Nên biết Thất Tu kiếm pháp của Thất Tu đạo nhân uy chấn giang hồ, tuy nói Bồ Kiên hôm đó bị trúng một chiêu của Thạch Thiên Đạc nhưng ba người này lại có thể giết chết Thất Tu đạo nhân, thật là ngoài dự liệu của Vân Vũ Dương.

Dương Siêu Cốc hỏi:

- “Thế nào? giao dịch này người chiếm tiện nghi rồi!” Vân Vũ Dương cười lạnh:

- “Được lắm, hai người chết một người sống, còn thiếu một người, thêm người cho đủ số!” bất thành linh phát chiêu. Nói thì chậm, lúc đó rất mau, hắc y võ sĩ đứng bên phải Thái Huyền đạo nhân lập tức vung tay. Hai mũi mai hoa châm phân làm hai hướng bắn thẳng về phía vợ chồng Vân Vũ Dương. Hắc y võ sĩ này tên gọi Tang Lệnh Hồ, danh đầu tuy kém xa Thái Huyền đạo nhân và Nga Mi kiếm Dương Siêu Cốc nhưng công phu sử ám khí âm độc lại rất lão luyện. Thất Tu đạo nhân chính là bị trúng ám khí của hắn, mới bị Dương Siêu Cốc giết chết.

“Vũ”, mai hoa châm bay về phía Vân Vũ Dương bị đánh bật ngược lại, Tang Lệnh Hồ phải lặn xuống đất mới né được mũi châm do chính mình phát ra. Công lực Vân phu nhân không bằng trượng phu, không dám phát Phách Không chiêu liền dụng khinh công tuyệt diệu, đề khí nhảy vọt lên. Mai hoa châm vừa vắn lướt qua để giày. Vân phu nhân ở trên không lộn một vòng, rút thụ kiếm đánh “soạt”, hướng Dương Siêu Cốc lạng không chém xuống.

Dương Siêu Cốc hét lớn, quăng hai cái đầu người ra. Vân Vũ Dương nghiêng người, chân đạp hồng môn, tránh khỏi một chiêu vào ngực. Thái Huyền đạo nhân vung phát trần cuốn lấy thụ kiếm của Vân phu nhân.

Phát trần của Thái Huyền đạo nhân phát xuất một cỗ kinh lực âm nhu, thụ kiếm rung lên nhưng không thoát ra được. Bên cạnh, Dương Siêu Cốc ngạnh tiếp một chiêu của Vân Vũ Dương, loạn choạng lùi lại. Vân Vũ Dương thay đổi phương cách, chân giẫm theo phương vị Thất tinh, xoay người phát chiêu chặt vào cổ tay Thái Huyền đạo nhân.

Thái Huyền đạo nhân vung phát trần xả xuống, định chém Vân phu nhân làm hai, lo đỡ chiêu này của Vân Vũ Dương; Vân phu nhân thừa cơ đâm thụ kiếm tới trước, thoát khỏi nhu kinh của phát trần. Thụ kiếm thoát ra, tiện tay chọc thẳng vào hai mắt của Thái Huyền đạo nhân.

Một chiêu này nhanh như điện xẹt, Thái Huyền đạo nhân vội vàng đảo phát trần gạt thụ kiếm ra, tả chiêu hướng ra ngoài, vừa vắn đổi chiêu cùng Vân Vũ Dương. Vân Vũ Dương nhân vì nguyên khí tổn hại rất nặng, chiêu này không dám dụng chân lực. Nhưng Thái Huyền đạo nhân phải ứng phó với hai người cùng lúc, thành thử đánh ngang tay với Vân Vũ Dương.

Vân phu nhân kiếm pháp khinh linh mau lẹ, chiêu đầu phát xuất, chiêu thứ hai chiêu thứ ba liên tiếp triển khai. Thái Huyền đạo nhân không kịp đảo phát trần, chiêu số không thi triển được, trong nhất thời bị bà ta đẩy lùi lại liên tiếp mấy bước. Tang Lệnh Hồ chồm dậy lập tức ném ra hai mũi thấu cốt đinh. Vân phu nhân vung kiếm gạt đi, Thái Huyền đạo nhân mới nhân đó mà đứng vững lại được.

Nga Mi kiếm khách Dương Siêu Cốc cũng là đại hành gia về võ học. Tuy trúng một chiêu của Vân Vũ Dương nhưng nhờ đó mà phát hiện Vân Vũ Dương trung khí không đủ, chiêu lực trước mạnh sau yếu; trong lòng vui mừng, lập tức bạt xuất Thư Hùng song kiếm tiến lên trợ trận. Tả đánh Vân Vũ Dương, hữu chém Vân phu nhân, hai kiếm này thế đi mau lẹ, lực đạo trầm ổn, có thể kể là nhất lưu kiếm pháp.

Vân Vũ Dương búng chỉ, “keng” một tiếng đã đánh bật tả kiếm của Dương Siêu Cốc. Thái Huyền đạo nhân chuyển phát trần, một chiêu “Ngân Hà Đảo Quyển”, đuôi phát trần tung bay, sợi tơ hàng nghìn hàng vạn. Đầu tơ được tinh luyện từ ô kim huyền thiết, mỗi sợi tơ có thể nhắc được vật nặng mấy chục cân, lực kéo rất mạnh. Nếu cổ tay bị nó quấn trúng, xương cốt lập tức vỡ vụn, đồng thời còn có khả năng phát huyết. Người bị phát trần quét trúng, so với thủ pháp bế huyết còn trầm trọng hơn.

Vân Vũ Dương bắt buộc lại phải hao tổn chân lực, sử dụng phu Phách Không chưởng. Thái Huyền đạo nhân phát ba vòng, Vân Vũ Dương cũng phát đủ ba chiêu. Chưởng phong vù vù, phát trần bay lượn, người ngoài không phân biệt được. Vân Vũ Dương liếc mắt, thấy thê tử đã bị hãm trong vòng kiếm quang của Dương Siêu Cốc.

Luận kiếm pháp, Vân phu nhân tinh diệu hơn nhiều. Luận công lực, bà ta không kém Dương Siêu Cốc. Có điều trong tay bà ta là nhàn mai, so với hai thanh kiếm sắc bén của Dương Siêu Cốc, Vân phu nhân thua thiệt hơn nhiều. May mà bà ta thân pháp khinh linh, thụ kiếm chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc. Dương Siêu Cốc song kiếm soàn soạt triển khai, đấu đến ba mươi lăm chiêu, lão vẫn không đoạn gãy được “cành mai” kiếm này.

Vân Vũ Dương biết đánh kiểu này không phải là biện pháp liên dốc hết toàn lực phát phách không chưởng làm phát trần xoay một vòng; đột nhiên quát lớn, chân đạp trung cung, búng tới một chỉ. Mắt thấy Thái Huyền đạo nhân chắc chắn bị hủy dưới chỉ công của mình, hốt nhiên có tiếng ám khí xé gió bay tới. Tang Lệnh Hồ đột ngột phát hai ngọn thẩu cốt đỉnh, Vân Vũ Dương cấp tốc búng mạnh, “keng keng” hai tiếng, thẩu cốt đỉnh gãy làm bốn đoạn.

Một chỉ này là toàn bộ công lực của Vân Vũ Dương, chẳng ngờ không trúng. Thái Huyền đạo nhân đã điểm phát trần tới, Vân Vũ Dương tiếp được hai chiêu, cảm thấy chân khí ách tắc nơi ngực, lãnh khí công tâm, thị lực dần dần mơ hồ, thân hình cũng càng lúc càng trì trệ. Nên biết Vân Vũ Dương tuy nội ngoại công phu đều đạt tới lô hỏa thuần thanh nhưng suy cho cùng vẫn không phải là mình đồng da sắt. Ông ta bị thương bởi chưởng lực âm hàn của Tắt Lăng Phong, kể đó ác đấu với La Kim Phong, lại dùng “Long Ngâm Hồ Khiếu công” ám trợ thê tử. Từ này đến giờ liên tiếp dùng Nhất Chỉ Thiên và Phách Không chưởng rất hao tổn công lực, tự mình dần dần đi đến chỗ “đèn khô dầu cạn”.

Thái Huyền đạo nhân lại thi triển phát trần. Vân Vũ Dương dụng thân pháp “Bàn Long Nhiều Bộ”, bắt ngờ phát chỉ. Thái Huyền đạo nhân vốn sợ Vân Vũ Dương thi triển Nhất Chỉ Thiên, vội vàng né tránh. Nói thì chậm, lúc đó rất mau, ngay lúc Thái Huyền đạo nhân nghiêng người, Vân Vũ Dương tập trung tinh thần, vận khinh công “Yến Tử Toàn Vân” lẳng không vọt lên, tránh khỏi một trái thiết bồ đề của Tang Lệnh Hồ; rồi lao vút người xuống, tả chưởng đánh xuống đầu vai Dương Siêu Cốc. Một chưởng này nửa hư nửa thực, Dương Siêu Cốc phát giác chưởng phong tấp vào mặt, vội vàng thu kiếm. Vân Vũ Dương cười dài, hữu chưởng xuyên qua, đoạt lấy một thanh trường kiếm của Dương Siêu Cốc. Vân phu nhân chớp lấy thời cơ, thụ kiếm đâm vào hõ khẩu Dương Siêu Cốc, trường kiếm còn lại thoát khỏi tay hắn, bị Vân phu nhân đoạt mất.

Mấy chiêu này của Vân Vũ Dương cực kỳ nguy hiểm, nguyên lai y có tay phát chỉ, thực chất là giả vờ, hoàn toàn không phải công phu Nhất Chỉ Thiên. Đợi đến khi Thái Huyền đạo nhân phát giác, phu thê bọn họ đã có song kiếm trong tay.

Vân phu nhân thay đổi thế kiếm, một chiêu “Ngọc Nữ Đầu Thoa”, kiếm phong rợn người. Dương Siêu Cốc đang né tránh thế công của Vân Vũ Dương, không ngờ kiếm của Vân phu nhân ra sau mà đến trước; “soạt” một cái đã rạch một đường dài trên cánh tay Dương Siêu Cốc, thân mình nghiêng qua lại bị Vân Vũ Dương đâm kiếm vào vai. Thái Huyền đạo nhân kêu lớn:

- “Dương lão đệ, gắng gượng thêm chút nữa, Vân Vũ Dương không chịu được lâu đâu!” phát trần rung lên, “Lưu Tinh Cẩn Nguyệt”, “Cấp Lăng Thôn Chu” tả hữu chia ra tấn công vợ chồng Vân Vũ Dương. Vân Vũ Dương trở kiếm, vừa vận cùng thê tử song kiếm hợp bích. Chỉ nghe một loạt thanh âm dày đặc, phát trần bay khỏi tay Thái Huyền đạo nhân, một chùm tơ mềm bị kiếm phong cắt mất, bay lả tả trong không trung.

Thái Huyền đạo nhân kêu lên:

- “Kẻ vai sát cánh, ném ám thanh tử, Vân Vũ Dương không chịu nổi ba khắc nữa đâu.” Dương Siêu Cốc bẻ hai cành mai to bằng cánh tay, xông lên trợ chiến. Tang Lệnh Hồ nhắm chuẩn cơ hội, chỉ chờ khe hở là ném

ám khí âm độc đánh lên Vân Vũ Dương.

Vân Vũ Dương hú dài một tiếng, cao giọng ngâm:

- “Sóng sót qua trăm trận còn chưa chết, để xem ai xuống suối vàng trước ta.” Trường kiếm quét ra, đánh văng sụy thủ tiên, thấu cốt dinh và độc tạt lê ba món ám khí; soạt soạt soạt lại công tiếp ba chiêu, đều là chiêu số tấn công. Thái Huyền đạo nhân nhảy lên tránh khỏi, cười lạnh:

- “Được, để xem ai chết trước?” Vân Vũ Dương ý đồ liều mạng. Thái Huyền đạo nhân không liều mạng tham chiến, phát trần thi triển, ngăn cản đến mưa gió không lọt, phòng thủ nghiêm mật phi thường.

Dương Siêu Cốc vũ động hai cành cây, kinh lực không dưới Vân phu nhân nhưng mức độ linh động nhẹ nhàng thì lại kém xa. Vân phu nhân khẽ cười, lạnh lùng nói:

- “Đông Thi nhả mặt, đúng là tự mình chuốc nhục!” thanh cương kiếm tiếp tục tấn công, trong nhu có cương, tựa như rút tơ từ kén liên miên bất đoạn. Trước đó Vân phu nhân dùng cành cây thay kiếm đã bức Dương Siêu Cốc hai thanh trường kiếm không thể thi triển. Bây giờ chủ khách đổi vai, Dương Siêu Cốc sử hai cành cây to bằng tay người lại vô phương phong bế kiếm thể của Vân phu nhân. Không đến một khắc, một cành cây đã bị Vân phu nhân chẻ làm hai đoạn.

Đến Vân gia lần này có ba người, Tang Lệnh Hồ võ công kém nhất, chỉ giỏi tài phóng ám khí. Thế nhưng công phu ám khí của y vừa độc vừa chuẩn, phu thê Vân Vũ Dương tuy chiếm thượng phong, có nhiều chiêu sát thủ đều bị ám khí cản trở, không dă thương đến tính mệnh đối phương được.

Đấu thêm một lúc, Vân Vũ Dương vận dụng toàn bộ tinh lực, đột nhiên phát xuất phách không chừng, ra chiêu “Thừa Long Dẫn Phượng”, kiếm phong vạch một đường rất sâu trên ngực Thái Huyền đạo nhân, cười lạnh:

- “Xem ai chết trước ta!” Thái Huyền đạo nhân phun ra một ngụm máu. Vân Vũ Dương một kiếm đắc thủ, toàn bộ khí lực đều tiêu tán, ngã người xuống đất, chân khí không đề tụ được, ngực đau nhức, hai mắt tối sầm. “Bịch” một tiếng, đầu vai bị ám tiễn bắn trúng.

Dương Siêu Cốc thấy cơ hội không thể bỏ lỡ, lập tức nhấc cành cây lên, biến nó thành bồng, nhằm vào đầu Vân Vũ Dương quật tới. Nói thì chậm, thực tế rất mau, chỉ nghe “bộp bộp”, máu văng tung tóe đồng thời một thân người ngã xuống. Người đó không phải Vân Vũ Dương mà là Dương Siêu Cốc. Nguyên lai Vân phu nhân xuất thủ còn nhanh hơn hẳn, ngay lúc đoạn bồng còn chưa hạ xuống, kiếm của Vân phu nhân đã chém bay một nửa đầu Dương Siêu Cốc.

Đây là lần đầu tiên Vân phu nhân giết người, mắt thấy Dương Siêu Cốc bị mất nửa đầu, máu tươi chảy đầy, vừa kinh vừa sợ, chân tay mềm nhũn. Không ngờ Thái Huyền đạo nhân tuy bị thương nhưng chưa chết, chính là “bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau”. Nhắm lúc Vân phu nhân vừa giết Dương Siêu Cốc, trường kiếm còn chưa thu hồi, đang ngơ ngẩn, Thái Huyền đạo nhân đột nhiên nhảy bật dậy, vung phát trần kích trúng đại huyệt nơi búi tâm Vân phu nhân. Vân Vũ Dương nghe tiếng la, định thần ngó lại chỉ thấy thê tử loạn choạng sắp ngã. Vân Vũ Dương động nộ, cũng không biết lấy đâu ra khí lực, sử chiêu Nhất Chỉ Thiên tối hậu, búng ngay đại huyệt tại búi tâm Thái Huyền đạo nhân. Thái Huyền đạo nhân ngã nhào xuống, khàn giọng kêu:

- “Đem tiểu tử về lĩnh thưởng đi, tất cả công trạng đều tính cho ngươi!” Vân Vũ Dương cười thắm, xương cốt rã rời, tứ chi vô lực, đưa mắt nhìn thấy Tang Lệnh Hồ chạy tới chỗ Trần Huyền Cơ đang nằm. Vân Vũ Dương kêu thất thanh, chỉ thấy thê tử bước lên hai bước, trường kiếm thoát khỏi tay bay đi, ra chiêu tối hậu trong Đạt Ma kiếm pháp “Thần Kiếm Xuyên Vân”. Trường kiếm xuyên tâm, ngấp từ trước ra sau, ghim Tang Lệnh Hồ trên mặt đất. Vân phu nhân phi kiếm xuất thủ xong ho lên mấy tiếng, dựa vào gốc mai, thần sắc như vừa bệnh nặng một trận. Kì thật so với trọng bệnh còn tệ hơn nhiều, một kích trước khi lâm tử này của Thái Huyền đạo nhân đã ngưng tụ toàn bộ công lực của hắn, chấn thương mười ba kinh mạch của Vân phu nhân.

Trong sân bây giờ có bốn thi thể và ba người bị thương. Không gian trở lại tĩnh lặng. Nghỉ một lát, Vân Vũ Dương trầm giọng gọi:

- “Bảo Châu!” Vân phu nhân cũng thấp giọng kêu:

- “Vũ Dương!” giọng điệu ra chiều thương mến, y như lúc mới thành hôn. Vân Vũ Dương nói:
- “Bảo Châu, nàng tìm trên người La Kim Phong xem!” Vân phu nhân tìm thấy một cái kim vàng, một cái bình ngọc liền quăng kim vàng đi, đưa bình ngọc cho trượng phu. Vân Vũ Dương xem xong nói:
- “Không phải cái này, tìm lại đi!” Vân phu nhân bế hô hấp, ráng nhìn mùi máu bốc lên, tìm được trong áo giáp của La Kim Phong một cái túi gấm, mở ra bên trong có ba viên đan hoàn màu đỏ nhạt.

Vân Vũ Dương nói:

- “Đem lại cho ta!” Vân phu nhân đem ba viên đan hoàn để trước mặt trượng phu. Vân Vũ Dương nhìn một lát, gật gật đầu:
- “Đúng, đúng là Cố Nguyên đơn của đại nội!” nói rồi nắm lấy tay thê tử, nhẹ nhàng mở tay bà ra, đặt vào lòng bàn tay ba viên đan hoàn, ôn nhu nói:
- “Bảo Châu, nàng uống đi!” Vân phu nhân lắc đầu:
- “Ông uống đi!” Vân Vũ Dương cười thầm:
- “Bảo Châu, nàng còn không nhìn ra ư? Ta trúng phải âm hàn độc chưởng của Tất Lăng Phong, cơ thể lẫn huyết dịch đều tổn thương, lại hao tổn chân lực. Bây giờ cho dù có tiểu hoàn đan cũng vô ích. Cố Nguyên đơn này trị thương rất tốt, có lợi cho nàng chứ không ích gì với ta!” Vân phu nhân gật đầu:
- “Ta biết rồi!” tự mình xem mạch bản thân, lại đưa mắt ngó trượng phu, cười khê:
- “Ta và ông đều giống nhau, chỉ còn sống được có ba ngày!” Vân Vũ Dương nói:
- “Nàng uống ba viên được hoàn này, chỉ ít cũng sống được ba mươi năm nữa!” Vân phu nhân cười nói:
- “Dài quá! Chỉ cần ba ngày, cũng có thể làm được rất nhiều việc!” nói rồi thông thả tới bên Trần Huyền Cơ, đỡ hán ngồi dậy, đem ba viên được hoàn cho hán uống.

Vân Vũ Dương ngẩn người hồi lâu, buồn bã nói:

- “Bảo Châu, nguyên lai nàng đối với ta tình thâm nghĩa nặng, quả là như thế. Ta, ta ...” trong lòng cảm động không nói nên lời. Ngẩng đầu lên, thấy thê tử chăm chú nhìn mình, chậm rãi:
- “Tổ Tổ là hảo nữ nhi nhưng chúng ta không phải là hảo phụ mẫu, không biết ý ông thế nào? Trong lòng ta cũng cảm thấy hổ thẹn.” Vân Vũ Dương rơi lệ nói:
- “So với nàng ta còn hổ thẹn gấp vạn lần!” Vân phu nhân hít một hơi dài, chỉ Trần Huyền Cơ đang nằm trên đất nói:
- “Tổ Tổ có con mắt tinh đời hơn ta nhiều. Hải tử này tâm địa thiện lương, chất phác nghĩa hiệp, thực là rất đáng tin cậy. Ta dùng ba viên linh đơn cứu tính mạng hán, ông có minh bạch ý của ta không?” Vân Vũ Dương gật đầu:
- “Ta biết rồi, đợi nó tỉnh lại, Tổ Tổ chắc cũng đã về tới. Trước mặt chúng, ta nhất định chính miệng đáp ứng hôn sự. Bảo Châu, nàng ...” Nét mặt Vân phu nhân thoáng lộ nụ cười, nhưng liền ngay đó lại trở nên sầu muộn, u uất nói:
- “Ôi, Tổ Tổ thật đáng thương, nhưng Thiên Đặc còn một hải tử chưa thành nhân, còn đáng thương hơn. Ta vốn muốn giáo dưỡng nó thành tài, hiện giờ không thể được rồi. Chỉ là ta đã hứa với Thiên Đặc đem bức họa giao cho người nhà y, trong vòng ba hôm ta nhất định phải đưa tới.” thanh âm bình tĩnh, bao hàm rất nhiều tình cảm phức tạp. Vân Vũ Dương từ giọng điệu bình tĩnh của thê tử nhận ra được tâm tình bà ta rất kích động.

Vân Vũ Dương rùng mình, y vốn nghĩ thê tử muốn cùng y bồi táng, không ngờ còn có nguyên do khác, bất giác cảm thấy hơi buồn. Nhưng lại lập tức tự hào về thê tử, ngựa mặt lên trời cười dài, lớn tiếng nói:

- “Sinh tử cũng không bằng một lời hứa, xứng đáng là nữ trung hào kiệt. Bảo Châu, hai mươi năm qua ta không hề đối tốt với nàng, thật không ngờ hai ta không sinh cùng tháng cùng năm nhưng lại chết cùng năm

cùng tháng cùng ngày. Vân mỗ còn cầu gì nữa? Bảo Châu, nàng đi đi. Ta có lỗi với nàng, nguyện kiếp sau bồi đáp.” Vân phu nhân thấp giọng kêu:

- “Vũ Dương...” một hồi mới nói tiếp:

- “Chuyện kiếp sau quá xa vời, kiếp này ông nghe được di ngôn của ta, ta đã mãn nguyện rồi. Được, ta đi đây. À, ta lo trong vòng ba ngày không tới được Thạch gia, đành phải mượn tạm bạch mã của Huyền Cơ. Chờ sau khi nó tỉnh lại, ông nói cho nó hay. Kêu nó cùng Tổ Tổ đến Thạch gia thu lượm di cốt của ta, đem bạch mã về. Hà, hay là, hay là, ông không nói cho nó biết cũng tốt, để ta kêu hài tử của Thiên Đạc sau này đem bạch mã tới trả.” Bạch mã của Trần Huyền Cơ đang gặm cỏ bên ngoài. Vân Vũ Dương bước theo ra cửa, nhìn thê tử nhảy lên ngựa, cười thắm một tiếng, gờ roi lên nói:

- “Thiên hạ không có tiệc rượu nào mà không tàn, mặt trời cũng phải có lúc lặn. Trong lòng ông có ta, ta có ông, so với chuyện đồng sàng dị mộng hai mươi năm qua không phải tốt hơn nhiều sao!” roi ngựa quất hư hoảng một cái, bạch mã tung vó chạy, nháy mắt đã mất dạng.

Lần này quả thật là sinh li tử biệt. Vân Vũ Dương đưa mắt nhìn thê tử chạy xuống triền núi đến khi mất hút mới thở dài quay đầu, trong lòng cảm thấy mênh mang, không biết nên vui hay buồn? Hai mươi năm nay, y và thê tử thủy chung như hai người xa lạ, hôm nay là lần đầu tiên hiểu được bà ta; y cũng là lần đầu tiên mở lòng mình, để lộ tình ý vô vàn. Vân Vũ Dương phát giác thứ tình cảm này khác xa với lúc thành hôn.

Vân Vũ Dương đưa tay nắm lấy nhánh mai, lẩm bẩm:

- “Không ngờ hai người họ lại giống nhau như thế. Đều là tánh khí cương cường, nhu tình như nước. Hà, tội nghiệt ta quá nặng, dù có chết ngàn vạn lần cũng không hết tội.” Gió đêm thổi qua, hoa mai trên cây vốn thưa thớt, lại rụng xuống một trận như mưa. Vân Vũ Dương hốt nhiên nhớ tới tiền thê, hai mươi năm qua, y mỗi tối đều bồi hồi đứng dưới gốc mai, trong bóng mai hoa nhìn ảo ảnh của nàng. Hôm nay y lại nhìn thấy bóng dáng tiền thê, Vân Vũ Dương bước lên trước, kêu lên một tiếng:

- “Tuyết Mai!”, cành mai lay động, hoa rơi lá rụng. Bất thành linh trong trí y xuất hiện một hình ảnh khác, hốt nhiên hai bóng người nhập lại làm một, không phân biệt được ai là Tuyết Mai, ai là Bảo Châu. Vân Vũ Dương gờ tay đập vào cánh mai, ảo ảnh liền biến mất.

Bóng đêm thâm trầm, trăng từ từ mọc. Vân Vũ Dương đứng bồi hồi dưới gốc mai, cũng không biết là bao lâu. Cho đến khi trăng sao đầy trời, rừng đêm như thường lệ truyền đến tiếng vượn kêu hổ gầm, Vân Vũ Dương mới tựa hồ từ trong ác mộng tỉnh lại. Ánh trăng chiếu xuống sân, cảnh vật thật thê lương. Vân Vũ Dương đưa mắt ngó mấy cái thi thể nằm ngổn ngang trên đất, trong lòng càng thêm chán ghét:

- “Không thể để mấy cái xác này ở đây, làm ô uế mai hoa của ta.” Cúi người lượm một cái bình bạc trên mặt đất, vốn là đồ rút ra từ người La Kim Phong. Đó là Hóa Cốt đan, sau khi sát nhân dùng để hủy thi xóa dấu vết. Vân phu nhân không biết là thứ gì, suýt chút nữa còn tưởng là linh đơn diệu dược.

Vân Vũ Dương đem mấy thi thể ra ngoài cửa, tìm một địa phương vắng vẻ, đem thi thể hóa thành một vũng huyết, chôn xuống đất. Đột nhiên cảm thấy lạnh người, nghĩ:

- “Đám người này tuy là phường bại hoại nhưng ta so với bọn họ có hơn gì? Ta căm ghét bọn họ, kỳ thật ta nên thống hận bản thân mới đúng!” Người đến lúc gần chết, chỉ cần có tri giác thường hồi tưởng lại những chuyện đã làm. Vân Vũ Dương bây giờ cũng giống như thế, nhớ lại những chuyện mình đã làm trong đời, có làm chuyện tốt cũng không ít chuyện xấu; chỉ cảm thấy tội nghiệt càng sâu, chuyện tốt quá ít không đủ để bù đắp.

Gió núi càng lúc càng mạnh, Vân Vũ Dương cảm thấy từng trận khí lạnh ủa tới, đột nhiên nhớ tới Trần Huyền Cơ. Vân Vũ Dương vội vàng trở vào ôm Trần Huyền Cơ lên, xem tới mạch tượng, thấy rất ôn hòa, chỉ là người còn chưa tỉnh. Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt Trần Huyền Cơ đang ngủ ngon lành, Vân Vũ Dương trong lòng bỗng nảy sinh một cảm giác kì quái, gương mặt hồn nhiên vô tà lúc ngủ này sao mà giống Tổ Tổ. Vân Vũ Dương chăm chú nhìn một hồi, tướng mạo này dường như đã từng gặp qua, nhưng không biết là ở địa phương nào? Liền sau đó lại bật cười, lúc mình ẩn cư ở Hạ Lan sơn chỉ e Trần Huyền Cơ còn nằm trong tã. Cũng không biết tại sao, bản thân đối với thiếu niên này lại có một thứ tình cảm yêu quý rất lạ, tựa hồ hoàn toàn không phải vì nữ nhi.

Vân Vũ Dương ôm Trần Huyền Cơ vào thư phòng, đặt hần lên giường, đắp cho hần một tấm chăn, lại hạ rèm xuống, tựa như Tổ Tổ mới vừa phục thị cho hần ngủ trước đó. Tiếp đó lại đốt một lò hương, mở một cánh cửa sổ, để cho gió đêm mang theo hương hoa cỏ bay vào, nhìn ra cửa sổ, mặt trăng đã lên giữa bầu trời. Nhưng Tổ Tổ vẫn chưa trở về.

11. Chương 11: Si Nam Oán Nữ

Vân Tổ Tổ lúc này vẫn còn đang tìm Trần Huyền Cơ, không biết rằng hần đang ngủ ngon lành trong thư phòng nhà mình.

Trăng từ từ lên khỏi đỉnh núi. Trong rừng ngoài tiếng chân của Vân Tổ Tổ chỉ có tiếng lá rơi, tĩnh lặng đến ghê người. Song tuy Vân Tổ Tổ đi một mình trong rừng, thi thoảng vẫn có tiếng vượn hú hổ gầm từ xa vọng lại, phá tan không khí tĩnh lặng đó. Gió đêm thổi tới, Vân Tổ Tổ bất giác lạnh người, nàng không sợ sự vắng lặng trong rừng nhưng nội tâm quả thật rất bất an. Duyên cớ đó chính là do phụ thân nàng.

Vân Tổ Tổ nằm mộng cũng không ngờ phụ thân lại gây ra tội nghiệt đó, là tội mà tuyệt đối không thể tha thứ được, cho dù đó là phụ thân của nàng. Nhưng mà phụ thân thực sự đã hối hận rất nhiều khi nói cho nàng hay, ánh mắt thống khổ, thanh âm run rẩy đó, giống hệt một người lúc lâm chung sám hối. Nàng sao có thể nhẫn tâm trách cứ phụ thân? Bây giờ, người Vân Tổ Tổ mong ngóng nhất là Trần Huyền Cơ, chỉ cần có Trần Huyền Cơ bên cạnh, chỉ cần có người nàng tin yêu nhất bên cạnh thì nỗi sợ hãi trong lòng nàng đã vơi đi rất nhiều.

Bỗng nhiên từ trong rừng có tiếng bước chân truyền tới, chẳng lẽ là Trần Huyền Cơ? Chàng đang ở cùng với ai? Bước chân càng lúc càng gần, chỉ nghe có tiếng người kêu liên tiếp:

- “Vận Lan tỉ tỉ, Vận Lan tỉ tỉ!” Thanh âm run rẩy bất an này rất giống với giọng phụ thân gọi nàng lúc ở trong thạch động, nhưng người này không phải là Trần Huyền Cơ mà là Thượng Quan Thiên Dã.

Vân Tổ Tổ nhảy lên một cây đại thụ, nhìn xuống thấy một thiếu nữ tóc tai bù xù đang chạy như điên phía trước, dù Thượng Quan Thiên Dã kêu đến khản giọng, nàng ta vẫn không dừng bước. “A, hóa ra nàng ta là Tiêu Vận Lan!” Vân Tổ Tổ nghĩ thầm:

- “Sao cô nương ấy lại thương tâm như vậy? Trừ phi nàng ta đã biết chuyện giữa Trần ca ca và mình?” Trong tình yêu thiếu nữ thường mẫn cảm nhất, cũng dễ dàng đoán được tâm sự của thiếu nữ bị ái tình dần vật.

Vân Tổ Tổ đột nhiên thấy thông cảm với Tiêu Vận Lan. Nàng đối với tất cả những người yêu mến Trần Huyền Cơ đều có hảo cảm, cho dù người đó muốn cướp Trần Huyền Cơ từ trong tay nàng. Vân Tổ Tổ lặng lẽ tiến đến sau lưng hai người, võ công của nàng hơn hẳn Thượng Quan Thiên Dã và Tiêu Vận Lan, đừng nói bọn họ đang ngập đầu tâm sự, lúc bình thường bọn họ cũng không phát hiện được.

Thượng Quan Thiên Dã thể lực vừa mới khôi phục, đuổi theo đã lâu mà vẫn không bắt kịp, tâm trạng cực kỳ kích động, gọi lớn:

- “Vận Lan tỷ tỷ, nếu muốn chết ta chết cùng ngươi. Chẳng lẽ trong mắt ngươi ngoài Trần Huyền Cơ ra không còn ai khác sao?” Tiêu Vận Lan đột ngột dừng bước, cười lạnh một tiếng, quay đầu lại nói:

- “Ngươi nguyện ý cùng ta đồng sanh cộng tử?” Thượng Quan Thiên Dã đáp:

- “ Bao nhiêu năm nay lẽ nào ngươi không biết tâm ý của ta?” Tiêu Vận Lan cười lạnh:

- “Thật ra là tại ngươi nghe lời Trần Huyền Cơ. Trần Huyền Cơ sợ không có ai yêu ta nên kêu ngươi đi theo làm cái bóng của ta, hừ, ngươi không xứng là nam tử hán đại trượng phu!” Thượng Quan Thiên Dã kêu lên:

- “Sao ngươi có thể nói những lời này? Trần Huyền Cơ kêu ta đuổi theo ngươi là vì muốn tốt cho ngươi!” Tiêu Vận Lan sa sầm mặt lại, dưới ánh trăng sắc mặt trắng bệch khiến người ta ớn lạnh. Thượng Quan

Thiên Dã rùng mình, lúc này y chỉ cách Tiêu Vận Lan vài bước nhưng cũng không dám vươn tay ra ôm lấy nàng ta. Chỉ nghe Tiêu Vận Lan lại cười lạnh, nói tiếp:

- “Hảo tâm? Xem ra ta phải thực lòng cảm tạ hân rồi. Được, Thượng Quan Thiên Dã, có thật ngươi muốn cùng ta đồng sanh cộng tử không?” Thượng Quan Thiên Dã đáp:
- “Chỉ cần ngươi yêu cầu, dù nước sôi lửa bỏng ta cũng không từ!” Tiêu Vận Lan cười lạnh lùng:
- “Hay lắm, ngươi lập tức giết chết Trần Huyền Cơ cho ta, đợi sau khi ngươi trở về, chúng ta cùng nhau nhảy xuống vách đá này!” Thượng Quan Thiên Dã nhảy dựng lên, kêu lớn:
- “Vận Lan tỷ tỷ, ngươi, ngươi điên rồi!” Yêu và hận chỉ cách nhau có một ngón tay, Tiêu Vận Lan thuộc loại người yêu quá hóa hận, phần hận quá mức liền muốn cùng người mình yêu đồng quy ư tận. Điều này Vân Tổ Tổ có thể hiểu được nhưng Thượng Quan Thiên Dã lại bị nàng ta dọa chết khiếp.

Tiêu Vận Lan vẫn cười lạnh, nói:

- “Được, ngươi trở về bồi tiếp hảo bằng hữu của ngươi đi, đừng dây dưa với ta nữa.” Ông tay áo phất lên, “Long tụ công” theo ngón tay điểm mạnh tới người Thượng Quan Thiên Dã. Thượng Quan Thiên Dã không đề phòng, bị nàng ta điểm trúng ngã nhào xuống đất. Tiêu Vận Lan cười lên như điên, quay người bỏ chạy vào rừng.

May mà một chỉ này không trúng ma huyết, Thượng Quan Thiên Dã vận khí chu chuyển một vòng, huyết đạo đã giải được. Thượng Quan Thiên Dã xoa bóp các khớp xương, duỗi tay đứng dậy, rừng đen mịt mù, không còn thấy bóng của Tiêu Vận Lan đâu nữa.

Một đám mây đen bay ngang qua trời, che khuất ánh trăng, rừng cây âm u lạnh lẽo ghê người! Thượng Quan Thiên Dã buồn phiền cơ hồ không chịu đựng nổi. Hắn vốn là một thiếu niên hào sảng, hôm nay là lần đầu tiên cảm thấy tâm tình nặng trĩu khác thường, không kiềm được lại gọi lớn:

- “Vận Lan tỷ tỷ, Vận Lan tỷ tỷ!” Bất ngờ có người mắng:
- “Danh tự của Tiêu cô nương đâu phải để cho người gọi tùy tiện như thế?” Mây tan trăng hiện, chỉ thấy bốn hắc y hán tử đứng ở bốn góc. Lão nhân mập lùn mặt đen bên trái bước lên trước, mắt nhìn chòng chọc, thần tình như muốn ăn tươi nuốt sống Thượng Quan Thiên Dã.

Thượng Quan Thiên Dã tức giận:

- “Ngươi là ai, ta kêu Vận Lan tỷ tỷ liên can gì đến ngươi?” Lão nhân mập lùn kia dần tới vài bước, nhìn Thượng Quan Thiên Dã chăm chú một hồi, cười khan một tiếng, giọng khàn khàn hỏi:
- “Ngươi là Thượng Quan Thiên Dã?” Thượng Quan Thiên Dã nói:
- “Thế nào?” Lão đầu lại hỏi:
- “Ngươi là tân nhiệm chủ môn Vũ Dương phái?” Chức chủ môn này Thượng Quan Thiên Dã còn chưa chính thức tiếp nhận, ngoại trừ Vũ Dương trưởng lão, ngoại nhân căn bản không thể biết được. Thượng Quan Thiên Dã vô cùng kinh ngạc, sinh chán ghét về mặt của lão đầu, nói lớn:
- “Phải thì sao? Không phải thì sao?” Nói chưa dứt, lão đầu kia đột ngột phát chưởng, giáng cho Thượng Quan Thiên Dã một bạt tai.

Thượng Quan Thiên Dã vốn không biết lão đầu này, cái tát tai này quả thật nằm ngoài sở liệu của hắn, suýt nữa thì bị lão ta đánh trúng. Mặc dù hắn cuối cùng cũng tránh được nhưng một chưởng đó cũng khiến da mặt cảm thấy đau rất. Thượng Quan Thiên Dã tức giận khôn tả, phát quyền “Khóa hổ đăng sơn”, giận dữ quát:

- “Thế gian sao lại có loại người ngang ngược như lão già ngươi chứ? Ngươi xem Thượng Quan Thiên Dã ta dễ bị ức hiếp lắm sao?” Lão đầu ra một chiêu “Giao gia thập tự thủ” hóa giải quyền của Thượng Quan Thiên Dã, ngửa mặt lên trời cười lớn:
- “Ỗ thế khinh người, phái Vũ Dương các ngươi chính là quen làm nhất. Mưu Độc Dật đoạn tử tuyệt tôn, bảo ứng này chỉ có trút lên đầu ngươi mà thôi. Ngươi nếu còn muốn sống, mau ngoan ngoan dập đầu lạy

ta ba lay, nghe ta phân phó!” Thượng Quan Thiên Dã hóa quyền thành chưởng, bình bình bình liên tiếp phát ra ba chưởng. Hắn không giỏi ăn nói, một bụng tức giận đều theo chưởng phát tiết ra ngoài, chưởng thế như loạn thạch đổ xuống, sóng vỗ vào bờ, mạnh không thể chống đỡ nổi. Lão nhân lùn mặt đen bị hắn bức cấp tốc thối lui ba bước, hắc y hán tử đứng phía tây kêu lên:

- “Châu đại ca, hà tất phải nói nhiều với hắn làm gì?” Hắc y hán tử đứng hướng bắc cũng kêu lớn:
- “Đúng thế, Châu nhị ca, huynh cũng bị hắn đánh một chưởng, có qua có lại, còn không lo hạ thủ đi?” Lão nhân lùn cười lớn:
- “Nói có lý! Nhị đệ, đến đây! Được lắm tiểu tử, ngươi không biết thức thời, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của ngươi!” Lão nhân bên cạnh lập tức ứng thanh, một tả một hữu đồng loạt phát chưởng.

Tổng cộng là bốn người, hai trung niên đại hán đứng canh ngoài bìa rừng còn hai lão đầu tiến lên ứng địch. Thượng Quan Thiên Dã đến lúc này mới nhìn rõ, chỉ thấy hai lão đầu tướng mạo rất giống nhau, đều mập lùn. Bất quá một lão mặt đen còn lão kia mặt đỏ, một lão chưởng tâm đen như mực tàu, người kia chưởng tâm lại đỏ như chu sa. Chưởng phong lướt qua mang theo một mùi tanh tươi xộc vào mũi.

Thượng Quan Thiên Dã thất kinh hét lên:

- “Thì ra hai lão tặc ngươi là Câu Hồn Song Sát?” Câu Hồn Song Sát chính thị là một đôi huynh đệ song sinh, lão mặt đen là đại ca, tên là Châu Anh, luyện công phu thiết sa chưởng. Lão mặt đỏ gọi là Châu Phách, luyện công phu xích sa chưởng. Chưởng tâm cả hai đều có kịch độc, nếu bị đánh trúng, nội trong mười hai canh giờ lập tức độc phát thân vong, vì thế mà gọi là Câu Hồn Song Sát. Hai huynh đệ này đều là nhân vật có tiếng tăm trong giới hắc đạo Sơn Đông.

Lão nhân mặt đen cười hô hô nói:

- “Tiểu tử ngươi đã biết đại danh của Câu Hồn Song Sát, còn không mau dập đầu lay ta ba lay?” Lão mặt đỏ cũng quát lên:
- “Ngươi còn không quỳ xuống? Hừ hừ, thật là không cần tánh mạng à?” Thượng Quan Thiên Dã là kiểu người “rượu mời không uống muốn uống rượu phạt”, tuy biết Câu Hồn Song Sát lợi hại nhưng nhất định không chịu kém thế, ngạo nghễ nói:
- “Bằng vào móng vuốt của hai tên chó săn các ngươi, không biết có thể câu hồn đoạt phách người ta không?” song chưởng phát chiêu “Loan cung xạ điêu”, tả chưởng như cung quét ngang Châu Anh, hữu chỉ trực thẳng Châu Phách.

Trong nháy mắt đã qua ba mươi hai chiêu. Chưởng pháp của Thượng Quan Thiên Dã là tinh túy của Vũ Đương, phiêu hốt như gió, lực mạnh vô cùng, Châu Anh, Châu Phách hai người trong nhất thời cũng không làm gì được hắn.

Châu Anh “hắc hắc” cười lạnh:

- “Nhị đệ, tên tiểu tử này không biết sống chết, chúng ta cứ thông thả, hắn khác nào ba ba trong rọ!” Hai người tả hữu phân khai, cánh tay vươn dài ra, ngăn Thượng Quan Thiên Dã lại, từng bước từng bước áp sát hắn, vòng vây càng lúc càng hẹp. Phải biết chưởng tâm hai người này đều chứa đầy kịch độc, Thượng Quan Thiên Dã chỉ dám thừa cơ phản kích chứ tuyệt không dám ngạnh đấu, vòng tròn thu hẹp thì quyền cước không triển khai được, thật là hung hiểm vạn phần.

Mắt thấy Câu Hồn Song Sát đã áp tới chỉ còn cách tám thước, Thượng Quan Thiên Dã hét lớn một tiếng, hóa chưởng thành quyền. Quyền chưởng luân phiên, thẳng như cự phủ khai sơn, sử dụng La Hán quyền và Kim Cương chưởng lực cực kỳ cương mãnh. Thượng Quan Thiên Dã rốt lại vẫn là y bát truyền nhân của Mưu Nhất Lật, nội ngoại công phu đều có căn cơ tương đối. Lộ công phu hoán đổi quyền chưởng này là do Mưu Độc Dật tự mình sáng tạo, uy lực cực mạnh, có thể nói là đứng đầu trong chưởng pháp của các gia các phái.

Châu Anh, Châu Phách đồng thanh la ầm lên:

- “Úi chà, tên tiểu tử này liều mạng!” người nào cũng thu chưởng về tự bảo vệ, tránh ra một bước. Thượng Quan Thiên Dã sử dụng chưởng pháp cương mãnh này, quả thực trong đầu có ý muốn lường bại câu thương.

Thiết sa chuông của Châu Anh, Châu Phách nếu đánh trúng hấn, hấn mặc dù không thể sống nhưng Châu Anh, Châu Phách nếu trúng phải Kim Cương chuông, La Hán quyền, chỉ e không chết cũng trọng thương. Câu Hồn Song Sát là nhân vật thành danh, chỉ đánh khi nắm chắc phần thắng, lúc này không ai bảo ai đều lùi lại không dám ngạnh tiếp với Thượng Quan Thiên Dã.

Thượng Quan Thiên Dã đắc thủ nhưng không chịu bỏ qua, không đợi Câu Hồn Song Sát tái lập thế bao vây, dứt khoát ngạnh đấu đến cùng. “Ngũ đỉnh khai sơn”, “Chàng đảo thiên trụ”, “Đạp phá hạ lan”, “Na sát náo hải”, La Hán quyền và Kim Cương chuông chiêu số nối tiếp nhau sử ra. Chiêu sau so với chiêu trước càng mạnh, đẩy vòng vây của Câu Hồn Song Sát ra xa thêm một trượng. Đột nhiên Thượng Quan Thiên Dã hú dài, phi thân vọt lên, ra chiêu “Ứng kích trường không” nhằm thiên linh cái của Châu Phách vỗ xuống. Châu Phách cả kinh, vội vàng ngã người, lộn một vòng trên mặt đất tránh né. Thân hình Thượng Quan Thiên Dã rơi xuống, lập tức thoát khỏi phạm vi chuông lực của Câu Hồn Song Sát.

Chợt nghe tiếng roi vút vút, cát bay đá chạy, hắc y hán tử ở hướng đông quát lên:

- “Tiểu tử muốn chạy ư? Còn có Thông Châu Thường Sơn Long ta đây!” Y sử dụng một cây Cầu Long tiên dài, trên thân tiên còn có rất nhiều móc nhọn, một khi quát lên nghe tiếng gió ào ào, lập tức trong vòng mấy trượng đều bị tiên ảnh bao phủ. Nói bị trường tiên câu trúng, thực chất chính là bị những móc nhọn này khoét da cắt thịt. Thượng Quan Thiên Dã hai tay trống trơn làm sao ngăn cản được.

Hay cho Thượng Quan Thiên Dã, lập tức xoay lưng bốc lên cao hai trượng, ở giữa không trung lộn nhào một cái, nhảy ra ngoài xa ba trượng. Thân hình chưa ổn định đã thấy hắc tử phía tây đuổi tới, rút kiếm soạt soạt soạt phát liên hoàn tam kiếm, mũi kiếm điểm tới phương vị ba đại huyết trên ngực Thượng Quan Thiên Dã. Thượng Quan Thiên Dã nếu không di động thân hình tất bị mũi kiếm xuyên thấu ngực.

Thượng Quan Thiên Dã nghiêng người nhưng vẫn chăm chăm tìm cơ hội đào tẩu. Hấn tính toán rất nhanh nhưng không ngờ kiếm chiêu của người kia còn nhanh hơn. Trong lúc hấn đang đảo mắt quan sát tình hình, soạt soạt soạt liên hoàn tam kiếm lại công đến, kiếm phong lạnh buốt từ từ ngấm vào da thịt ở hậu tâm hấn. Chỉ nghe hấn tử kia cười ha hả:

- “Tiểu tử ngươi hôm nay nếu tẩu thoát được, ba chữ Công Dã Lương ta sẽ viết ngược lại!” Thường Sơn Long và Công Dã Lương hai người này đều là Sơn Đông đại đạo, danh đầu so với Câu Hồn Song Sát trong hắc đạo còn cao hơn một bậc. Thượng Quan Thiên Dã vừa giận vừa kinh, đồng thời lại thập phần quái lạ. Vũ Đương phái đời đời truyền lại quy củ, không quan hệ với cường đạo lẫn bảo tiêu. Tuy không có giao tình với các nhân vật đầu não hắc đạo nhưng cũng không kết oán với bọn họ. Thượng Quan Thiên Dã căn bản mới bôn tẩu giang hồ, lần này là lần đầu tiên gặp chuyện này.

Hà hưởng gì mấy tên lục lâm hung thần ác sát này lại cố tình gây sự, thậm chí là muốn lấy tính mạng hấn? Thượng Quan Thiên Dã thật tình không sao hiểu nổi nhưng lúc này hấn cũng không còn tâm trí đâu mà suy nghĩ. Trường tiên của Thường Sơn Long, đoản kiếm của Công Dã Lương liên tiếp bức hấn thối lui nhưng không làm hấn bị thương mà chỉ ép hấn trở lại vào vòng vây hãm của Câu Hồn Song Sát.

Đây là ý định muốn vây hãm thể diện cho hắc đạo thượng cấp. Thượng Quan Thiên Dã đào thoát khỏi tay Câu Hồn Song Sát, vì vậy mà Thường Sơn Long và Công Dã Lương đẩy hấn trở vào tay Câu Hồn Song Sát để Câu Hồn Song Sát xử lý.

Câu Hồn Song Sát cười ha hả, Châu Anh nói:

- “Ta phải đa tạ hai vị lão đệ mới được!” Châu Phách muốn báo mối nhục một chuông khi nãy, không nói một lời, thủ chuông cất lên, chuông tâm đỏ rực như máu. Chuông phong mang theo một mùi tanh tươi, nhằm ngực Thượng Quan Thiên Dã ấn xuống. Thượng Quan Thiên Dã đầu óc còn đang bất tri bất giác, đến khi nghe được chuông phong ào ào đã không kịp né tránh.

Bất thành linh một thanh âm trong trẻo vang lên:

- “Châu thúc thúc, thủ hạ lưu tình!” chính là thanh âm của Tiêu Vận Lan, Châu Phách một chuông phát ra liền cấp tốc thu hồi, gân xanh nổi rõ trên trán. Thượng Quan Thiên Dã ngây người, hai tiếng Vận Lan còn chưa thoát ra khỏi miệng, huyết Thiểu phủ dưới sườn đột nhiên tê rần, ngã lộn trên đất, nguyên lai là bị Công Dã Lương ném đá trúng ma huyết.

Thượng Quan Thiên Dã toàn thân không thể cử động nhưng mắt vẫn mở rõ ràng, chỉ thấy Châu Anh, Châu Phách cùng Thường Sơn Long, Công Dã Lương phân thành hai cánh, đối với Tiêu Vận Lan cực kỳ lễ độ, do Châu Anh dẫn đầu, cúi người nói:

- “Phụng mệnh lão đà chủ thỉnh cô nương hồi gia!” Tiêu Vận Lan đáp:

- “Ta không về!” Châu Anh lại nói:

- “Lão đà chủ rất nhớ cô nương, người đã chọn được ngày lành để rửa tay gác kiếm. Thỉnh cô nương trở về kế thừa gia nghiệp!” Tiêu Vận Lan nói:

- “Ta không thích!” Công Dã Lương đảo mắt, bước lên trước nói:

- “Tiêu cô nương, gia gia cô niên kỷ đã cao, dưới gối không người, chỉ có một mình cô là con. Tâm huyết cả đời của ông ta, lẽ nào bỏ đi như thế? Hà, cho dù cô không thích, chẳng lẽ cô không nhớ gì đến lão nhân gia sao?” Tiêu Vận Lan im lặng không nói. Thường Sơn Long xen vào:

- “Gia gia cô nói, chỉ cần cô chịu trở về. Mọi việc nhất nhất đều theo ý cô.” Thượng Quan Thiên Dã giật nảy người, lúc đầu hấn thấy bốn lão lục lâm đất Sơn Đông này cung kính với Tiêu Vận Lan đã rất kinh ngạc, đến khi nghe mấy chữ “rửa tay gác kiếm” liền tỉnh ngộ:

- “Hóa ra phụ thân Tiêu Vận Lan là nhân vật lãnh tụ giới lục lâm!” Hấn và Tiêu Vận Lan quen biết nhau đã ba năm, chưa từng hỏi qua lai lịch của nàng ta. Đôi khi trong lúc nhàn đàm, Tiêu Vận Lan có lần ngẫu nhiên để lộ nàng ta là “vô học thế gia”. Tiêu Vận Lan thường nói:

- “Nam nhân có thể du học tứ phương, sao nữ nhân lại không thể?” Thượng Quan Thiên Dã cũng vì tính cách phóng khoáng này mà rất hợp ý hấn, từ đó thầm quyến luyến nàng ta. Có điều hấn cứ nghĩ Tiêu Vận Lan là một nữ hiệp không thích bị trói buộc, không dè nàng ta lại là nữ nhi của đầu lãnh cường đạo. Nhưng mà điều đó thì có quan hệ gì? Thượng Quan Thiên Dã đã hạ quyết tâm kế thừa y bát của Tất Lăng Phong, làm một hiệp đạo lấy bốn bề là nhà.

Hấn không phải vì biết Tiêu Vận Lan là con gái của cường đạo mà khinh thường nàng, chỉ là cảm thấy đau xót lạ thường. Bản thân đối với nàng ta trút hết tâm can, Tiêu Vận Lan lại xem hấn như người ngoài. Tiêu Vận Lan bỏ nhà hành tẩu giang hồ, trong đó nhất định có duyên do, nhưng nàng buồn vui thế nào cũng không chia sẻ cùng hấn. Thượng Quan Thiên Dã xoay chuyển ý niệm, bản thân mình đến tìm Vân Vũ Dương đòi kiếm phổ chẳng phải cũng giấu diếm nàng ta. Chắc là trong đó có ẩn tình, Tiêu Vận Lan không thể nói cho hấn nghe được?

Chỉ thấy Tiêu Vận Lan đắm chiêu suy nghĩ, ngây người hồi lâu, ánh mắt chợt liếc nhìn Thượng Quan Thiên Dã. Thượng Quan Thiên Dã tìm đập thành thịch, nghe Tiêu Vận Lan hỏi:

- “Các người tại sao lại bắt y?” Châu Anh khom người đáp:

- “Hồi bẩm cô nương, tiểu tử này là Thượng Quan Thiên Dã, tân nhiệm chủ môn phái Vũ Dương!” Tiêu Vận Lan gật đầu:

- “Ta biết!” Châu Anh nghĩ thầm:

- “Người chỉ biết thôi sao? Nếu lão đà chủ không nghe được phong thanh, sợ người không xử lý thỏa đáng thì đã không phải ta cấp tốc đuổi theo!” Châu Anh mỉm môi cười nhẹ, Tiêu Vận Lan nói:

- “Là chủ môn phái Vũ Dương thì thế nào chứ?” Châu Anh đáp:

- “Gia gia cô tung hoành đại giang Nam Bắc, chưa từng có người dám đối đầu với ông ta. Duy chỉ có một lần không hiểu sao lại thất bại trong tay một lão tặc, ông ta luôn xem là việc đại sỉ nhục trong đời. Lão tặc đó chính là chủ môn phái Vũ Dương hai đời trước Mưu Độc Dật!” Tiêu Vận Lan đáp:

- “Việc đó ta đã nghe gia gia nói qua, thế thì có liên can gì với y?” Thượng Quan Thiên Dã tỉnh ngộ, chẳng trách lần đầu tiên Tiêu Vận Lan biết hấn là môn hạ Vũ Dương, thần tình lại kỳ dị như vậy.

Châu Anh cười hắc hắc:

- “Sao lại không liên quan. Hẳn là đồ tôn của Mưu Độc Dật, là truyền nhân y bát phái Vũ Dương mà.” Tiêu Vận Lan nói:

- “Sự tình đã xảy ra cách nay ba chục năm, lúc đó hẳn còn chưa xuất thế. Ta nói không liên quan tức là không liên quan.” Châu Anh khom người:

- “Cô nương muốn thả hẳn, lão nô không dám trái. Chỉ e lão đà chủ nói có liên quan, quở trách, lão nô không đảm đương nổi!” Tiêu Vận Lan nhướn mày, nói:

- “Người cứ thả hẳn ra, mọi việc ta tự nói với gia gia!” Châu Anh chính là chờ những lời này. Nên biết phụ thân Tiêu Vận Lan phái người tìm nàng về nhà, việc nghe phong thanh nàng kết giao với Thượng Quan Thiên Dã cũng là một lý do.

Công Dã Lương nói:

- “Châu đại ca, tiểu thư đã đồng ý theo chúng ta về, tiểu tử này cũng nên thả ra cho rồi. Nhưng mà kiếm phổ thì nhất định phải đòi hẳn.” Tiêu Vận Lan ngạc nhiên hỏi:

- “Cái gì kiếm phổ?” Công Dã Lương cúi xuống, giải khai huyết đạo cho Thượng Quan Thiên Dã.

Thượng Quan Thiên Dã kêu lên:

- “Vận Lan tỷ tỷ, người định về đâu?” vừa mới di động cước bộ đã bị bốn người nhất tề cản lại.

Công Dã Lương nói:

- “May mà Tiêu cô nương rộng lượng, dung cho cái mạng nhỏ này của người, còn không dâng Đạt Ma kiếm phổ?” Thượng Quan Thiên Dã hỏi:

- “Đạt Ma kiếm phổ cái gì?” Công Dã Lương cười lạnh:

- “Tiểu tử người còn giả vờ, tưởng ta không biết sao? Đạt Ma kiếm phổ gì ư? Ba mươi năm trước Mưu Độc Dật cưỡng đoạt một quyển kiếm phổ, không phải là Đạt Ma kiếm phổ thì là gì?” Thượng Quan Thiên Dã đáp:

- “Ta cũng đang truy tầm kiếm phổ, làm sao đưa người được?” Công Dã Lương nói:

- “Chẳng lẽ Mưu Nhất Lật đem theo kiếm phổ vào quan tài? Người là chủ môn Vũ Dương phái, kiếm phổ không giao cho người thì cho ai?” Tiêu Vận Lan nghe thấy không hiểu ra sao cả, đưa mắt nhìn Công Dã Lương hỏi:

- “Đã là kiếm phổ của phái Vũ Dương, chúng ta còn đòi hẳn làm gì? Làm thế không phải là tổn hại danh tiếng của gia gia ta sao?” Công Dã Lương hơi biến sắc, “y” một tiếng nói:

- “Tiêu cô nương, gia gia cô chưa nói cho cô biết sao? Kiếm phổ đó vốn không phải là đồ của Mưu Độc Dật.” Tiêu Vận Lan đáp:

- “Chẳng lẽ là đồ của cha ta? Ta chưa từng nghe gia gia nói chuyện Đạt Ma kiếm phổ gì cả.” Châu Anh đáp:

- “Kiếm phổ không phải đồ của Mưu Độc Dật, cũng không phải của gia gia cô. Bất quá, đến hôm nay, những người có liên quan đến kiếm phổ đều đã chết. Ngoại trừ gia gia cô, có lẽ không còn ai xứng đáng là chủ nhân của kiếm phổ nữa!” Vân Tố Tố nấp sau đại thụ, toàn bộ những lời này đều nghe thấy, bất giác cảm thấy kì lạ, nghĩ thầm:

- “Má má ta năm đó giúp gia gia trộm kiếm phổ của ngoại công, vì việc này mà má má ngày đêm ân hận, má má nhất định không lừa ta. Chẳng lẽ kiếm phổ quả thật không phải của ngoại công?” Vân Tố Tố kinh ngạc, Thượng Quan Thiên Dã còn kinh ngạc hơn. Tuy hẳn đã nghe Tất Lăng Phong nói qua, kiếm phổ không phải là vật sở hữu của sư tổ hẳn nhưng như Tất Lăng Phong nói thì kiếm phổ này là do một dị nhân lưu lại cho sư tổ và một vị đại hiệp tề danh lúc đó. Tề danh cùng sư tổ hẳn lúc đó chỉ có một mình Trần Định Phương, ở đâu ra phụ thân của Tiêu Vận Lan chứ? Tiêu Vận Lan cũng không hiểu ra sao cả, Châu Anh cười nói:

- “Cô nương nếu không minh bạch chuyện gì, trở về hỏi gia gia cô tự nhiên sẽ hiểu. Nay, tiểu tử người đã giữ được tính mạng, còn không giao hoàn kiếm phổ?” hai câu sau là nói với Thượng Quan Thiên Dã.

Thượng Quan Thiên Dã bực bội hết sức, kêu lớn:

- “Kiếm phổ gì đó không liên quan tới ta. Được, nói cho các người hay, Đạt Ma kiếm phổ đang nằm trong tay Vân Vũ Dương, các người có bản lĩnh thì tự đi mà tìm. Ta chỉ muốn yên tĩnh cùng Vận Lan tỷ tỷ nói chuyện thôi!” Sắc mặt Thường Sơn Long trầm lại, hỏi:

- “Vân Vũ Dương, hắn đang ở đâu?” Thượng Quan Thiên Dã đáp:

- “Ở trên Hạ Lan sơn!” Công Dã Lương cười to:

- “Người định đem Vân Vũ Dương ra dọa bọn ta sao?” Châu Anh hỏi:

- “Cô nương, tiểu tử này có nói thật không?” Tiêu Vận Lan đáp:

- “Kiếm phổ hay không kiếm phổ gì đó, ta đều không biết. Bất quá Thượng Quan Thiên Dã xưa nay chưa từng nói dối, điều này ta biết rõ nhất.” Châu Anh nói:

- “Vậy thì thật xin lỗi nhưng bọn ta phải khám xét người hắn trước đã!” Tiêu Vận Lan lông mày dựng lên, quát lớn:

- “Châu Anh!” Châu Anh khom người vái một vái, lạnh lùng nói:

- “Xin thứ cho lão nô vô lễ, lão nô nào dám phạm đến thể diện cô nương. Nhưng kiếm phổ này quan hệ trọng đại, nếu bây giờ không tìm, lỡ như bỏ qua cơ hội, lão đà chủ trách tội thì lão nô không đảm đương nổi. Tìm!” Tiêu Vận Lan tức giận vô cùng, nhưng bốn người này tuy nói là thủ hạ của cha nàng, rốt lại vẫn là thân phận thúc bá. Châu Anh khiêm xưng “lão nô”, kì thật phụ thân còn phải nể mặt bọn họ mấy phần, bọn họ không nghe mệnh lệnh, nàng cũng không làm gì được.

Nói thì chậm, thực tế lúc đó rất nhanh. Châu Phách tiến lên trước một bước, quát:

- “Tiểu tử, giơ hai tay lên!” Thượng Quan Thiên Dã đại nộ, “bình” một tiếng đã đánh ra một chưởng, quát lớn:

- “Bằng vào người mà đòi khám xét ta ư?” Châu Phách suýt nữa thì bị hắn đánh trúng, giận dữ hét lên:

- “Giỏi nhỉ, tiểu tử này còn dám động thủ! Trước tiên trói người lại rồi tính sau!” Châu Anh Châu Phách đồng loạt động thủ, vung ra hai sợi thiết liên vang lên một loạt âm thanh rào rào, nhằm cổ Thượng Quan Thiên Dã vút tới. Trường kiếm của Công Dã Lương chỉ ngay trước bối tâm Thượng Quan Thiên Dã, Thường Sơn Long vung roi nhằm hai chân hắn. Thượng Quan Thiên Dã tuy nói võ công cao cường cũng khó mà chống lại được bốn cao thủ quần công. Mắt thấy hắn sắp bị đoán kiếm đâm trúng, thiết liên của Châu Anh Châu Phách sắp siết trúng cổ.

Đột nhiên có thanh âm một nữ tử vang lên:

- “Dừng tay!” thanh âm từ xa truyền lại, rất mực nhu hòa nhưng có một uy lực chấn nhiếp tinh thần, khí phái cực kỳ tôn nghiêm cao quý. Châu Anh kinh hoảng, kỳ dư ba người còn lại cũng ngăn cả người ra, tất cả đều nghĩ:

- “Không thể nào, tuyệt đối không thể! Sao người đó lại có mặt ở đây?” tất cả ngây người, ý niệm trong đầu còn chưa xoay chuyển, thiết liên, trường tiên, đoản kiếm vẫn đang phát ra. Nói thì chậm, lúc đó rất mau, bốn người đột nhiên thấy trước mắt sáng lên, hệt như một đạo cầu vồng từ trên trời bay xuống đến ngay trước mặt. Chỉ thấy một trung niên mỹ phụ, huy động một dải lụa hồng giống như du long bay lượn, thân hình chỉ khê xoay một cái, trường tiên, đoản kiếm, thiết liên toàn bộ đều bị bà ta chụp hết.

Thượng Quan Thiên Dã kinh ngạc không kém bốn người kia, thanh âm này cố nhiên không phải của Tiêu Vận Lan. Hắn vừa mới ngẩng đầu lên, phụ nhân kia lại nói:

- “Hắn nói đúng. Đạt Ma kiếm phổ quả thực là ở trong tay Vân Vũ Dương.” Trong sát na ấy, cả bốn tên lục lâm đại đạo đều đứng trơ như khúc gỗ, không ai dám cử động. Cảm giác sự tình thật quái dị, người nào người nấy sắc mặt tái mét, cực kỳ kinh hãi, tựa như nô tài thấy mặt chủ nhân, vừa ngạc nhiên vừa hoảng hốt. Nhưng tất cả chỉ trong nháy mắt, Châu Anh vừa hoàn hồn, lập tức kêu lên một tiếng “này”. Tiếng kêu phát ra, do y làm đầu lĩnh, cả bốn người đều quỳ xuống trước mặt mỹ phụ, không hẹn mà cùng run giọng nói:

- “Đại tiểu thư, là người, là người ...” Mỹ phụ khoát tay, nói:
- “Đúng thế, là ta! Các người không tin lời ta à?” Châu Anh áp ứng:
- “Chuyện này là thế nào? Vân, Vân ...” phụ nhân đó cắt ngang:
- “Không được nhắc đến danh tự đó, cũng không được nói cho người khác biết người đã gặp ta!” Châu Anh Châu Phách đưa mắt nhìn nhau, không dám nói nửa lời.

Thượng Quan Thiên Dã trong một ngày gặp phải rất nhiều chuyện quái dị nhưng chuyện tối nay là quái lạ nhất, nghĩ thầm:

- “Phụ nhân này là ai? Bốn tên lục lâm này đối với bà ta thập phần tôn kính sợ hãi, khác xa so với Vận Lan tỷ tỷ. Sao bọn họ lại gọi bà ta là đại tiểu thư? Nghe cách xưng hô, bọn họ hình như tự nhận mình là nô bộc, thật là kỳ!” Thượng Quan Thiên Dã thắc mắc trong lòng, Tiêu Vận Lan cũng nghi ngờ không kém. So với Thượng Quan Thiên Dã Tiêu Vận Lan còn kinh ngạc hơn, nghĩ tới nghĩ lui cũng chưa từng gặp qua phụ nhân này, sao thủ hạ của phụ thân lại nói những lời như thế? Tiêu Vận Lan bước lên một bước, hỏi:
- “Xin hỏi quý tính đại nương, xưng hô với gia phụ thế nào?” Trung niên mỹ phụ mỉm cười, khoát tay kêu bọn Châu Anh bốn người đứng dậy, hỏi:
- “Vị tiểu cô nương này là nữ nhi của Tiêu Quan Anh phải không?” Châu Anh đáp:
- “Đúng thế. Tiêu cô nương tiếp nhiệm chức bang chủ gia dĩ cũng đã hai mươi năm.” Phụ nhân khẽ cười, nói:
- “Tiêu cô nương, ta là ai, cô về nhà hỏi cha cô sẽ rõ. Hôm nay là lần đầu tiên cô gặp ta, ta không có món quà gì cho cô, chỉ muốn khuyên cô một câu:

- người có bi hoan li hợp, trăng có khi tròn khi khuyết. Thế gian căn bản không có chuyện gì hoàn mỹ. Cô nếu có chuyện không được như ý cũng không nên giữ mãi trong lòng.” Tiêu Vận Lan rùng mình, chỉ thấy ánh mắt phụ nhân lướt trên mặt, tựa hồ nhìn thấu tâm sự trong lòng nàng. Ánh mắt bà ta biểu lộ sự đồng tình vô hạn. Tiêu Vận Lan thương tâm thất ý cực điểm, chỉ mấy lời này của phụ nhân đã giải khai rất nhiều.

Còn có một người âm thầm kinh ngạc, đó là Vân Tố Tố. Nàng chỉ nhìn trộm bà ta một lần đã cảm thấy rất bất an. “Ồi, thật giống mẫu thân!” Không phải hình dáng giống nhau mà ở thần khí, sắc mặt u uất, phong thái tiểu thư khuê các, vừa trầm tĩnh vừa ẩn chứa nỗi buồn vô hạn trong ánh mắt... Vân Tố Tố không nhịn được liên tưởng tới mẫu thân, nhớ lại vẻ mặt kinh khủng của bà vào buổi tối Thạch Thiên Đặc chết. Mẫu thân bây giờ không biết ở đâu? Đáng thương cho Vân Tố Tố, không biết mẫu thân đã quay lại, lần thứ hai quyết liệt chia tay với phụ thân.

Vân Tố Tố còn đang trầm tư đột nhiên phụ nhân phát thoại, cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng. Bà ta vừa nói ra, Vân Tố Tố kinh ngạc vô cùng. Phụ nhân đó hướng Thượng Quan Thiên Dã hỏi thăm tin tức của Trần Huyền Cơ.

Thượng Quan Thiên Dã chính đang suy nghĩ đến cái tên “Tiêu Quan Anh” dường như hắn đã từng nghe qua, thành linh nhớ ra sự phụ hân Mưu Nhất Lật lúc sinh tiền từng có lần đề cập. Người này là lãnh tụ của lục lâm năm tỉnh phía bắc, lúc đó Thượng Quan Thiên Dã không hề để ý, không ngờ lại là phụ thân của Tiêu Vận Lan.

Thượng Quan Thiên Dã đang trầm ngâm suy nghĩ, bất ngờ bị phụ nhân cắt ngang. Thượng Quan Thiên Dã ngẩng đầu, thấy bà ta chú mục nhìn mình, ánh mắt đầy mong đợi, phụ nhân hỏi:

- “Người là Thượng Quan Thiên Dã? Trần Huyền Cơ có phải là hảo bằng hữu của người không?” Thượng Quan Thiên Dã gật đầu:
- “Đúng vậy, bà biết ta à?” Mắt phụ nhân sáng lên, hỏi dồn:
- “Sao rồi? Huyền Cơ đâu?” Thượng Quan Thiên Dã đáp:
- “Hắn vừa mới theo Vân phu nhân đi rồi!” Phụ nhân hỏi:
- “Ai là Vân phu nhân?” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Thì là thê tử của Vân Vũ Dương đó. Trên Hạ Lan sơn này làm gì còn có Vân phu nhân nào nữa?” Sắc mặt phụ nhân thình lình sa sầm lại, nhãn thần trở nên u ám, kêu thất thanh:

- “Cái gì, Huyền Cơ, nó, nó đến Vân gia ư?” Thượng Quan Thiên Dã không hiểu gì cả. Phụ nhân đột nhiên thở dài, nhẹ nhẹ, lẩm bẩm:

- “Sau tai nạn hàn mai tuy chưa gây nhưng sao còn có thể chịu được gió thổi?” tức thời khoát tay, trầm giọng:

- “Châu Anh, Châu Phách, các người đi đi, nhớ rõ lời ta dặn. Chuyện hôm nay, tuyệt đối không được nói cho người khác biết!” Nói rồi quay người, y phục phất phới, cũng không thấy bà ta bước đi, thê mà chỉ trong chớp mắt đã không còn tông tích. Thượng Quan Thiên Dã chấn động, y đã từng nghe nói qua. Đó chính là khinh công “Khinh hình hoán ảnh” của vị đại hiệp Trần Định Phương cùng tề danh với sư tổ y.

Vân Tố Tố ở sau gốc cây, nhìn theo bóng mỹ phụ khuất dần vào màn đêm, trong lòng bỗng nảy sinh một cảm giác kỳ lạ. Nữ nhân quan tâm Trần Huyền Cơ như vậy, chẳng lẽ là mẫu thân của y? Vân Tố Tố thường nghe Trần Huyền Cơ nhắc đến mẫu thân, trong lòng sớm đã hình dung, bây giờ càng nhìn càng thấy giống, cảm thấy hết sức vui sướng. Chỉ là không hiểu sao khi Châu Anh nhắc tới danh tự của phụ thân, thần sắc và giọng nói của bà ta tựa hồ như rất cảm hận Vân gia.

Chợt nghe Tiêu Vận Lan chậm rãi hỏi:

- “Bà ấy là ai?” Châu Anh đáp:

- “Tiêu cô nương, cô về đến nhà tự nhiên sẽ minh bạch.” Tiêu Vận Lan liếc nhìn Thượng Quan Thiên Dã, kiên quyết nói với Châu Anh:

- “Được, ta cùng các người về nhà, kể thừa cái nghề ”đầu đao dính máu” của phụ thân!” Thượng Quan Thiên Dã kêu lớn:

- “Vận Lan tỷ tỷ, đợi ta một chút. Muốn làm cường đạo thì hai chúng ta cùng làm!” Thường Sơn Long cười lạnh:

- “Tiểu tử này la lối cái gì thế? Muốn làm cường đạo người còn chưa đủ tư cách đâu.” Trường tiên vung ra chặn Thượng Quan Thiên Dã lại. Tiêu Vận Lan ngẩng đầu nhìn trời, cười thê thiết:

- “Người nào có duyên phận của người nấy, không thể cưỡng cầu. Người có bi hoan li hợp, trăng có khi khuyết khi tròn. Ha, vị đại nương đó nói không sai chút nào. Thượng Quan Thiên Dã, người ở lại đây đi, chờ gặp Trần Huyền Cơ thì thay ta chúc hân. Chúc hân cùng vị Vân tiểu thư kia bạch đầu giai lão, vô lo vô ưu, cả đời không gặp chuyện gì thương tâm hết.” Lời này của Tiêu Vận Lan xuất phát từ tận đáy lòng. Cả Thượng Quan Thiên Dã và Vân Tố Tố đều nhận ra được, nàng vẫn còn yêu Trần Huyền Cơ rất sâu đậm. Thượng Quan Thiên Dã đỡ người, không ngừng lẩm bẩm hai câu:

- “Người nào có duyên phận của người nấy, không thể cưỡng cầu.” Hai câu này cũng chính là tâm sự trong lòng hân. Ngẩng đầu lên, chỉ thấy trời đầy trăng sao, Tiêu Vận Lan đã đi xa rồi.

Ánh trăng chiếu xuống làm Thượng Quan Thiên Dã thấy ớn lạnh, cảm giác tịch mịch chưa từng có. Biển người mênh mông nhưng hân không tìm được một người tri kỷ. Tiêu Vận Lan từng ân cần đối với hân nhưng tâm tình của Tiêu Vận Lan lại không hướng về hân. Phải, Trần Huyền Cơ vì hân mà không tiếc tính mạng, xem hân như huynh đệ nhưng rốt lại vẫn không hiểu được nỗi đau khổ trong lòng hân. Thượng Quan Thiên Dã miên man suy nghĩ, tâm tình mờ mịt, hân chưa bao giờ cảm thấy nặng nề như vậy, cũng chưa từng có cảm giác cô đơn như bây giờ. Suy nghĩ hồi lâu, phát giác trời đất bao la, tựa hồ chỉ có vị sư phụ tàn phế vừa nhận mới thực là tri kỷ mà thôi.

Thượng Quan Thiên Dã lẩm bẩm:

- “Sư phụ, sư phụ, người hà tất vì con mà đi đoạt bảo kiếm, đòi kiếm phổ làm gì? Chúng ta mau mau rời khỏi nơi thương tâm này thôi.” Đột nhiên một thanh âm già nua vang lên:

- “Thiên Dã, này, thì ra người ở đây, người đang nói chuyện gì vậy?” Ngẩng đầu thấy mấy vị sư bá sư thúc đang nói tiếp nhau tiến vào rừng.

Thượng Quan Thiên Dã ngó người, Trí Viên hỏi:

- “Sao người thoát khỏi tay lão tặc Vân Vũ Dương? Đây, người bị thương à?” Trí Viên trưởng lão thấy thần trí hắn không tỉnh táo, cứ nghĩ hắn bị Vân Vũ Dương dùng chưởng lực nội gia “Phân cân thác mạch” làm cho đầu óc nhiễu loạn.

Thượng Quan Thiên Dã thối lui một bước, nói:

- “Từ nay về sau, ta không quan tâm tới chuyện Đạt Ma kiếm phổ nữa. Các người muốn thì tự đi đòi Vân Vũ Dương.” Trí Viên trưởng lão kinh hãi kêu lên:

- “Người nói cái gì?” Trí Hoàng trưởng lão nói:

- “Mau mau xem mạch cho nó, chắc nó bị thương rồi!” Thượng Quan Thiên Dã rút tay lại, hét lên:

- “Ai nói ta bị thương!” Trí Hoàng gật đầu:

- “Được rồi, chuyện kiếm phổ để sau hãy nói, chúng ta trở về Vũ Dương sơn thôi!” Kỳ dư tứ lão đều nghĩ như vậy. Vân Vũ Dương không nói đạo nghĩa, đánh thì không đánh lại hắn. Chẳng bằng trước tiên trở về Vũ Dương sơn, xác lập chức vị chưởng môn, sau đó triệu tập các vị võ lâm tiền bối kéo đến tìm Vân Vũ Dương vấn tội.

Đột nhiên Thượng Quan Thiên Dã ngẩng đầu lên, cao giọng:

- “Ta không về Vũ Dương sơn. Ta cũng không phải là chưởng môn nhân phái Vũ Dương!”

12. Chương 12: Phục Hổ Hàng Long

Trí Viên trưởng lão kinh hãi, run run hỏi:

- “Thượng Quan Thiên Dã, người điên rồi sao? Làm chưởng môn có gì không tốt mà không chịu làm?” Thượng Quan Thiên Dã đáp:

- “Ta không làm tự nhiên có người khác làm.” Trí Viên trưởng lão hai mắt đảo tròn quát lên:

- “Cái gì mà người khác?” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Sư bá, mấy vị sư huynh môn hạ của người mạnh hơn ta nhiều.” Trí Viên trưởng lão “hừ” một tiếng hỏi:

- “Là ai đã đem đặt thị phi với người?” Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Là ta tự nguyện nhường lại, đỡ cho sư bá khỏi phí tâm an bài. Ha, mấy vị sư huynh nhận pháp dụ của sư bá, giờ này chắc đã về tới Vũ Dương sơn rồi. Còn kêu ta về xem nào nhiệt làm gì nữa?” Trí Viên trưởng lão vốn có mưu đồ riêng, định an bài đệ tử của mình tranh đoạt vị trí chưởng môn, không ngờ bị Thượng Quan Thiên Dã nói thẳng, thẹn quá hóa giận lạnh lùng nói:

- “Hồ thuyết bát đạo, chức chưởng môn đâu thể một mình người quyết định? Nếu muốn nhường cho sư huynh người cũng phải cùng ta hỏi sơn, triệu tập đồng môn cùng quyết định.” Thượng Quan Thiên Dã cười lạnh:

- “Hà tất phải phí sức làm gì. Từ nay về sau, ta không phải là người của phái Vũ Dương, chuyện của các người ta không hỏi tới nữa.” Trí Viên trưởng lão vừa kinh vừa giận, hét lớn:

- “Người dám khi sư diệt tổ, phản lại sư môn?” Thượng Quan Thiên Dã đáp:

- “Ta đối với lời dạy của ân sư không dám quên. Nhưng trong võ lâm, đầu nhập một vị danh sư khác sau khi sư phụ chết cũng không phải chưa có tiền lệ.” Trí Viên trưởng lão cả giận:

- “Được lắm, người đầu nhập minh sư nào thế?” bốn lão còn lại đều tức giận cùng cực, hùa nhau mắng tới tấp:

- “Vũ Dương phái là võ lâm chính tông, từ xưa tới nay chỉ nghe nói cải tà quy chánh, làm gì lại có chuyện đổi chánh sang tà?” “Hồ thuyết bát đạo, chưởng môn nhân lại đi đầu nhập phái khác là nghĩa lý gì?” mỗi người một câu mắng chửi loạn cả lên.

Hốt nhiên có tiếng thiết trượng “đinh đinh” từ xa vọng lại, càng lúc càng gần, Vũ Dương ngũ lão sắc mặt đại biến không hện mà cùng im bất. Tất Lăng Phong cười ha hả:

- “Năm vị trưởng lão Vũ Dương phái, Tất Lăng Phong ta không lừa các người chứ? Chưởng môn nhân quý phái cam tâm tình nguyện nhận ta làm sư phụ, không phải ta bức ép hấn. Thượng Quan Thiên Dã, người đã nói rõ mọi chuyện chưa?” Thượng Quan Thiên Dã khom người nói:

- “Đã nói rõ rồi!” Vũ Dương ngũ lão đưa mắt nhìn nhau, Trí Viên trưởng lão cảm phần nói:

- “Tất Lăng Phong, người hay lắm! Vũ Dương phái bất luận thế nào cũng không để người khi dễ!” Tất Lăng Phong cười một tràng dài, thiết quả hươ một vòng, gương mặt đầy sẹo càng thêm hung dữ đáng sợ:

- “Tất mỗ chỉ còn nửa người cũng không sợ ai. Hay a, cho dù Vũ Dương phái các người lớn mạnh cỡ nào, Tất mỗ cũng có thể một tay chống trời!” Vũ Dương ngũ lão tức đến tím mặt. Có điều bọn họ đấu với Vân Vũ Dương đều bị thần công Nhất Chỉ Thiên bế huyết trọng thương. Tuy mỗi người đã phục nửa viên tiểu hoàn đan nhưng công lực còn chưa khôi phục, lại tận mắt chứng kiến chưởng lực của Tất Lăng Phong lợi hại thế nào, sao dám đấu với hấn? Trí Viên trưởng lão giận dữ nói:

- “Hôm nay bọn ta mặc người ăn nói ngang ngược. Ba tháng sau, ta sẽ mời vô lâm đồng đạo cãi lí với người!” Tất Lăng Phong cười lớn:

- “Ai chờ được ba tháng, ba ngày cũng không được!” Trí Viên trưởng lão nói:

- “Đợi hay không đợi là chuyện của người. Ta tìm người lí luận hay không là việc của ta. Dù người trốn tới chân trời góc bể, ta cũng nhất định tìm tới cửa nhà người.” Tất Lăng Phong vung tay ném thiết trượng cắm ngập xuống đất, đôi mắt nhìn Vũ Dương ngũ lão chạy xuống núi, cười lạnh:

- “Ba tháng sau còn muốn tìm ta ư? Hắc, hắc, các người tới diêm la điện mà tìm!” Thượng Quan Thiên Dã hoảng hốt kêu lên:

- “Sư phụ, mấy vị sư bá tuy tự tư tự lợi nhưng cũng không phải hạng người cùng hung cực ác. Nếu mai hậu bọn họ tầm thù, xin sư phụ nể mặt đồ nhi đừng giết bọn họ!” Tất Lăng Phong thần sắc u ám, cười thâm:

- “Ai nói là ta muốn giết chúng? Hà, hài tử người thật là không hiểu chuyện. Duyên phận sư đồ chúng ta đã tận, còn nói gì mà mai này?” những lời này hết sức cổ quái, Thượng Quan Thiên Dã kinh nghi bất định, nghĩ thâm:

- “Sư phụ nói tới diêm la điện đòi người là ý gì?” liền hỏi:

- “Sư đồ chúng ta vừa mới gặp mặt, sao sư phụ lại nói duyên phận đã tận, hay là đệ tử đã làm sai chuyện gì?” Tất Lăng Phong lắc đầu cười thâm một tiếng, chỉ thấy mồ hôi nhỏ giọt trên trán y, trên đỉnh đầu một luồng bạch khí bốc lên; hồi lâu mới nói:

- “Côn Ngô bảo kiếm lẫn Đạt Ma kiếm phổ, ta đều không đòi được cho con!” Thượng Quan Thiên Dã cứ nghĩ y vì hai việc này mà thương tâm, vội vàng nói:

- “Đó đều là vật ngoài thân, đệ tử cũng không yêu thích gì. Sư phụ, người vì con mà ác đấu với Vân Vũ Dương, đồ nhi cảm kích vô cùng, chúng ta mau mau rời khỏi nơi thị phi này thôi!” Thượng Quan Thiên Dã nào biết Tất Lăng Phong bị Nhất Chỉ Thiên công đả thương nội tạng. Vết thương so với Vân Vũ Dương còn nghiêm trọng hơn, Tất Lăng Phong vừa rồi chỉ là hư trương thanh thế với Vũ Dương ngũ lão mà thôi.

Tất Lăng Phong chống thiết trượng, từ từ ngồi xuống chậm rãi nói:

- “Không, cố sự của kiếm phổ này, ta nhất định phải nói cho con biết. Nếu không sau này không còn cơ hội nữa!” Thượng Quan Thiên Dã thấy Tất Lăng Phong nói hết sức trịnh trọng, trong lòng lơ mơ cảm thấy có điềm bất tường.

Mặt trăng dần dần lên đến đỉnh đầu, thâm sơn truyền đến tiếng hổ gầm, Tất Lăng Phong nói:

- “Mấy ngày nay con gặp không ít chuyện kì quái, trời tối thế này cũng khiến không ít người sợ; chẳng trách con muốn sớm li khai khỏi chỗ này. Hai mươi mấy năm trước, ta cũng từng trải qua một buổi tối như thế này, so với hôm nay còn kì quái hơn.” “Lúc đó ta ước chừng cũng bằng tuổi con bây giờ, hùng tâm dào dạt, muốn làm nên sự nghiệp. Ca ca ta Tất Lăng Hư ở trong quân của Trương Sĩ Thành, trên danh nghĩa

là bang chủ Cái bang phương Bắc nhưng sự vụ trong bang phần lớn do ta đảm nhận. Bản tính ta thích ngao du, từ đại giang nam bắc đến tái ngoại biên hoang không có nơi nào không đến.” “Có một ngày ta bị lạc tại Cam Túc, trong núi Mạch Tích Thạch. Lúc hoàng hôn, gió bắt đầu nổi lên, đột nhiên ta nghe thấy dưới chân có tiếng ầm ầm như sấm nổ. Ta còn nghĩ đó là địa chấn, qua một lúc, hốt nhiên từ dưới đất có tiếng kêu gào thảm thiết đồng thời đất dưới chân cũng xóp hơn xung quanh rất nhiều. Ta thử dùng thiết quả xúc đất, quả nhiên phát hiện một động khẩu. Ta đem hòn đá chặn nơi cửa động dời đi, sa thạch ào ào đổ xuống, nguyên lai là một cái hang đá.” “Ta lấy hết can đảm đi thẳng vào trong, chỉ thấy mấy bóng đen thấp thoáng. Thỉnh thoảng lại có ánh đao kiếm lóe lên, dường như là có người đang chém giết. Ta từ nhỏ đã luyện qua công phu ám khí, chỉ vì mới từ chỗ sáng tiến vào hang động u ám này nên chưa phân biệt được rõ ràng. Chú mục nhìn hồi lâu, hình như là hai đại hán đang vây công một lão nhân, lão nhân đó nằm trên một cái giường. Hai đại hán đó đao kiếm quét tới, nhằm chỗ lão nhân nằm mà chém loạn cả lên. Lão nhân không nói tiếng nào còn hai người đó thì không ngừng kêu thảm. Tình hình thực rất kì quái!” “Ta trẻ người non dạ, thấy hai đại hán quần công một lão nhân bệnh tật không ngồi dậy được liền nổi cơn bất bình, rút thiết quả tập kích bọn chúng. Thốt nhiên lão nhân kêu lớn:

- “Thiếu niên nhân mau tránh ra. Coi chừng cả ngươi cũng bị ngã!” ông ta nội lực sung mãn, âm thanh phát ra làm chấn động cả bốn bức tường. Ta kinh hãi bất giác lùi lại. Lúc này hai mắt đã quen dần với bóng tối bèn ngưng thần quan sát. Lão nhân đó tay cầm một sợi mây dài, chỉ bằng đơn chưởng, chưởng pháp trở ngang quét dọc thân diệu phi thường. Hai đại hán y hệt chuột bị mèo đùa giỡn trông nhếch nhác thảm hại, muốn thoát ra nhưng lại bị sợi mây của lão nhân ngăn cản.” “Ta nhìn ra được lão nhân đó là một dị nhân thân hoài tuyệt học, thấy hai đại hán bị hí lộng cảm thấy bất nhẫn liền nói:

- “Hai người họ đã không làm thương tổn được lão tiên bối, xin người hãy thả cho bọn họ đi đi!” lão nhân đó cười hô hô nói:

- “Được a, tiểu ca này đã cầu xin, cho các người chịu tội ít đi!” vung chưởng lên “bốp” một tiếng đã đánh chết hai đại hán, rồi giơ tay ngoắc ngoắc:

- “Ngươi lại đây!” “Lão nhân kia lạnh lùng hỏi:

- “Ngươi vì hai tên kia cầu tình, ngươi có biết chúng là ai không?” Ta nói không biết. Lão lại hỏi:

- “Ngươi có biết Đạt Ma kiếm phổ không?” Ta nói căn bản chưa từng nghe qua trên đời này có kiếm phổ đó. Lão nhân đó thần sắc bắt đầu dịu lại, nói:

- “Nếu không phải ta vừa gặp đã thấy ngươi có hảo tâm, ngươi hôm nay đừng mong rời khỏi đây. Ngươi xem, bao nhiêu năm qua những người tiến vào động này đều không có ai trở ra được!” Ta theo hướng lão chỉ, thấy dưới chân tường có xếp một hàng khô lâu trắng hếu.” “Lão nhân đó thở dài:

- “Không phải ta tâm địa ác độc, nếu ta để bọn họ đi, giang hồ nhất định nổi phong ba ngút trời. Người chết vì tài vật, chim chết vì miếng ăn; người học võ lại vì kì thư bảo kiếm mà mất mạng, kẻ nào cũng là phường tham lam. Bất quá ngươi hôm nay nhập động hoàn toàn vì vô tâm, ta phá lệ lần đầu để ngươi đi. Nay, thiếu niên nhân, ngươi tên là gì?” “Ta nói thật cho ông ta biết. Lão nhân đó mở to mắt, hỏi:

- “Tất Thanh Tuyền là thế nào với ngươi?” Ta nói:

- “Chính là gia phụ!” Lão nhân lại hỏi:

- “Còn Lăng Hư?” Ta nói:

- “Là gia huynh!” Lão nhân cười hô hô nói:

- “Nói như thế cũng không phải là người ngoài. Cha anh ngươi có từng nói qua danh tự của ta cho người nghe không? Ta là Đạm Thai Nhất Vũ!” “Ta kinh ngạc vô cùng, luận về bối phận Đạm Thai Nhất Vũ này còn là trưởng bối của phụ thân ta. Mấy chục năm trước đã mai danh ẩn tích, ai ngờ còn sống ở trên đời!” “Đạm Thai Nhất Vũ chỉ mấy bộ khô lâu chậm rãi nói:

- “Ta cười bọn họ không thể từ bỏ tham vọng, vì kiếm phổ mà chết. Kì thực ta so với bọn họ cũng chỉ là chó chê mèo lắm lông mà thôi. Vì bộ Đạt Ma kiếm phổ này, ta đoạn tuyệt với người đời, một mình chịu đựng nơi không sơn vắng vẻ này hơn nửa đời người muốn luyện thành tuyệt thế võ công. Hôm nay võ công

tuy nói có chút thành tựu nhưng ta cũng không còn sống bao lâu nữa.” ”Ta ngăn người nhìn, thấy ông ta nằm trên giường, sắc mặt vàng vồ khô đét khiến người ta khiếp sợ. Ông ta cười ảm đạm:

- “Người nhận ra ta bị tẩu hỏa nhập ma, bán thân bất toại chứ? Chuyện này đã nửa tháng rồi. Nửa tháng nay, ta chỉ nhờ vào thạch nhũ trong động này mà kéo dài chút hơi tàn!” “Ta nghe xong mà không nói được lời nào, sống qua nửa tháng không có thực vật. Nội công thâm hậu như thế trong thiên hạ e không có người thứ hai.” ”Đạm Thai Nhất Vũ tiếp tục nói:

- “Đạt Ma kiếm phổ này là do Đạt Ma tổ sư, thủy tổ phái Thiếu Lâm ở Tung Sơn diện tích mười tám năm mới ngộ ra. Muốn luyện bộ kiếm pháp này cần phải có căn cơ võ học thượng thừa. Cho nên không chỉ kiếm pháp còn phải có kiến thức uyên bác về võ học. Ta ở trong thạch động nghiên cứu mấy chục năm cũng chỉ dám nói mới với tới vỏ ngoài của nó.” “Đến đời nhà Tống, Thiếu Lâm Vũ Đương phân chia, Đạt Ma kiếm phổ rơi vào tay phái Vũ Đương. Sau khi Nguyên binh xâm nhập, kiếm phổ này hốt nhiên biến mất. Người trong võ lâm đổ xô nhau tìm kiếm nhưng không ai biết nó hạ lạc nơi nào.” “Cho đến ba mươi năm trước, ta vô tình nghe được một chút tin tức. Nguyên lai trong lúc chiến loạn, quốc sư của hoàng đế Mông Cổ là A Đồ Chân đã giết chết mười mấy đạo sĩ Vũ Đương bảo vệ kiếm phổ rồi cướp mất. Chuyện này vì thế không có ai hay biết. A Đồ Chân xem không hiểu kiếm phổ nên truyền lại cho đệ tử là Ma Dục Tấn. Ma Dục Tấn biết là bảo vật nhưng không tham ngộ được chỗ kỳ diệu bên trong. Y bèn nghĩ ra một kế, cho mời mấy danh gia võ học người Hán cùng y nghiên cứu. Quả thật có mười mấy người không muốn ra sức vì thất tử nhưng cũng có mấy kẻ tham công danh phú quý, không ngờ vì thế mà mang họa sát thân.” “Ma Dục Tấn giả hoạt vô cùng, sợ bọn họ nắm được bí kíp bèn chia kiếm phổ thành từng đoạn, sao chép lại rồi phân cho bọn họ nghiên cứu, lại kêu bọn họ chú giải lại. Kỳ thật Đạt Ma kiếm phổ tinh thâm cao diệu như thế sao có thể chia nhỏ ra được? Cứ như thế mấy chục năm, Ma Dục Tấn tuy lĩnh ngộ được chút ít Đạt Ma kiếm pháp nhưng muốn thông hiểu toàn bộ thì còn rất xa. Hắn lại không yên tâm giao toàn bộ kiếm phổ cho một người cùng hắn tham thấu, nhưng hắn tự mình chỉ thu được một chút vụn vặt, không thể nói là thiên hạ vô địch. Bèn mời đám danh gia kiếm thuật đã từng sát nhân, không dè trong số đó có một kẻ gặp may đắc thủ liền trốn đi. Tiếc là lúc trốn bị trúng độc tiễn của võ sĩ Mông Cổ.” “Người đó và ta là bằng hữu, trước lúc lâm tử đã đem toàn bộ bí mật nói cho ta hay. Ta thứ nhất không muốn kiếm phổ rơi vào tay man tử, thứ hai chính mình cũng muốn thành thiên hạ đệ nhất kiếm. Ta lập tức đột nhập Nguyên cung, may mà đắc thủ, cũng giết mất mười tám võ sĩ Mông Cổ. Cuối cùng ta thu được kiếm phổ, liền mai danh ẩn tích nơi thạch động này.” ”Đạm Thai Nhất Vũ nói tới đây, nghĩ lại mình vì quyền kiếm phổ này hơn nửa đời người không thấy mặt trời, không khỏi cảm khái. Ta bèn nói chen vào:

- “Hiện tại quần hùng nổi dậy, tiêu diệt thất tử chỉ là chuyện sớm muộn. Ta nguyện ở đây phục thị tiền bối, đợi sau khi người bình phục, biết đâu có thể làm nên sự nghiệp.” Đạm Thai Nhất Vũ cười lớn:

- “Ta vì nóng nảy, gấp rút tu luyện nội công thượng thừa mới bị tẩu hỏa nhập ma, bây giờ đã là vô phương cứu chữa. Hiện tại ta không biết có thể chi trì bao lâu, nhưng còn một tâm nguyện nếu không hoàn thành ta chết không nhắm mắt.” Tất Lăng Phong tiếp tục nói:

- ”Ta vội vàng hỏi ông ta có tâm nguyện gì? Đạm Thai Nhất Vũ thở dài nói:

- “Ta phí tâm huyết hơn nửa đời, chung quy cũng vì kiếm phổ này. Ta không thể để nó cùng ta vùi thây trong thạch thất. Ta muốn tìm một người có thể giao phó để kiếm phổ lưu truyền hậu thế.” ”Ta nghe xong hơi động tâm, Đạm Thai Nhất Vũ liếc ta một cái, nói:

- “Người tâm tư trung hậu, có thể nói là đáng tin cậy. Đáng tiếc với võ công của người hiện giờ, giữ kiếm phổ này ngược lại sẽ mang họa sát thân. Ta không thể giao cho người được.” Nói xong lại chỉ đồng cốt khô:

- “Bọn người đó đều không tự lượng sức tới giành kiếm phổ. Ha, kỳ thực bọn họ cũng có chút bản lĩnh, đáng tiếc không dùng được.” ”Ta không dám nói nhiều. Đạm Thai Nhất Vũ ho khục khục, chậm rãi nói tiếp:

- “Trong mắt ta, có thể giao phó kiếm phổ chỉ có ba người. Trong đó, một người vị tất đã chịu, người kia ta thực tình không muốn giao. Tính đi tính lại chỉ còn Trần Định Phương Trần đại hiệp.” ”Ta nghe thấy kỳ quái, liền hỏi xem ba người kia là ai. Đạm Thai Nhất Vũ nói:

- “Trong mắt ta có ba người, thứ nhất là Bành hòa thượng, thứ hai là Mưu Độc Dật, người cuối cùng là Trần Định Phương. Bành hòa thượng là nhất đại tông sư, sở học đích thực là võ công chánh tông. Ông ta cố nhiên không cần tới kiếm phổ này, ta truyền lại chẳng khác nào vũ nhục ông ta. Hà huống võ công của

Bành hòa thượng trên ta, sao có thể kế thừa làm y bát truyền nhân của ta?” “Người thứ hai là Mưu Độc Dật. Luận kiếm pháp, y quả là thiên hạ đệ nhất. Kiếm phổ vốn là đồ của phái Vũ Dương, vật hoàn cổ chủ cũng không có gì lạ. Bất quá ta đối với nhân phẩm của hắn có điểm hoài nghi, đồng thời tính cách ta rất kì quái. Người nào càng muốn có ta nhất định không cho.” Nghe đến đó, Thượng Quan Thiên Dã hỏi:

- “Đồ nhi chưa từng gặp Mưu sư tổ nhưng cũng nghe các bậc tiền bối nói qua không ít sự tích nghĩa hiệp của ông ấy. Sao Đạm Thai Nhất Vũ lại nói thế?” Tất Lăng Phong gật đầu:

- “Chính thế. Đương thời ta cũng từng hỏi ông ta. Lúc đó Đạm Thai Nhất Vũ chỉ vào một trong hai đại hán vừa bị ông ta đánh chết, nói:

- “Người xem, người đó là đại đệ tử của Mưu Độc Dật. Mưu Độc Dật không biết nghe được tin tức từ đâu lại phái hắn tới đây đòi lại. Ta nhất quyết không giao. Kiếm phổ tuy là đồ của phái Vũ Dương nhưng đã bị thất lạc. Ta bất chấp tính mạng đoạt về, lại phí mất tâm huyết nửa đời. Chủ nhân kiếm phổ giờ là ta, phái Vũ Dương không có quyền hỏi tới.” Thượng Quan Thiên Dã nghĩ thầm:

- “Nguyên lai sư tổ muốn cấp tốc thu hồi kiếm phổ, chẳng trách bị Đạm Thai Nhất Vũ xem thường. Ngay cả ta cũng thấy có gì đó không phải.” Tất Lăng Phong vẫn tiếp tục nói:

- “Đạm Thai Nhất Vũ thuật xong mọi chuyện, muốn ta mau chóng báo tin cho Trần Định Phương, kêu Trần Định Phương tới nhận kiếm phổ. Ta nghe xong vui vẻ nhận mệnh, một là vì ta vốn khâm phục Trần đại hiệp, hai nữa là vì bản thân ta cũng có tâm sự.” Nói tới đây, gương mặt xấu xí bỗng đỏ bừng, có phần ngượng ngùng.

Thượng Quan Thiên Dã lấy làm kì quái. Qua một lúc lâu, Tất Lăng Phong mới nói:

- “Ta bây giờ vừa già vừa xấu, kể lại tâm sự của mình năm đó, không khéo sẽ khiến người chê cười.” “Năm đó, Mưu Độc Dật cùng Trần Định Phương sánh vai tề danh, được võ lâm tôn xưng là hai vị đại hiệp đương thế. Không hẹn mà nên, cả hai vị đều có hai nữ nhi xinh đẹp như hoa như ngọc, văn võ song toàn. Nữ nhi của Mưu Độc Dật là Mưu Bảo Châu còn con gái của Trần Định Phương là Trần Tuyết Mai. Thiếu niên anh hùng trên giang hồ, có ai không muốn làm nữ tể của hai vị đó?” “Ta lúc đó không có xấu xí như bây giờ, đối với Trần cô nương si tâm vọng tưởng. Nay gặp cơ hội, nếu có thể giúp đỡ Trần đại hiệp lấy được kiếm phổ, tương lai nhờ người cầu thân cũng dễ mở miệng hơn nhiều.” “Ta hái rất nhiều trái cây, còn để cả một cái đầu heo rừng trong thạch động cho Đạm Thai Nhất Vũ làm lương thực rồi vội vã cáo từ, tìm đến Trần gia.” “Nào biết Trần Định Phương không có nhà. Ta hỏi thăm gia nhân mới biết Trần gia cô nương tháng trước xuất giá, tân lang chính là hảo bằng hữu của ca ca ta Văn Vũ Dương. Trần Định Phương nhân vì đưa con gái xuất giá nên đã rời khỏi nhà.” “Ta đương nhiên thất vọng vô cùng nhưng vẫn lưu lại Trần gia chờ Trần Định Phương về. Sau khi Trần Định Phương về tới, biết được mọi chuyện hết sức vui mừng; đối với ta hết lời khen ngợi, nói ta không tham bảo vật lại tuân thủ tín nghĩa giang hồ. Ngày hôm sau ta liền cùng ông ta quay lại thạch động tìm Đạm Thai Nhất Vũ.” “Võ lâm trọng nhất quy củ, hai vị tiền bối truyền thụ kiếm phổ, ta đương nhiên không tiện ở bên nên sau khi ta chỉ vị trí thạch động cho Trần Định Phương liền ra đỉnh núi đợi ông ta.” “Ai ngờ được Đạm Thai Nhất Vũ đã chết. Mưu Độc Dật nhân vì đại đệ tử thất tung, xảo hợp thay lại tìm đến đúng ngay hôm đó. Ông ta tới trước Trần Định Phương một bước, tìm được kiếm phổ, đang cao hứng khoe khoang thì Trần Định Phương bước vào. Hai vị đại hiệp gặp nhau ngay trong thạch động.” “Chuyện đó sau này ta mới biết. Lúc đó ta không biết bọn họ tranh luận ra sao. Hai vị đại hiệp được xưng tụng là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm lại vì một quyển kiếm phổ mà đấu đến bỏ mạng sinh tử.” “Hà, đó thật sự là một trường quyết đấu trăm năm khó gặp. Trần Định Phương có Côn Ngô bảo kiếm gia truyền, thoát đầu chiếm thế thượng phong. Hai người đánh từ trong động ra tới ngoài, đánh lên tới đỉnh núi. Kiếm khí ngập trời, cả hai vị đại hiệp đều xuất tuyệt học bình sinh, chiêu chiêu sát thủ. Ta tránh sau tảng đá cũng không chịu nổi kiếm khí.” “Hai người đánh từ sáng sớm đến quá giờ Ngọ, có đến ngàn chiêu. Đến lúc mặt trời sắp lặn, Trần Định Phương một kiếm chém gãy kiếm của Mưu Độc Dật, ta nghĩ Trần Định Phương chắc thắng, trong lòng hoan hỉ. Nào ngờ Mưu Độc Dật sau khi gãy kiếm càng đấu càng lên tinh thần, càng lúc càng mạnh, sử Thái Thanh huyền công y khổ luyện suốt mười năm.” “Luận về tu luyện nội công, đương thời Bành hòa thượng quán tuyệt võ lâm. Mưu Độc Dật chỉ hơn Trần Định Phương một chút, hai người đấu cả ngày trời đều đã sức cùng lực kiệt. Mưu Độc Dật bị bảo kiếm của Trần Định Phương đâm thương nhưng Trần Định Phương cũng trúng hai chiêu của Mưu Độc Dật. Hốt nhiên Mưu Độc Dật quát lên:

- “Người còn không biết tiến thoái, ta sẽ lấy bảo kiếm của ngươi làm phần thưởng!” ”Trần Định Phương đại nộ hét lớn:

- “Được, người nếu có năng lực lấy được bảo kiếm của ta, từ nay về sau trên giang hồ sẽ không có người tên là Trần Định Phương nữa!” Trần đại hiệp vẫn võ song toàn, bình nhật đối đãi với người thành thật nho nhã, bị Mưu Độc Dật chọc giận đến độ điên cuồng, sử ra kiếm pháp ác độc, chiêu nào cũng liều mạng lưỡng bại câu thương.” “Trăng lên đến giữa bầu trời. Hai người đã đánh đến giờ Ngọ nửa đêm, đột nhiên ”soạt” Mưu Độc Dật đầu vai nhuộm máu đỏ thẫm nhưng ông ta lại cười ha hả. Nhìn lại thì Trần Định Phương lao đảo lùi lại mấy bước, sắc mặt trắng bệch, hai viên ngọc khảm trên kiếm đã bị Mưu Độc Dật chém rớt. Thần sắc hai người đều rất kinh khủng, ta nhìn không được kêu lên thất thanh.” “Ta nương theo mặt sau nham thạch đi tới, chỉ còn nghe thấy tiếng cười vang vọng sơn cốc, Mưu Độc Dật đã biến mất. Có lẽ hấn sức cùng lực kiệt, tưởng ta là thủ hạ Trần Định Phương bí mật theo sau nên bỏ đi.” ”Trần Định Phương chán nản ngồi trên mặt đất nói:

- “Hôm nay phải làm phiền người rồi!” Hóa ra ông ta nội thương rất nặng, lúc đó miễn cưỡng chỉ trì không muốn để ta biết. Một lát sau, ta cùng ông ta gấp rút hồi gia. Ta đưa ông ta về tới nhà, qua ngày hôm sau ông ta liền bệnh một trận.” “Ông ta kêu gia nhân mời bang chủ Phi Long bang là Tiêu Quan Anh đến...” Thượng Quan Thiên Dã kêu thất thanh:

- “Hả, Tiêu Quan Anh? Có phải y có mấy thủ hạ đắc lực là Châu Anh, Châu Phách, Thường Sơn Long và Công Dã Lương không?” Tất Lăng Phong hơi ngạc nhiên, tiếp đó nói:

- “Xem ra chuyện giang hồ người biết không ít. Bất quá lúc đó bọn họ còn là hạng vô danh tiểu tốt, sau này mới được Tiêu Quan Anh đề bạt.” “Tiêu Quan Anh chính là đệ tử kí danh của Trần Định Phương. Sau này ta mới biết Trần Định Phương kêu y đến dặn dò hậu sự.” Thượng Quan Thiên Dã hỏi:

- “Đã là chuyện hậu sự, sao ông ta không gọi nữ nhi và nữ tể về?” Tất Lăng Phong đáp:

- “Vân Vũ Dương ở tận Giang Nam, hơn nữa lúc đó chiến sự khẩn yếu, ông ta lại nguy cấp một sớm một chiều, không kịp kêu bọn họ về!” “Ồi, không ngờ ta vô tình gặp Đạm Thai Nhất Vũ, rốt cuộc lại bị lôi vào vòng xoáy.” “Trần Định Phương trước lúc lâm tử, bên giường bệnh chỉ có ta và Tiêu Quan Anh hai người túc trực. Trần Định Phương đem chuyện kiếm phổ lần nguyên do cái chết của mình từ đầu chí cuối nói hết cho Tiêu Quan Anh hay. Cuối cùng kêu bọn ta thụ lĩnh di mệnh của mình.” ”Ông ta nói:

- “Hai người một là đệ tử kí danh của ta, một người tham dự từ đầu đến cuối. Tất Lăng Phong đưa ta đến gặp Đạm Thai lão nhân, dọa Mưu Độc Dật bỏ chạy, trên đường lại phục thị ta, đỡ cho ta khỏi phải chết dọc đường, ta thật sự rất cảm kích người.” “Sau khi ta chết, hai người ai có thể đòi được kiếm phổ từ trong tay của Mưu Độc Dật thì sẽ thuộc sở hữu người đó. Các người cố gắng giúp ta làm chuyện này. Ta đã thảo một di thư, trong đó nói rõ nguyên ủy. Tương lai nếu kiếm phổ cùng phái Vũ Dương xảy ra phong ba, các người đem di thư của ta công bố trước thiên hạ. Di thư này tạm thời giao cho Tất Lăng Phong cất giữ.” Nói xong thì tuyệt khí, đáng thương thay một vị đại hiệp cuối cùng lại ôm hận mà chết.

Tất Lăng Phong thở dài thật lâu mới nói:

- “Sau khi Trần Định Phương chết, ta cùng Tiêu Quan Anh thương lượng. Mọi người đều nguyện ý dốc hết sức lực, vì Trần Định Phương thu hồi kiếm phổ; cũng nói rõ bất luận là ai đoạt được kiếm phổ đều giao lại cho nữ nhi của Trần đại hiệp, quyết không giữ làm của riêng.” Thượng Quan Thiên Dã hỏi:

- “Chủ ý này có phải do sư phụ đề xuất?” Tất Lăng Phong đáp:

- “Đúng thế, sao người biết?” Thượng Quan Thiên Dã mỉm cười nghĩ:

- “Xem ra sư phụ đối với nữ nhi của Trần Định Phương thủy chung không quên tình cũ. Bà ta lấy người khác, tâm ý của sư phụ chắc không hề biết. Sư phụ vì bà ta mà mưu đoạt kiếm phổ của thiên hạ đệ nhất kiếm khách, mối thâm tình này, ta đối với Tiêu Vận Lan hồ thẹn không sánh bằng.” Tất Lăng Phong nói tiếp:

- “Hai người chúng ta tự thấy còn lâu mới là đối thủ của Mưu Độc Dật, bèn ước hẹn mười năm khổ luyện võ công mới tìm Mưu Độc Dật tái đấu.” “Nhưng ta không chờ nổi mười năm. Năm năm sau khi Trần Định Phương chết, ta một mình đến tìm Mưu Độc Dật.” Thượng Quan Thiên Dã hỏi:

- “Tại sao?” Tất Lăng Phong nói:

- “Lúc đó Trương Sĩ Thành chết trận ở Trường Giang. Ca ca ta cùng bọn Bành hòa thượng đều tử nạn. Trung quân tam kiệt của Trương Sĩ Thành chỉ có một mình Vân Vũ Dương thoát chết. Thê tử Vân Vũ Dương tức là con gái của Trần Định Phương Trần Tuyết Mai nghe nói cũng chết ở Trường Giang.” “Ta nghe được tin tức này hết sức thương tâm. Càng thương tâm hơn là Vân Vũ Dương sau khi thê tử mất không bao lâu đã trở thành rể quý của Mưu Độc Dật.” “Vân Vũ Dương có lẽ không biết nguyên nhân cái chết của nhạc phụ. Đáng thương cho Trần Tuyết Mai, xương cốt chưa lạnh mà trượng phu đã vui duyên mới, lại còn là con gái cừu nhân của Trần Định Phương. Không biết sao, từ đó ta đối với Vân Vũ Dương rất thông hận.” “Ta vốn dĩ đi theo ca ca, cũng gián tiếp học được chút công phu Thiếu Dương Huyền Công của Bành hòa thượng. Chỉ vì ta muốn mau chóng luyện thành nên bỏ đường chính, khổ luyện độc môn công phu Hàn Âm Thất Sát chưởng. Chỉ cần hơn mười năm tự tin có thể đối phó nhất lưu cao thủ. Nhưng ta chờ không được, ta sợ Mưu Độc Dật đem kiếm phổ truyền cho nữ tể. Tuy ta thông hận Vân Vũ Dương, ta cũng không muốn giết người đã từng là trượng phu của Trần Tuyết Mai.” “Năm đó Mưu Độc Dật làm đại thọ năm mươi mốt tuổi. Ta âm thầm lợi dụng một đệ tử Cái bang tham tiền, tìm hiểu tình hình Mưu gia rất rành mạch. Ta trà trộn trong đám khách nhân, thừa lúc Mưu Độc Dật chiêu đãi tân khách lên vào phòng y.” “Ta vốn muốn tìm kiếm phổ, không ngờ lại thấy hai viên ngọc bị Mưu Độc Dật lấy từ bảo kiếm của Trần Định Phương. Đột nhiên ngoài cửa có tiếng bước chân, ta hoảng hồn nấp dưới gầm giường.” “Người đến không phải Mưu Độc Dật mà là Vân Vũ Dương cùng tân thê tử. Chỉ nghe Vân Vũ Dương nói:

- “Nàng mau tìm kiếm phổ, ta ở ngoài giả sơn chờ nàng. Nếu có động tĩnh gì, ta sẽ ho khan làm ám hiệu!” trên người Vân Vũ Dương đeo trường kiếm, chính là bảo kiếm gia truyền của Trần Định Phương. Khi Trần Định Phương chết, đặc biệt kêu Tiêu Quan Anh mau chóng đem giao cho Trần Tuyết Mai. Ta trông thấy không khỏi nghi ngờ.” “Ta nhận ra bảo kiếm, Mưu Độc Dật tự nhiên phải nhận ra. Cho dù y không biết Vân Vũ Dương từng là nữ tể của Trần Định Phương, trông thấy bảo kiếm không lẽ không nghi ngờ? Đã vậy sao còn gả con gái?” “Hốt nhiên có tiếng ho khan, Vân Vũ Dương ngoài cửa kêu nhỏ:

- “Bảo Châu, Bảo Châu!” Mưu Bảo Châu vội vàng sắp xếp mọi thứ như cũ. Rèm cửa vén lên, Mưu Độc Dật cùng cháu y là Mưu Nhất Lật bước vào.

”Mưu Độc Dật thấy nữ nhi, có vẻ ngạc nhiên hỏi:

- “Hóa ra con ở đây? Vũ Dương đang chờ con ở ngoài.” Mưu Bảo Châu nói:

- “Con sợ phụ thân tiếp đãi khách khứa quá chén nên đặc biệt tới thăm. Vũ Dương tìm con à?” Mưu Độc Dật cười nói:

- “Ta sao có thể tùy tiện quá chén được. Nay, Vũ Dương đang ở ngoài, con mau đi đi!” Mưu Bảo Châu đi rồi, một lúc sau, Mưu Độc Dật “hừ” một tiếng nói:

- “Nữ sinh ngoại tộc, lời này không sai chút nào. Nhất Lật, con ở cùng Vân Vũ Dương mấy ngày nay, có khám phá ra sơ hở gì không?” ”Mưu Nhất Lật đáp:

- “Không phát hiện!” Mưu Độc Dật đưa tay vỗ nhẹ lên tường một cái, lòi ra một viên gạch, lấy từ trong đó một cái hộp gỗ để lên bàn, thở dài giận dữ:

- “Vì bộ kiếm phổ này, Trần Định Phương không tiếc tính mạng. Mấy chục năm nay ta cũng pháp phủng không yên.” “Người là nam tử duy nhất của Mưu gia, kiếm phổ tương lai tự nhiên phải truyền cho người. Đạt Ma kiếm pháp từ nay về sau đổi thành Mưu gia kiếm pháp. Nhất Lật, người biết tại sao ta chọn Vân Vũ Dương làm con rể không?” ”Mưu Nhất Lật nói:

- “Con chính là đang muốn hỏi thúc thúc.” Mưu Độc Dật đáp:

- “Bởi vì tiền thê của hần chính là con gái Trần Định Phương. Trần Định Phương năm ấy cùng ta tranh đoạt kiếm phổ này, y chết dưới Thái Thanh Huyền công của ta. Trong võ lâm, ngoại trừ Trần Định Phương không ai biết kiếm phổ nằm trong tay ta. Thế nhưng Trần Định Phương còn có con gái con rể, y lúc lâm chung có nói cho người nhà biết hay không, đó là nghi vấn lớn nhất trong lòng ta.” “Ta vốn muốn giết chết Vân Vũ Dương, nhưng cả đời ta làm chuyện hiệp nghĩa, chưa từng giết sai người nào. Bất đắc dĩ giết chết Trần Định Phương, trong lòng ta cũng rất bất nhẫn, sao còn giết người chỉ vì nghi ngờ? Sở dĩ ta đem Bảo Châu gả cho hần cũng vì muốn biết sự tình, hi vọng nhờ mối quan hệ cha vợ con rể mà hóa giải chuyện

này!” “Vân Vũ Dương quả thật âm trầm đáng sợ, mấy tháng qua không hề để lộ nửa câu. Chỉ e sau khi ta chết không ai có thể chế ngự hắn. Bảo Châu tuy là con gái duy nhất của ta nhưng kiếm phổ này ta tuyệt đối không giao cho ngoại tử. Hôm nay ta đặc biệt nói rõ cho người biết, người thay ta lưu tâm cẩn thận, theo sát vợ chồng chúng. Nếu có động tĩnh gì, mau chóng báo cho ta biết. Xảy ra chuyện đêm nay ta càng không thể không nghi ngờ!” Thượng Quan Thiên Dã nghe đến đó bất giác sờn gai ốc, nghĩ:

- “Sư tổ một đời hiệp danh, không ngờ lại âm hiểm như vậy. Đạt Ma kiếm phổ này quả là vật bất tường!” Tất Lăng Phong thở dài, lời nói vừa khéo lại hợp với suy nghĩ của Thượng Quan Thiên Dã.

Tất Lăng Phong thở dài, kể đó nói:

- “Kiếm phổ này hại người không nhỏ. Ta chính mắt thấy một vị đại tông sư võ học vì kiếm phổ này mất mạng. Bản thân ta thành hình dạng như bây giờ cũng do nó ban cho.” Giọng Tất Lăng Phong càng lúc càng yếu, thanh âm ngân ngẩn dần, đó là hiện tượng thần khí tản mát. Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Sư phụ, những chuyện thương tâm đừng nhắc đến nữa!” Tất Lăng Phong gắng gượng nói tiếp:

- “Không lâu sau, Mưu Nhất Lật cũng cáo thối. Trong phòng chỉ còn Mưu Độc Dật, kiếm phổ vẫn để trên bàn.” “Mưu Độc Dật ngồi trên giường, chân đung đưa ngay trước mũi ta. Ta khấn trương vô cùng, đây là thời cơ tốt nhất để ám toán hắn.” “Có lẽ ta vô ý phát ra tiếng động. Mưu Độc Dật đột ngột quát lớn:

- “Ai ở dưới giường, mau bò ra!” ta ngưng tụ chân lực nơi lòng bàn tay nhằm huyết Dũng Tuyền của y chộp một trảo. Khí âm hàn theo huyết đạo công thẳng vào tim.” “Mưu Độc Dật tuy là nhất đại tông sư nhưng không biết tác dụng của độc môn chưởng pháp của ta. Y vô công qua thật cao cường, bị ta chộp trúng một trảo nhưng vẫn vận lực đá ta một cước ngã nhào.” “Đợi đến khi thấy ta là ai, Mưu Độc Dật lạnh lùng nói:

- “Nguyên lai là Ngọc Diện Cái Hiệp Tất Lăng Phong, sao người lại nằm dưới giường ta?” Ta bảo y đưa kiếm phổ, ta sẽ giao giải được. Mưu Độc Dật cười ha hả nói:

- “Mưu mỗ bình sinh không cầu ai bao giờ. Với chút bản lĩnh của người sao dả thương ta được?” bất ngờ sắc mặt đại biến, kêu lên:

- “Người chính là người ở Mạch Tích Sơn!” y đã nhận ra được thanh âm của ta.” “Ta không từ tính mạng, liền tiếp phát ra ba chưởng. Mưu Độc Dật rống to một tiếng, phát chưởng chặt gãy một đoạn tay tả của ta, thỉnh thoảng bặt kiếm, cười lạnh:

- “Trước tiên ta lưu vài kí hiệu cho người!” kiếm phong ào ạt, mặt ta lạnh đi, ta vội vàng lao ra ngoài cửa sổ. Mưu Nhất Lật chạy tới nhưng không đuổi theo ta.” Thượng Quan Thiên Dã run giọng:

- “Sư tổ con thế nào?” Tất Lăng Phong đáp:

- “Mưu Độc Dật định từ từ tra khảo ta nhưng y bị trúng Hàn Âm Thất Sát chưởng, lực bất tòng tâm. Y tự thị nội công thâm hậu, không có giải được của ta, khí âm hàn từ từ xâm nhập cốt tủy. Công lực dần dần hao tổn, lại vô phương khu trừ, mắc bệnh liệt giường. Cuối cùng thân thể từ từ suy nhược, công lực mất hết mà chết. Lúc đó Vân Vũ Dương cũng trộm mất kiếm phổ, li khai Mưu gia.” “Thế nhưng ta so với Mưu Độc Dật càng thâm hơn, biến thành một lão khiếu hóa tàn phế xấu xí, dễ sống dễ chết. Tất thấy hùng tâm tráng chí, ý nguyện tranh cường đoạt pháp, phục hồ hàng long đều trôi theo dòng nước.” Thượng Quan Thiên Dã không rét mà run. Rất lâu sau, Tất Lăng Phong kiệt lực khàn giọng, nói đứt quãng:

- “Hiện tại mọi chuyện đã kết thúc rồi. Vân Vũ Dương trúng Âm Hàn Thất Sát Chưởng của ta, nhiều lắm chỉ sống được ba ngày. Con mau đến Vân gia sao lại đồ thức của Đạt Ma kiếm pháp rồi hủy thạch bích đi. Sau này con sẽ là truyền nhân duy nhất của Đạt Ma kiếm pháp. Đi mau đi, Vân Vũ Dương dù thần thông quảng đại cũng không thể làm khó con được nữa!”

13. Chương 13: Trọng Trọng Oan Nghiệt

Thượng Quan Thiên Dã kêu lên:

- “Sư phụ, đừng nhắc đến chuyện này nữa. Ai dính dáng đến nó đều không có kết cục tốt đẹp, chúng ta mau rời khỏi nơi quái quỷ này đi!” Tất Lăng Phong mấp máy môi. Thượng Quan Thiên Dã vắt vẻo lăm mồm mới nghe được y nói gì, run rẩy kêu:

- “Sư phụ, người nói gì? Người cũng bị trúng Nhất Chỉ Thiên của Vân Vũ Dương làm tổn thương đến tim ư?” Tất Lăng Phong khẽ gật đầu, sắc mặt lộ một nụ cười thâm đưa tay chỉ về hướng Vân gia. Không lâu sau, nụ cười thâm đó ngưng lại. Thượng Quan Thiên Dã đưa tay sờ thử, sư phụ đã tuyệt khí rồi.

Thượng Quan Thiên Dã cảm thấy ngạt thở, đau khổ cùng cực, muốn khóc cũng không khóc nổi. Hắn bối rối nắm lá cây lên, đào huyết chôn thi thể Tất Lăng Phong, đột nhiên lảo đảo:

- “Trần Định Phương, Trần Định Phương!” danh tự này hình như đã có người nói cho hắn nghe. Nhưng là ai mới được chứ?

Hốt nhiên trong rừng có tiếng thét, một bóng nhân ảnh lao vút về phía Vân gia. Thượng Quan Thiên Dã gọi lớn:

- “Vân Tổ Tổ!” Vân Tổ Tổ không quay đầu lại, hình như nàng đã nghe toàn bộ cuộc nói chuyện của thầy trò y? “Kì lạ, nàng ta sao lại không muốn gặp ta?” Thượng Quan Thiên Dã trong lòng cảm thấy lo sợ, vội vàng đuổi theo Vân Tổ Tổ.

Vân Vũ Dương chờ rất lâu vẫn không thấy nữ nhi trở về. Y đã mở rộng cửa sổ để cho ánh trăng chiếu vào phòng. Trời càng về khuya, gió đêm thổi tới, hoa mai rơi rụng vẫn còn mùi hương nhàn nhạt. Kí ức lại ùa về dần vạt trong lòng y.

Những chuyện đã qua cứ quay cuồng trong đầu, đủ thứ chuyện thiện có, ác có lần lượt hiện ra. Vân Vũ Dương đang trầm tư, thốt nhiên bừng tỉnh vì tiếng bước chân rất khẽ.

“Tổ Tổ,..., người...” đó không phải Tổ Tổ mà là một hán tử thô hào râu ngắn, trên mặt có một vết sẹo dài, tuổi tác ước chừng năm mươi.

Vân Vũ Dương hỏi:

- “Người là bang chủ Phi Long bang Tiêu Quan Anh?” Hán tử gật gật đầu:

- “Trí nhớ của người khá thật. Ngày người cùng đại tiểu thư của chúng ta thành hôn, ta từng vì các người lo tổ chức hôn lễ. Bất quá, người sớm đã là cô gia của họ Mưu, không còn là cô gia của Trần gia nữa. Hắc, không ngờ người còn nhớ ta!” Vân Vũ Dương bị y mỉa mai, lạnh lùng hỏi:

- “Người muốn gì?” Tiêu Quan Anh đáp:

- “Ta trước hết là muốn kiếm phổ, thứ hai là đòi người.” Vân Vũ Dương ngửa mặt lên trời cười lớn:

- “Lại có người đòi kiếm phổ. Hắc, người mà cũng xúng?” Tiêu Quan Anh lạnh giọng:

- “Đại tiểu thư của chúng ta nếu còn sống, kiếm phổ đó tự nhiên của người. Hiện tại người là nữ tể Mưu gia, Mưu gia ăn trộm kiếm phổ của Trần gia. Trần Định Phương chỉ có ta là kí danh đệ tử, sao lại để kiếm phổ trong tay con rể cừu nhân của Trần gia được?” Vân Vũ Dương cười lạnh:

- “Kiếm phổ ta cũng không thể mang theo xuống mồ, bất quá không đến lượt người. À, người muốn tìm người nào?” Tiêu Quan Anh nói:

- “Tất Lăng Phong!” Vân Vũ Dương lạnh người, kẻ đó cười ha hả.

Tiêu Quan Anh cả giận hỏi:

- “Vân Vũ Dương, người cười cái gì?” Vân Vũ Dương nói:

- “Thật không ngờ tên quái vật Tất Lăng Phong lại có bằng hữu tri tâm thay hắn lượm xác.” Tiêu Quan Anh kêu thất thanh:

- “Cái gì? Tất Lăng Phong chết rồi ư?” Vân Vũ Dương nhặt nhẹo nói:

- “Hắn bị ta dùng Nhất Chỉ Thiên công phong bế bảy ản huyết, chắc chắn không thể rời khỏi đây. Người chỉ cần dụng công một ngày, tìm trong vòng mười dặm xung quanh đây, nhất định tìm được hài cốt của hắn.” Tiêu Quan Anh hai mắt tối sầm, thương tâm, phần nộ đến cực điểm, thỉnh thoảng cười như điên dại:

- “Vân Vũ Dương người, người, ... thủ đoạn ác độc lắm! Tất đại ca ôi Tất đại ca. Nhớ năm đó huynh cùng ta thụ lĩnh di mệnh của ân sư ta, thề nguyện dù thịt nát xương tan cũng phải thu hồi Đạp Ma kiếm phổ. Huynh quả là quân tử nhất ngôn, sinh tử không từ. Không ngờ huynh không chết dưới kiếm Mưu lão tặc, lại chết dưới tay kẻ từng là con rể Trần gia. Ân sư ôi ân sư, Tất đại ca ôi Tất đại ca, hai người dưới cữu tuyền có thể nhắm mắt không? Tất đại ca là người ngoài lại chết trước ta, kẻ làm đệ tử như ta thật đáng hổ thẹn!” Tiếng cười này như mũi tên nhọn, so với tiếng khóc còn kinh khủng hơn. Vân Vũ Dương lúc này mới minh bạch, nghĩ thầm:

- “Tất Lăng Phong và ta xưa nay không giao thiệp. Hắn tự đứng đối với ta thâm thù đại hận, nguyên lai cũng vì kiếm phổ này!” Thấy Tiêu Quan Anh nhìn mình một cách hung dữ, Vân Vũ Dương lạnh lùng hỏi:

- “Tiêu Quan Anh người muốn động thủ với ta à?” Tiêu Quan Anh là vì truy tung nữ nhi mà đến. Sau khi y phái Châu Anh, Châu Phách bốn người đi rồi lại nghe được một tin tức. Nghe nói Thượng Quan Thiên Dã và một người phản nghịch triều đình là Trần Huyền Cơ thường đi chung với nhau mà con gái mình lại là bằng hữu của hai người đó. Trần Huyền Cơ đang bị đại nội cao thủ truy lùng.

Tiêu Quan Anh một mặt sợ Thượng Quan Thiên Dã dẫn dụ nữ nhi, một mặt lại sợ cao thủ đại nội, lửa cháy cả rừng, Châu Anh Châu Phách vô phương bảo hộ nên mới vội vàng đuổi theo. Y vốn không biết Vân Vũ Dương ẩn cư ở đây, sau khi lên núi vô tình phát hiện dấu quả tượng của Tất Lăng Phong. Tiêu Quan Anh và Tất Lăng Phong có hơn mười năm không gặp, y đột ngột xuất hiện ở đây tất có lý do bên theo dấu quả tượng đuổi đến Vân gia. Không ngờ lại gặp Vân Vũ Dương, càng không ngờ lại nghe được tin dữ của Tất Lăng Phong.

Tiêu Quan Anh được Trần Định Phương một tay đề bạt. Tuy Trần Định Phương chỉ thu y làm ký danh đệ tử nhưng truyền thụ cho y không ít võ công, còn giúp y dành chức thủ lĩnh lục lâm năm tỉnh phía bắc. Tiêu Quan Anh nhớ đến ân sư; lại nhớ tới di mệnh năm đó, nhớ Tất Lăng Phong là người ngoài nhưng lại khẳng khái trượng nghĩa; hận Vân Vũ Dương vong tình, không những cải giá với nữ nhi của Mưu Độc Dật còn giết chết Tất Lăng Phong. Nhất thời huyết mạch căng lên, đem sanh tử gạt hết qua một bên, hướng Vân Vũ Dương kêu lên:

- “Mưu Độc Dật ta còn không sợ, lẽ nào lại sợ người? Hảo, người có bản lãnh thì cứ giết ta!” chuyển thân đối diện với Vân Vũ Dương, trên mặt y có một vết sẹo chính là bị kiếm của Mưu Độc Dật vạch lên.

Vân Vũ Dương ngó Tiêu Quan Anh chằm chằm, nói:

- “Người muốn báo thù cho Tất Lăng Phong, đây chính là cơ hội tốt nhất. Hô, sao còn không hạ thủ?” Tiêu Quan Anh rống lên một tiếng, ra chiêu “Lực Phách Hoa Sơn”, nhằm trấn Vân Vũ Dương phát chiêu. Y tự biết mình không phải đối thủ của Vân Vũ Dương, một chiêu này đã dốc toàn bộ công lực, dùng đấu pháp lưỡng bại câu thương. Mắt thấy Vân Vũ Dương vẫn ngồi yên một chỗ, thần sắc quái dị phi thường, tựa hồ không xem chiêu đó vào đâu; Tiêu Quan Anh bất giác rung mình, đưa mắt ngó Vân Vũ Dương. Chỉ thấy gương mặt Vân Vũ Dương có một luồng tử khí lơ lửng, mục quang mờ dần như người sắp chết.

Tiêu Quan Anh kêu thất thanh:

- “Người cũng trúng Hàn Âm Thất Sát chiêu của Tất Lăng Phong!” Vân Vũ Dương cười lạnh:

- “Bởi vậy ta mới nói đây là cơ hội trăm năm khó gặp, sao người còn chưa ra tay? Người giết chết ta, đảm bảo chấn động võ lâm, từ nay về sau người sẽ là thiên hạ đệ nhất!” Thủ chiêu Tiêu Quan Anh khoa lên nửa vòng, dừng trên đỉnh đầu Vân Vũ Dương, lửa không hạ xuống. Trong lòng y trừ trừ không quyết. Nên biết trên giang hồ y cũng là nhân vật có tiếng tăm, sao có thể giết một người không có năng lực phản kháng. Nhưng nếu không giết thì đúng là bỏ qua cơ hội hiếm có, lỡ như Vân Vũ Dương phục nguyên được, thiên hạ không ai có thể chế ngự hắn.

Trong chớp mắt, trong lòng Tiêu Quan Anh xoay chuyển vô số ý niệm, bất thành linh hết to:

- “Vân Vũ Dương người bắt tất phải khích ta. Mặc cho anh hùng thiên hạ chê cười, hôm nay Tiêu Quan

Anh này phải giết chết đồ vong ân phụ nghĩa người!” Cổ tay Tiêu Quan Anh lật lại, từ từ hạ xuống đỉnh đầu Vân Vũ Dương.

Ngay lúc như chỉ mảnh treo chuông, từ xa vọng đến tiếng tiêu.

Tiếng tiêu cao vút, lúc đầu vui vẻ, trong trẻo như thiếu nữ đang cười, lại như tình lữ đồng hành đang thì thầm to nhỏ. Bất thành linh tiếng tiêu biến đổi, bi thảm ai oán, như nước mắt biệt ly. Âm điệu càng lúc càng thê thiết, tràn đầy nỗi oán hận sinh ly tử biệt của người chinh phụ.

Trong khoảnh khắc, không khí dường như đông lại, đầy mùi tử khí.

Vân Vũ Dương cả người run rẩy, Tiêu Quan Anh thì mặt mày trắng bệch, một chưởng kia còn chưa hạ xuống.

Bất thành linh, Tiêu Quan Anh thét lên một tiếng, chạy ra ngoài vườn. Vân Vũ Dương vẫn ngồi yên trong thư phòng, trông giống như tượng đá đã mất hết sinh mệnh.

Chỉ nghe Tiêu Quan Anh bên ngoài run giọng kêu lên:

- “Đại, đại tiểu thư, đây, đây không phải là mơ ư?” “Đây không phải là mộng ư?” tiếng tiêu này rất quen thuộc. Vân Vũ Dương hồi tưởng lại hơn ba mươi năm trước. Khi đó y và Trần Tuyết Mai còn là một đôi tình lữ thanh mai trúc mã, Tuyết Mai rất thích thổi tiêu dưới mai hoa. Bất quá lúc đó tiếng tiêu không đau khổ như bây giờ.

Nhưng mà quả thật không phải mộng. Chỉ nghe có thanh âm run rẩy của một người:

- “Đúng thế, ta đã trở về. Người tới đây làm gì?” Tiêu Quan Anh đáp:

- “Ta, ta, kiếm phổ, Tất, Tất Lăng Phong, hần, hần và ta nhận di mệnh của cô, gia gia cô, muốn tìm Đạt Ma kiếm phổ, giao cho cô. Tất Lăng Phong cũng vì thế mà chết.” Thanh âm run rẩy đứt quãng, đủ thấy hần sợ đến thế nào. Nhưng mà Vân Vũ Dương so với Tiêu Quan Anh còn sợ hãi gấp trăm lần, ngàn lần. Trong phút chốc Vân Vũ Dương cảm thấy mờ mịt, mất hết tri giác.

Vân Vũ Dương trong đời trải qua vô số hiểm cảnh, gặp không ít cường địch. Nhưng chưa bao giờ y cảm thấy mình yếu ớt như lúc này, chưa từng có người nào như nữ nhân bên ngoài sân kia làm y thấy khủng khiếp như vậy. Nữ nhân đó từng là người hần tâm ái, vậy mà hôm nay so với Vũ Dương ngũ lão, Tất Lăng Phong, La Kim Phong lại là người đáng sợ hơn hết. Hai mươi năm nay, y không ngày nào không nhớ tới người đó. Bây giờ người đó ở trước mặt, y lại sợ không dám gặp.

Y mơ hồ nghe tiếng Tiêu Quan Anh nói:

- “Đại, đại tiểu thư, cô đã trở về. Ta cũng không cần giúp cô đòi lại kiếm phổ nữa. Đáng tiếc cô tới chậm một bước, Tất Lăng Phong đã vì nó mà chết.” Nữ nhân đó nói:

- “Hả, Tất Lăng Phong? A, hình như là Ngọc Diện cái hiệp phải không? Kiếm phổ này xem ra đã hại rất nhiều người!” bà ta đối với sự kiện chấn động lòng người có vẻ quan tâm nhưng trước cái chết của Tất Lăng Phong không hề đau xót.

Tiêu Quan Anh nén tiếng thở dài. Y biết chút ít tâm sự của Tất Lăng Phong, không ngờ nữ nhân Tất Lăng Phong lúc sanh tiền si mê nhất mực lại không biết đến tâm tư của y, cơ hồ còn không nhớ cả danh tự của y.

Nữ nhân đó nói:

- “Được, người đi đi. Con gái người và bọn Châu Anh, Châu Phách vừa mới hạ sơn!” Tiêu Quan Anh kêu lên một tiếng, hỏi:

- “Thật ư? Vận Lan quả thật cũng đến đây?” y vội vàng nhảy qua tường rồi khỏi Vân gia.

Tiêu Quan Anh cấp tốc chạy đi, tiếng cước bộ trầm trọng dội thẳng vào lòng Vân Vũ Dương, ngoài sân chỉ còn có một người. Hà, nàng đến rồi, nàng nhẹ nhẹ tiến vào thư phòng, tay cầm ngọc tiêu, bạch y như tuyết. Trong mắt Vân Vũ Dương, tựa như ngày xưa cùng tấn bộ trong rừng mai, nàng vừa mới thổi xong một khúc tiêu, đang chậm chậm đi tới. Hai mươi năm tử biệt sinh ly, tướng mạo nàng không hề thay đổi, chỉ có vẻ mặt không còn giống như xưa. Từ một tiểu cô nương hoạt bát vui vẻ, hôm nay ánh mắt đầy vẻ bi

thương. Y không dám nhìn, không dám tiếp xúc với ánh mắt của nàng. Ánh mắt đó còn sắc hơn Côn Ngô bảo kiếm, lạnh lùng đến ghê người. Cuối cùng nàng cũng đã tiến vào rồi, nàng đã đứng trước mặt y rồi.

Nàng là ai? Nàng chính là tiền thê của Vân Vũ Dương, Trần Tuyết Mai!

Có thể có khả năng này không? Hai mươi năm trước Vân Vũ Dương rõ ràng nhìn thấy Trần Tuyết Mai bị Trường Giang cuốn trôi đi mất, thế mà bây giờ lại đứng đây.

Bà ta nói:

- “Vũ Dương, người được, người được lắm,...” Vân Vũ Dương đột nhiên kêu lên:

- “Tuyết Mai, nàng, nàng...” y cơ hồ nhảy dựng lên nhưng lại bị ánh mắt băng giá của Trần Tuyết Mai cản lại.

Hai người im lặng không nói, yêu và hận đan xen trong lòng Trần Tuyết Mai, có đến nửa ngày, Trần Tuyết Mai nói giọng xa xăm:

- “Người nghĩ ta đã chết, đáng tiếc ông trời không cho người toại nguyện, ta còn chưa chết. Người thất vọng không? Ta biết người bây giờ là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, người rút Côn Ngô bảo kiếm ra, một kiếm giết chết ta lần nữa đi.” Vân Vũ Dương run rẩy kêu lên:

- “Tuyết Mai, Tuyết Mai! Nàng đừng nói nữa!” Trần Tuyết Mai cười lạnh:

- “Ha ha, tự phụ là anh hùng vô địch, thiên hạ đệ nhất kiếm khách Vân Vũ Dương mà cũng biết sợ ư? Hai mươi năm trước, người đẩy ta ngã xuống Trường Giang, sao không thấy người sợ? Bây giờ trái lại người lại sợ?” Vân Vũ Dương mặt xám như tro tàn, run run đứng dậy, miệng mấp máy muốn nói gì đó dường như rất tổn khí lực. Còn chưa kịp nói đã bị thanh âm phản nộ của Trần Tuyết Mai cắt đứt.

“Người sợ ta nói? Ta lại nhất định muốn nói. Năm đó người ném ta xuống Trường Giang, người có biết trong lòng ta cảm thấy thế nào không? Năm đó chúa công cùng Chu Nguyên Chương quyết chiến ở Trường Giang, người cùng ta cướp được một chiếc thuyền nhỏ. Dưới làn mưa tên, sóng dữ, ta bị trúng độc tiễn của địch nhân, chỉ còn thoi thóp. Lúc đó ta nghĩ, tuy người thường nói chúng ta đồng sanh cộng tử nhưng sao ta nhẫn tâm liên lụy người? Mất thấy người bị thương, thuyền của chúng ta lại bị thuyền lớn của địch nhân đuổi gấp. Lúc đó ta đối với người tràn ngập nhu tình mật ý, ta dám thề với ông trời, lúc đó ta rất yêu người, thực sự thực sự còn yêu hơn cả tính mạng ta gấp trăm lần!” “Lúc đó ta gắng gượng đi ra đầu thuyền, muốn nhảy xuống Trường Giang đỡ cho người khỏi bị địch bắt. Người, người ở phía sau đến, đứng sau lưng ta. Ta nghe được tiếng thở nặng nề của người, còn nghĩ người biết rõ ý định của ta, muốn ngăn cản ta tự sát. Không ngờ người lại đẩy ta ngã xuống Trường Giang. Ha ha, Vân Vũ Dương! Nếu người động thủ chậm một chút ta đã nhảy xuống trước, không những thế tình cảm ta dành cho người vẫn tràn ngập, vẫn cam nguyện vì người mà chết. Hôm nay ta không chết nhưng người trong lòng ta đã chết từ lâu rồi!” Sắc mặt Vân Vũ Dương chuyển từ xanh sang trắng, từ trắng sang đỏ, cuối cùng lại trở thành trắng bệch, khẽ nói:

- “Bây giờ nghĩ lại, ta ước gì lúc đó chết đi. Hai mươi năm qua, nàng chịu khổ không ít, ta há thường dễ chịu hơn? Ta đêm ngày không ngừng oán trách lương tâm, e rằng rơi xuống mười tám tầng địa ngục vẫn không bớt thống khổ. Ta không dám cầu xin nàng tha thứ. Được rồi, nàng cứ trách, cứ mắng chửi ta đi!” Trần Tuyết Mai lạnh lùng nhìn Vân Vũ Dương, ánh mắt thương hại lướt trên mặt y. Vân Vũ Dương cầu xin bà ta mắng chửi y nhưng bà ta không hề mở miệng.

Vân Vũ Dương run giọng:

- “Nàng không mắng ta nhưng ta thật muốn mắng chính mình. Tuyết Mai, nàng biết sau đó ta nghĩ gì không? Lúc nguy cấp đó, nàng một mực nghĩ cho ta, ta, ta lại chỉ nghĩ đến bản thân. Lúc đó nàng bị trọng thương, ta tự thấy mình không có năng lực bảo hộ nàng thoát hiểm. Ta tự mình nghĩ ra lý do, để nàng bị địch bắt, để nàng chịu thống khổ, chỉ bằng để sóng Trường Giang cuốn nàng đi!” “Kì thật đó chỉ là ta tự an ủi mình. Đó chỉ là giả, ta trốn tránh không gặp người đời bởi vì ta sợ nói ra lý do. Là ta tham sống sợ chết, lúc nguy nan lại không muốn bảo hộ thê tử, chỉ muốn tự mình thoát đi. Ta còn muốn thừa dịp sau khi nàng chết, ta có cơ hội trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm khách. Hà, có người còn tưởng ta là anh hùng. Bọn họ làm sao biết, tâm địa của ta xấu xa như thế. Ta đẩy nàng xuống Trường Giang, ta trộm bảo kiếm gia truyền của nàng, ta lại thoát khỏi chiến thuyền truy đuổi ta. Y phục còn chưa khô, ta đã vội vã tới tìm

Mưu Độc Dật, tất thấy đều là vì chính ta, vì ta muốn trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm khách. Tuyết Mai, Tuyết Mai, nàng mang ta đi!” Nước mắt Trần Tuyết Mai chảy xuống từng giọt, từng giọt. Bà ta không ngờ Vân Vũ Dương lại thành thật thú nhận, tâm tư thiện lương cơ hồ muốn tha thứ cho y. Thế nhưng Trần Tuyết Mai uất ức hai mươi năm không dễ quên, dần lòng xuống cười lạnh:

- “Như vậy, người thành con rể của Mưu gia. Hắc, ta quên hỏi, ta đến đây này giờ vẫn không thấy tân phu nhân của người, tân phu nhân của người đâu rồi?” Trần Tuyết Mai có đâu không biết Vân Vũ Dương đã thành hôn hai mươi năm, nhưng ba tiếng “tân phu nhân” lại nói rất tự nhiên.

Vân Vũ Dương cười khổ:

- “Nàng ấy, nàng ấy cũng đi rồi. Một người chỉ vì mình, sớm muộn cũng bị người ta bỏ rơi. Nàng muốn ta chết, nàng ấy đại khái cũng muốn ta chết.” “Ta chưa từng tán tụng nữ nhân nào khác trước mặt nàng. Thế nhưng hôm nay ta không thể không nói. Bảo Châu cũng giống nàng, là một cô nương tốt, tâm địa lại thiện lương. Ta giả tình giả nghĩa lừa gạt nàng ấy, gạt nàng ấy giúp ta trộm kiếm phổ của Mưu Độc Dật. Như thế thì tử thứ nhất giúp ta có được bảo kiếm, thì tử thứ hai khiến ta lấy được kiếm phổ vô song. Ta trở thành đệ nhất kiếm khách nhưng cũng mất đi hai tử thương yêu nhất trên đời.” “À, bộ kiếm phổ đó còn có một cổ sự rất rắc rối, đó vốn là vật của phụ thân nàng. Tuyết Mai, hiện tại trên đời chỉ có nàng mới đủ tư cách là chủ nhân kiếm phổ!” Trần Tuyết Mai cười lạnh một tiếng, nói:

- “Ta thiên tâm vạn khổ, hàm oan phần hận hai mươi năm nay. Hôm nay mạo hiểm đến đây tìm người, người nghĩ là vì kiếm phổ này sao?” Vân Vũ Dương mở cửa sổ, khẽ nói:

- “Ta biết nàng chịu khổ không dễ gì bù đắp được. Hai mươi năm qua, ta tìm mọi cách để giảm bớt gánh nặng trong lòng nhưng đều vô hiệu. Bất quá, nàng không thấy được tâm tình của ta.” “Nàng xem, ngoài sân toàn là hoa mai, thư phòng bài trí cũng giống hệt như xưa!” Trần Tuyết Mai đưa mắt nhìn, ngoài sân toàn là lá rụng cành rơi, trên cành chỉ còn lác đác vài đóa hoa. Cảnh tượng giống hệt như tâm tình bà ta tối nay, nếu còn chút tình ý thì cũng như mai hoa kia rơi rụng cả rồi.

Vân Vũ Dương tiếp tục nói:

- “Ta dạy nữ nhi làm những món điểm tâm nàng ưa thích, mặc xiêm y nàng hay mặc. Năm nay nó mười tám tuổi, ta bắt tri bắt giác dạy dỗ nó giống hệt nàng, cũng thiện lương, chính trực. Nó tới bây giờ vẫn không biết có những chuyện xấu xa ác độc trên thế gian, bởi vì ta muốn nhìn thấy hình ảnh nàng nơi nó.” Trần Tuyết Mai khe khẽ kêu một tiếng. Những lời của Vân Vũ Dương từng bước đánh động tâm tình của bà ta. Bà ta vừa thê lương vừa hoan hỉ, bắt tri bắt giác nỗi phần hận đã tiêu tan quá nửa, nhẹ nhàng hỏi:

- “Thật ư? Người có một đứa con gái ư?” Vân Vũ Dương gật đầu:

- “Đúng thế, nàng chờ một lát, nó sắp về tới rồi!” Trần Tuyết Mai hốt nhiên cảm thấy thống khổ cùng cực, thét lên:

- “Vũ Dương, người biết tại sao hôm nay ta đến tìm người không? Người biết ta muốn gì không? Ta đã phát thệ cả đời này không bao giờ gặp lại người nữa, ta cũng không cần kiếm phổ. Sở dĩ ta phá bỏ lời thề, hoàn toàn là vì con trai ta, con trai ta!”

14. Chương 14: Thương Tâm Vạn Kiếp

Vân Vũ Dương kêu thất thanh:

- “Cái gì? Nàng có con trai? Nàng nói chúng ta có một đứa con trai?” Trần Tuyết Mai gật đầu:

- “Lúc người đẩy ta ngã xuống Trường Giang, ta đã có thai hai tháng.” Vân Vũ Dương thét lên một tiếng, lấy hết sức bình sinh bật dậy, rơi nước mắt nói:

- “Ta thật đáng chết, ta thật đáng chết. Suýt chút nữa ta đã giết chính con mình.” Trần Tuyết Mai lửa giận lại bốc lên, lãnh đạm:

- “Nó không phải là con người, nó hoàn toàn không biết mình có một người cha như người!” Vân Vũ Dương cúi đầu nói:

- “Phải, ta đích xác không có mặt mũi nào làm phụ thân của nó!” Trần Tuyết Mai nói:
 - “Hai mươi năm qua, ta nuôi dưỡng nó nên người. Ta dạy nó trở thành một người lương thiện chính trực, nó và ngươi hoàn toàn không có quan hệ! Ta nói với nó, phụ thân nó đã chết rồi!” Vân Vũ Dương hết sức đau khổ, không dám đối diện với ánh mắt của Trần Tuyết Mai. Trầm mặc hồi lâu mới nói:
 - “Tuyết Mai, ta hiểu tâm tình của nàng. Nàng không muốn nó nhận người cha này, ta cũng không xứng làm phụ thân của nó. Ta chỉ khẩn cầu nàng nói cho nó biết sự tình, để cho ta được gặp nó một lần. Đúng rồi, chúng ta cách biệt đã hai mươi năm, tính ra nó cũng đã hai mươi tuổi. Hai mươi năm qua mẹ con nàng sống thế nào?” Trần Tuyết Mai hơi ngạc nhiên, nghĩ thầm:
 - “Có lẽ bọn họ còn chưa gặp mặt!” đưa mắt nhìn thấy Vân Vũ Dương mặt đầy nước mắt đứng trước cửa sổ, vịn vào một cành mai, tựa hồ tổn rất nhiều khí lực mới đứng vững được. Trần Tuyết Mai thở dài nói:
 - “Nếu không vì nó, ta cũng không sống được đến hôm nay. Ta để ngươi ném xuống Trường Giang cũng vì ta nghĩ có thể bảo toàn cho nó. Ta bị trọng thương, vùng vẫy trong sóng gió. Cũng nhờ có nó cùng ta nương tựa, ta mới có thể sống được hai mươi năm nay.” “Hai mươi năm nay, ta dạy nó đọc sách, luyện kiếm. Bá bá thúc thúc của nó, là đồng liêu ngày trước của người dạy nó võ công. Ta ẩn cư hai mươi năm nay, không có ai biết ta còn sống ở trên đời.” Vân Vũ Dương sắc mặt đại biến kêu lên:
 - “Nàng nói đồng liêu của ta dạy nó võ công à?” Trần Tuyết Mai đáp:
 - “Đúng thế. Bọn họ không biết nó là con ta, càng không biết nó là con ngươi, bởi vì ta muốn nó luyện thành bản lĩnh. Ta kêu nó đem di vật của chúa công bí mật tới tìm Chu Công, Chu Công chỉ nghĩ nó là cô nhi của đồng liêu, thấy nó thông minh gan dạ nên thập phần hỉ ái, vì vậy mới thỉnh một bọn đồng liêu tận tâm dạy nó. Ha, bây giờ ta mới biết bọn họ có dụng tâm.” Chu Công là thủ lĩnh cự bộ của Trương Sĩ Thành tại Giang Nam, sau khi Trương Sĩ Thành bại trận, y một lòng mưu đồ tái khởi.
- Vân Vũ Dương toàn thân run rẩy, khàn giọng hỏi:
- “Dụng tâm gì?” Trần Tuyết Mai cười lạnh:
 - “Bọn họ muốn nó đi giết ngươi!” Vân Vũ Dương kêu lên:
 - “Cái gì, muốn nó đi giết ta?” Trần Tuyết Mai nói:
 - “Bọn họ không biết nó là con ngươi nhưng biết Chu Nguyên Chương muốn mời ngươi xuất sơn.” Vân Vũ Dương hỏi dồn:
 - “Nàng nói mau đi, nói mau đi, nó tên là gì?” Trần Tuyết Mai đáp:
 - “Ta không muốn nó mang họ Vân, ta muốn nó mang họ của ta là họ Trần, tên nó là Trần Huyền Cơ! Nó có gặp ngươi không? Nếu không vì nó, hôm nay ta tuyệt đối không tới Hạ Lan sơn này. Vũ Dương, ngươi, ngươi, ngươi làm sao thế?” Chỉ nghe “bịch” một tiếng, Vân Vũ Dương đã ngã lộn ra đất, sắc mặt xám xanh, kêu thảm:
 - “Trời ơi!” Tất cả mọi chuyện đều đã rõ ràng. Trần Huyền Cơ chính là con trai y, nhưng nó lại là người con gái y tâm ái nhất. Sự thật phũ phàng này đã đánh gục Vân Vũ Dương.
- Chuyện này cũng khiến Trần Tuyết Mai bất ngờ, “Thế là thế nào? sao y lại kinh hoảng như thế?” bà ta không có thời gian suy nghĩ, liền bước tới đỡ Vân Vũ Dương dậy. Hai mươi năm qua đây là lần đầu tiên bà ta chạm vào tay trượng phu. Chính cánh tay này đã đẩy bà ta xuống Trường Giang, bất giác bà ta muốn rứt tay lại. Bất thành linh Trần Tuyết Mai phát giác chưởng tâm của Vân Vũ Dương lạnh như băng. Hai người đối diện, bà ta mới thấy trên mặt y ẩn hiện một luồng tử khí.
- “Cái gì, ngươi bị thương? Sao ngươi không nói?” Trần Tuyết Mai cũng là nữ hiệp một thời, đương nhiên nhận ra Vân Vũ Dương bị trọng thương không thể chữa trị, chớp mắt, mọi ân oán thống hận đều tiêu tan, nhẹ nhàng vỗ về Vân Vũ Dương, hệt như mấy chục năm về trước.
- Nhưng Vân Vũ Dương lúc này chỉ nghĩ tới nữ nhi, “Nếu Tổ Tổ mà biết thì...” y không dám nghĩ tiếp, “cầu trời cho Tổ Tổ chưa về tới!” Y vùng vẫy đứng dậy, run run nói:

- “Tuyết Mai, nàng mau đem nó đi đi!” Trần Tuyết Mai làm sao biết vết thương trong lòng Vân Vũ Dương còn lớn gấp trăm gấp ngàn vết thương trên người.

Trần Tuyết Mai rùng mình, chỉ thấy Vân Vũ Dương toàn thân run lấy bầy, theo ánh mắt của y nhìn, thấy rèm che không gió mà lay động. Trần Tuyết Mai kêu lên:

- “Cái gì, Huyền Cơ ở đây à?” Trần Huyền Cơ hôn mê nửa ngày, lúc này ung dung tỉnh dậy, kéo rèm ra thì vừa vặn thấy mẫu thân đang nhìn mình.

Chẳng lẽ là mơ? Hắn đưa tay dụi mắt, không phải mơ. Trần Tuyết Mai vừa bi vừa hỉ, gọi:

- “Huyền Cơ, Huyền Cơ, con không sao chứ?” Trần Huyền Cơ nói:

- “Không sao, con bị La Kim Phong đả thương. Là y, y đã cứu con!” Trần Tuyết Mai ngó Vân Vũ Dương chăm chăm, cười lạnh:

- “Hóa ra người cũng còn, cũng còn...” bà ta định nói “cũng còn chút tình phụ tử!” bất thành linh Vân Vũ Dương hai mắt trợn trắng, xua tay lia lịa, khàn giọng:

- “Các người đi đi, đi mau đi. Vinh viễn đừng bao giờ đến Hạ Lan sơn này nữa!” Trần Tuyết Mai cắn phẫn nói:

- “Được, chúng ta đi. Hai mươi năm qua mẹ con ta nương tựa nhau mà sống, cũng là chuyện đã qua. Ai, ai,...” Vân Vũ Dương lấy hết sức bình sinh, thét lên:

- “Đừng nói nữa, đi đi, đi đi!” Trần Tuyết Mai chấn động, thanh âm của Vân Vũ Dương cực kỳ sợ hãi, hắn sợ cái gì mới được?

Trần Huyền Cơ càng lấy làm kì quái. “Mẫu thân hai mươi năm nay không bước chân ra khỏi cửa, sao lại biết Vân Vũ Dương?” Vân Vũ Dương cùng mẫu thân thần sắc đều rất lạ, không khí như đông lại. Trần Huyền Cơ trong lòng đang vui sướng bất giác cũng cảm thấy không rét mà run.

Trần Tuyết Mai buồn bã nói:

- “Cơ nhi, chúng ta đi thôi!” Trần Huyền Cơ lo lắng vô cùng, đột nhiên tránh mẫu thân, khẽ nói:

- “Không, con còn phải chờ Tổ Tổ về! Mẹ, người nhất định sẽ thích Tổ Tổ!” Trần Tuyết Mai trong lòng chấn động, đang định hỏi Tổ Tổ là ai thì thấy con mình bước lên hai bước. Ánh mắt vừa mong chờ vừa cầu khẩn nhìn Vân Vũ Dương, thông thả nói:

- “Người đồng ý cho Tổ Tổ theo ta đi. Ta phải ở đây chờ Tổ Tổ quay lại.” Câu này như sấm sét giáng thẳng vào lòng Trần Tuyết Mai, bà ta tâm thần bất định, nhìn Vân Vũ Dương gần như gục xuống.

Ngay lúc đó, có tiếng thét thất thanh. Trần Huyền Cơ nhìn lại thấy dưới gốc mai có dáng người tha thướt, y phục phát phối. Vân Tổ Tổ đã về đến. Trần Huyền Cơ kêu lên:

- “Tổ Tổ, Tổ Tổ, muội...” thanh âm đột nhiên dừng lại. Vân Tổ Tổ sắc mặt trắng bệch, bị thương cùng cực, kinh khủng cùng cực, toàn bộ đều biểu lộ trong mắt nàng.

Trần Huyền Cơ luống cuống không biết làm gì, hai tiếng Tổ Tổ còn chưa thoát ra khỏi miệng. Vân Tổ Tổ đột ngột kêu lên tuyệt vọng, quay mặt chạy đi, khóc rống lên. Trần Tuyết Mai ngơ ngác sửng sờ, trong sát na ấy, tất cả đều đã rõ ràng. Chỉ có Trần Huyền Cơ vẫn mơ mơ hồ hồ, không kịp suy nghĩ. Y cũng không dám suy nghĩ, lập tức nhảy qua tường đuổi theo Vân Tổ Tổ. Trần Tuyết Mai muốn đuổi theo nhưng hai chân mềm nhũn không bước đi nổi.

Trong chớp mắt, Vân Vũ Dương cũng kêu lên tuyệt vọng, lại ngã xuống đất, thều thào:

- “Đều tại ta tác nghiệt, đều tại ta tác nghiệt!” thanh âm càng lúc càng yếu, Trần Tuyết Mai trong lòng chết lặng, cố gắng đi đến bên cạnh Vân Vũ Dương, không dám suy nghĩ cũng không dám nói nửa lời. Vân Vũ Dương run rẩy nói đứt quãng:

- “Để bọn chúng đi đi! Đi đi, ... nàng hãy hỏa thiêu nơi này, đem tro cốt của ta về Giang Nam. Ta không muốn vùi chôn ở nơi thương tâm này.” Thanh âm lúc sau không còn nghe rõ nữa. Vốn dĩ y còn có thể sống thêm ba ngày nhưng vì thương tâm quá độ, tâm lực hao mòn mà chết.

Hai mươi năm sinh ly tử biệt, vừa gặp mặt lại thành vĩnh quyết, Trần Tuyết Mai cũng không biết là yêu hay hận? Là mơ hay thực? Trương phu hài tử, hài tử Trương phu,..., trong lòng hỗn loạn, muốn khóc mà không khóc được. So với lúc bị Vân Vũ Dương đẩy xuống Trường Giang còn đau khổ hơn. Trần Tuyết Mai không chịu nổi, hét lên một tiếng, ngã gục lên người Vân Vũ Dương.

Trên Hạ Lan sơn còn có hai kẻ thương tâm là Vân Tổ Tổ và Trần Huyền Cơ. Vân Tổ Tổ cơ hồ không chịu đựng được nhưng vẫn chạy như điên, trốn khỏi Trần Huyền Cơ đang đuổi theo.

Gió đêm thổi tới tiếng kêu bi thương của Trần Huyền Cơ:

- “Tổ Tổ, chờ ta với! Muội không lí gì đến ta, cũng nên nói với ta một lời, Tổ Tổ!” nhưng Tổ Tổ không quay đầu lại, chỉ có gió đêm làm sứ giả cho hai người họ, đem tiếng gọi của Trần Huyền Cơ truyền tới Vân Tổ Tổ rồi lại đưa tiếng khóc của Vân Tổ Tổ vọng về.

Trần Huyền Cơ cực kỳ mê muội, cực kỳ sợ hãi, lơ mơ cảm thấy có điềm chẳng lành. Hắn muốn áp chế mình, lại muốn biết đáp án.

Ngọc tự vô trần, ngân hà chảy xiết, ánh trăng như nước, bóng đêm mờ ảo. Những chuyện đã qua lần lượt hiện lên trong đầu. Trần Huyền Cơ nhớ tới đêm Vân Tổ Tổ gầy đàn trên núi, bộc lộ tâm tình. Ánh trăng đêm nay vẫn thế, người vẫn thế nhưng tâm tình đã hoàn toàn thay đổi.

Trần Huyền Cơ tận lực đuổi theo, khoảng cách với Vân Tổ Tổ ngắn dần. Trần Huyền Cơ lại kêu lớn:

- “Tổ Tổ, muội từng nói trên thế gian này chỉ có một mình ta là người thân, từ nay về sau, bất luận chân trời góc bể cũng đi theo ta. Tổ Tổ, muội sao thế?” gió đêm vọng lại tiếng khóc nghẹn ngào của Vân Tổ Tổ:

- “Không thành, không thành,... Huyền Cơ, huynh không biết...” Trần Huyền Cơ kêu lên:

- “Tổ Tổ, chúng ta còn có chuyện gì không thể nói rõ? Tổ Tổ, muội nói đi!” Vân Tổ Tổ không trả lời, lại chạy nhanh hơn làm cho chim chóc bay hết lên vách đá.

Bất thành linh có người kêu lớn:

- “Huyền Cơ, Huyền Cơ!” Trần Huyền Cơ quay lại nhìn, thì ra đó là Thượng Quan Thiên Dã. Chỉ trong phút chốc hắn vừa dừng lại, Vân Tổ Tổ lại cách hắn thêm mười trượng.

Trần Huyền Cơ vội vàng nói:

- “Thiên Dã huynh, chúng ta ngày sau nói tiếp!” Thượng Quan Thiên Dã không kịp thở, gào lớn:

- “Đạt Ma kiếm phổ là của ngươi, Côn Ngô bảo kiếm cũng là của ngươi!” Trần Huyền Cơ chấn động, kêu lên:

- “Cái gì?” nhưng vẫn không quay đầu lại mà chạy tiếp. Thượng Quan Thiên Dã nói:

- “Này này, chờ ta với, nghe ta nói!” Trần Huyền Cơ nhảy vọt lên, thấy Vân Tổ Tổ đứng liêu xiêu nơi chóp núi, y phục tung bay.

Trần Huyền Cơ hét lên một tiếng, khinh công “Yến Tử Toàn Vân” lăng không vọt lên mấy trượng, phi thân lên đỉnh núi. Thượng Quan Thiên Dã bất thành linh không thấy hắn đâu, không nhận được hét lớn:

- “Ngoại tổ phụ của ngươi có phải là Trần Định Phương không? Đạt Ma kiếm phổ bị Mưu Độc Dật cướp đi, Côn Ngô bảo kiếm là vật của thê tử thứ nhất của Vân Vũ Dương. Tất cả đều là của ngươi!” Thượng Quan Thiên Dã theo lời của sư phụ Tất Lăng Phong nói, kiếm phổ và bảo kiếm đều thuộc về con gái của Trần Định Phương. Hắn không biết Trần Tuyết Mai còn sống nhưng lại nhớ Trần Định Phương là ngoại tổ phụ của Trần Huyền Cơ. Hắn tử thi hào trực tính này hoàn toàn không nghĩ đến quan hệ giữa Trần Huyền Cơ và Vân Tổ Tổ, chỉ muốn hoàn thành tâm nguyện của sư phụ, một mạch đuổi theo nói cho Trần Huyền Cơ hay.

Mấy tiếng này như sấm nổ giữa trời quang, Trần Huyền Cơ rút cuộc cũng minh bạch. Hốt nhiên thấy Vân Tổ Tổ ngọc thủ giơ lên, đem Côn Ngô bảo kiếm đi lại, run rẩy kêu:

- “Huyền Cơ, Huyền Cơ, huynh, huynh đã minh bạch chưa? Đừng đến gần muội, đừng đến gần muội!” trong nháy mắt Trần Huyền Cơ cảm thấy mất hết hồn vía, không tự chủ được vẫn chạy lên núi. Không biết Vân Tố Tố có phải muốn tránh hắn hay ngẫu nhiên sẩy chân, từ trên cao rơi thẳng xuống dưới.

Gió núi nổi lên, khắp sơn cốc vang vọng tiếng kêu thê thảm của Trần Huyền Cơ. Thượng Quan Thiên Dã hoang mang mờ mịt, hét lớn:

- “Chuyện này là sao?” không có ai trả lời y. Tất cả đều là tiếng gọi của Trần Huyền Cơ:

- “Tố Tố!” hấn phát cuồng tìm Vân Tố Tố khắp xung quanh nhưng đương nhiên không tìm thấy. Ngay cả Thượng Quan Thiên Dã cũng không biết theo hướng nào để tìm Trần Huyền Cơ!

Ngọn lửa bùng lên, gió núi gào thét, trong tiếng kêu điên cuồng của Trần Huyền Cơ, Vân gia đã biến thành một đồng tro tàn.

Chính là:

Trăm mối oan nghiệt theo dòng nước

Tắc tắc thương tâm hóa bụi trần.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-kiem-ky-tinh-luc>